

„E simplu să trăiești complicat,
dar cel mai complicat e să trăiești simplu!”

Rabindranath Tagore (1861-1941)

32

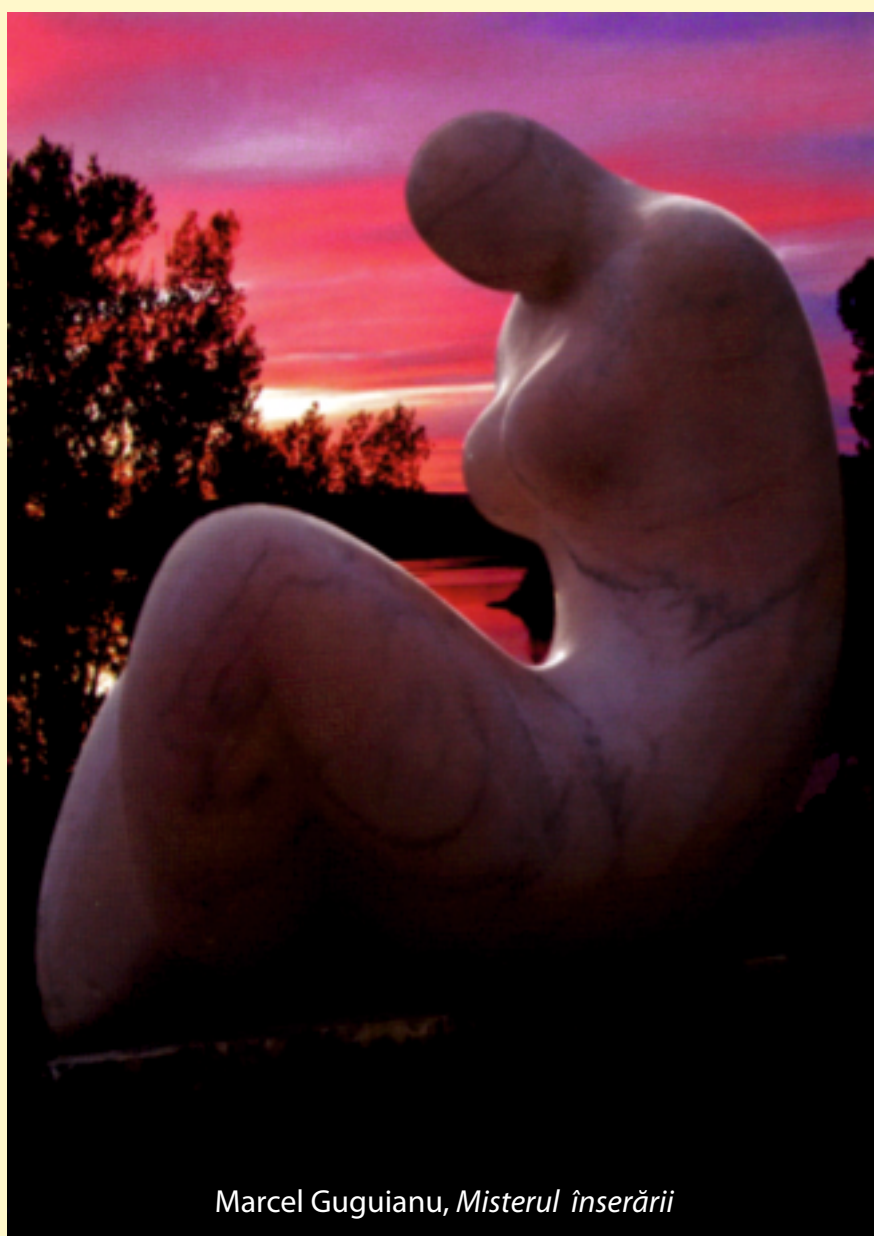
Viața noastră

Revistă cu apariție variabilă de cultură și viață aparținând
Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad
Nr. 32 • Noiembrie • 2016

**NOIEMBRIE -
BRUMAR
ÎN VREME
ȘI
BRUMAR
AL VIEȚII !**

„...doar despre viață vorbesc
ca și cum despre ea ar fi vorba
o fac până ce prinde un luciu sticlos
de viață căzătoare care n-a fost pe placul lumii...”

(Dan-Bogdan Hanu, *Convalescent, cu față umană la perete*, în „România literară”,
nr. 45 din 21 oct. 2016, p.3

Marcel Guguianu, *Misterul înserării*

Revista „Viața noastră”

Revistă de cultură și viață aparținând Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad

Așteptăm de la membrii noștri, și nu numai,
TEXTE, FOTOGRAFII, ESEURI, PROZĂ SAU POEZIE, ARTICOLE PE ORICE TEMĂ
și chiar întrebări sau nelămuriri în legătură cu activitatea Casei noastre la datele de contact de mai jos:

Adresa: Str. Nicolae Iorga Nr. 7a, loc. Bârlad, județul Vaslui, CP 731182

Colectivul de redacție

Telefon: 0235-421.340, Fax: 0235-421.341, 0235-425.933. Email: revista@carpbirlad.ro

Din cuprins

Gruia NOVAC 3 Despre acuratețe sau toamna se numără bobocii	Beneficiarii Centrului Băcești 22 Impresii în urma spectacolului „Înțelepciunea bătrâneții și elanul tinereții dau vigoare vieții” susținut la Centrul de asistență medico-socială Băcești	Maria MARIN 49 Gheorghe Istrate - cetățean de onoare al municipiului Bârlad	▶ Vasile FILIP 87 Când visele se împlinesc
Nicolae MIHAI 3 1 Decembrie - Ziua Națională a României	Prezentare 26 Centrul de asistență medico-socială Băcești	Teodora Elena ZALDEA 50 Un secol de viață! Raisa Purice	▶ Gruia NOVAC 88 Reflecțiile unui ciob din oglinda vremurilor (XXVI)
Livia ANDREI 4 1 Decembrie - Ziua Națională a României	Nicolae MIHAI, Adrian SOLOMON, Dumitru BOROȘ 31 Nunta de aur	Dan HORGAN 51 Sarea în tradiția populară (2)	▶ Eliza ARTENE 89 Farsa „Împrumutați-mi un tenor!” sau „Scandal la operă”
Teodora Elena ZALDEA 5 Toamna... se îmbracă în straie de sărbătoare	Dumitru ANDREI 33 Din nou în fața altarului, ca la tinerețe	Redacția 52 Colegiul Național „Gheorghe Roșca Codreanu” Bârlad - 170 de ani	▶ Mihai MERTICARU 91 Literatura - o pădure mirifică
Constantin CHIPER 6 Vasluienii în campaniile militare din anul 1916	Cătălin CRIȘAN, Mioara VELICU, FUEGO 36 Impresii culese pe marginea unui eveniment: Nunta de Aur 2016	Ioan ADAM, Maria GIUȘCĂ 53 Evenimentul aniversar „Asociația Astronomică SIRIUS - 15 ani de activitate”	▶ Mircea COLOȘENCO 93 Miron Manega - „Poeta faber” ineputabil
Vasile FÂNARU 9 Un secol de la șarja de la Prunaru	Zăna TĂMĂȘANU 37 George Coșbuc - suflet în sufletul neamului său. 150 de ani de la naștere(2)	Mircea COLOȘENCO 57 Tudor Pamfile. 95 de ani de la moarte	▶ Petruș ANDREI 95 George Irava - „Cântece de acasă”
Livia ANDREI 11 Armata Română în conștiința poporului român	Petruș ANDREI 38 Lacul cu bani	Ghiță CRISTIAN 60 „Sic transit gloria mundi”	▶ Sonia ELVIREANU 97 Mircea Stâncel & Ioan Man, „De la Terra Germană la Meșcreacul de azi”
Teodora Elena ZALDEA 13 Educația - preocupare a Uniunii Europene cu responsabilități concrete la nivel național	Ioan SCURTU 39 Note de lectură	Lăcrămioara-Iolandina IVAN 61 Mai suntem români adevărați ?	▶ Alexandru JURCAN 99 Puțină fericire de toamnă
Mihaela PLEȘU, Ana-Maria BEJENARU 15 Profesorul în generația hi-tech	Gheorghe VLAD 39 Alegerea lui Alexandru Ioan Cuza ca domn al Moldovei și Valahiei	ANIVERSĂRI 62 Nicolae Mihai, Teodora Elena Zaldea	▶ Alexandra Teodora CONCITĂ 100 Poezii
Elena GÎFU 16 O viață dedicată educației copiilor	Ghiță CRISTIAN 42 „Spre Schengen - cu traista în băț” de Sicu V. Macovei	Mihail MANCIU 65 Freddie Mercury	▶ Cornelius DRĂGAN 103 Poezii
Răzvan-Andrei ACOSTIOAEI Episcopul Iacov Antonovici. Ierarhul neobosit și cărturarul înțelept	Florentina Loredana DALIAN 44 Dincolo de timp (II)	Maria CURELARU 67 Cum o mai duceți cu sănătatea ?	▶ Ionel IACOB-BENCEI 106 Valsul Timișoarei
Petruș ANDREI 19 Festivalul Național „Gheorghe Cucu”	Nicolae MIHAI 45 Mesajul transmis Bibliotecii „Stroe S. Belloescu”, cu ocazia împlinirii a 110 ani	Teodora Elena ZALDEA 69 Aflăm de la F.N.P.R.	▶ Vasile ILUCĂ 107 Ceasul cu cheie (proză scurtă)
Gruia NOVAC 20 O șuetă într-o expoziție și expoziția ca pretext de șuetă	Teodora COSTEA CAZACU 46 Cu zâmbet trist (II)	Teodora Elena ZALDEA 71 Sportul la vârsta a treia...	▶ Teodor OANCĂ 108 Un interviu (proză scurtă)
Livia ANDREI 21 Miracolul de la Panciu	Emanoil STERESCU 47 Savantul care vinde flori	Nelu VASILE - NEVA 80 Selecție epigrame	▶ Gruia NOVAC 111 Noaptea e un sfetnic... (XVIII)
Ion BRIȘCARU, Ana Alexandra ANDREI 22 Centrul de asistență medico-socială Băcești în zi de sărbătoare	Ștefan-Cornel RODEAN 48 Curajos ca soldatul sovietic	Florian PRICOP 81 60 de ani de rugby la Bârlad	▶ Mihaela POPA 112 Două noi premii literare pentru V. Ghica
		REBUS 83 RĂMĂȘITE dintr-o revistă care-ar fi putut să fie ! (Sugrumată, azi !)	▶ Mircea COLOȘENCO 113 Bibliografia operei lui Tudor Pamfile
		▶ Gruia NOVAC 85 Lupta cu morile de vânt întreține speranțele	Coperti (concepție): Gruia NOVAC

Despre acuratețe sau toamna se numără bobocii

Gruia NOVAC

Până și proverbul vechi ne spune că am crescut destul, încât putem cere chiar cuvintelor să se prezinte. De pildă: **acuratețe**.

E un cuvânt împrumutat și adaptat comunicării românești din limba italiană (accuratezza), care înseamnă **atenție deosebită, exactitate, grijă în executarea unei acțiuni sau a unui lucru**.

Cititorul de bună credință va înțelege intenția mea. Ocrotirea **limbii materne** este nu numai o datorie de român, ea impune și perseverență în a-i urmări evoluția naturală, prin „certarea” celor care socotesc facultativ obligația de a scrie foarte corect sau aplicând nerațional regulile elementare de ortoepie, ortografie și punctuație. Exprimarea orală permite (și) libertăți în comunicare; cea scrisă însă incumbă, pe lângă reale informații dobândite în școală sau prin autodidacticism, câteva responsabilități care ajută enorm statuării personalității vorbitorului. Trebuie să fii lipsit de dramul acela de mândrie dacă nu-ți pasă de propria-ți exprimare scrisă.

Accuratețea unui text, indiferent de caracterul (natura) lui, are în vedere (sau trebuie să aibă) și corectitudinea exprimării, și bogăția lexicală, și plasticitatea expresiilor folosite, dar mai presus de toate înseamnă respectarea blazonului propriu, nefiind chiar fără rost părerea celor din jur: specialiști ori amatori de bună credință. Spun asta, din pricină că – și cauzele sunt multe, dar nu discutarea lor e oportună acum - la noi, românii, pare un păcat de neiertat rostirea și susținerea adevărului, așa că aproape ne sfiim să-i spunem neșcolitului neșcolit. „Merg și așa” a deveni slogan justificativ pentru superficialitate, suficiență, ignoranță, importante nu sunt mijloacele oneste ci, vorba lui Creangă, „boii să iasă!”. Iar cei din... urmă visează la doctorate și la calitatea de membri ai unor Uniuni profesionale !...

Iată de ce insist – și asemenea mie toți din comitetul de redacție, împreună cu alți preocupați de împlinirea unor deziderate de marcă ale Casei – ca revista „Viața noastră” să fie, cu adevărat, o oglindă de licență venețiană, care să arate celor care vor să ne cunoască valoarea publicației, nu cantitatea. O piatră de încercare, alături de gândirea logică, este folosirea virgulei și certitudinea ortoepică. În numărul precedent, în prea multe articole cu pretenții, am obosit „descoperind” peste o sută de virgule lipsă, însă și câteva zeci puse în plus, anapoda, după moftul necunoașterii sintaxei. E un amănunt, vor spune superficialii. Poate că au dreptate, fiindcă e greu să schimbi deprinderile celor cu memorie de elefant și cu judecată de furnică. Pentru mulți, rostirea adevărului e o jignire. „Ferească-ne **Cine** trebuie de proștii cu diplomă!” (Alexandru Paleologu) Meditați puțin asupra unei afirmații a scriitorului european Mircea Cărtărescu: „**Pământul? Ruina cosmică în care trăim!**”

Nu-i așa că am crescut destul, încât putem gândi singuri?

1 Decembrie

Ziua Națională a României

Stimați prieteni,

Fiecare clipă care ne apropie de anul **2018** trezește în sufletele noastre simțăminte atât de diverse, încălcite chiar, încât reticența pare a lua locul speranței. De ce?

1 Decembrie a devenit un simbol național pentru mulți români, fără semnificație pentru cei care vin în țară doar în concediu îngâmfat, iar pentru câteva etnii minoritare e sămânță de gâlceavă și pricină de jigniri fățișe. Românul român, credul și concesiv, acceptă senin și inconștient contextul, amânând judecata lucidă și bravă pentru timpuri mai calme.

Noi vrem, de fapt, ca la **1 Decembrie 2018** să ne asemănăm în totul cu imaginea mare a României din **1 Decembrie 1918**. Vrem și sperăm. Doar sperăm. Fiindcă acțiunile noastre de acum, palide, ne semnificative și stângace, lasă a înțelege că parcă am avea, până la EVENIMENT, măcar... un secol.

Și totuși, stimați prieteni, cred în trezirea sentimentului patriotic românesc; cred în ivirea aceluia care să ne înfrățească, să ne îmbărbăteze, să ne scoată plumbul din picioare și să-i dea altă întrebuintare. E prea frumoasă această primă zi a lui Decembrie! Acum aproape o sută de ani eram ROMÂNI. Iar astăzi, chiar dacă suntem EUROPENI, cred că putem încă să ne sfințim Țara, cum făceau pe vremuri bunicii și străbunii noștri, care n-ar fi acceptat să fim o „regiune”, după cum n-au admis să fim o „gubernie”.

1 Decembrie 2016! Ziua Națională a României! Mărturisesc sincer că Speranța îmi dă curaj, iar Dumneavoastră, odată cu mine, știu că simțiți la fel. Multe conjuncturi ne-au ucis încrederea. Nădăjduiesc să nu se mai întâmple. Se vor aduna – sunt sigur – fiii acestui neam de prin străinătățile unde slugăresc, vor redescoperi locul natal și Patria dintotdeauna, se vor ruga creștinește și vor pune umărul la propășirea României. Vor zidi case pentru ei și copiii lor, vor face șanțuri împotriva puhoaielor, vor reface codrii și vor umple dealurile cu vii, vor reface lanurile și vor crește stupinele, vor curăța imașurile pentru cirezi de vite și turme de oi, vor îmblânzi fiarele pădurii și vor redescoperi drumul spre școală și biserică, vor alerga la chemarea României pentru apărarea fruntariilor ei. Pentru că „tot ce-i românesc, nu piere!”

Astea sunt gândurile în preajma Zilei Naționale a Țării Mele. Și nu uitați că Țara Mea se numește România, pentru care milioane de fii ai Ei și-au vărsat sângele, zăbind în fața morții eroice.

Vă doresc ani mulți și un CENTENAR plin de har! Vă doresc sănătate și un dram de noroc, dar mai cu seamă hârnicie, dacă vreți să aveți spor.

Să trăiți, dragi prieteni și compatrioți!

Trăiască Ziua Națională a României, în veci!

Magistr. (pens.) **Nicolaie MIHAI**
Președintele C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad

Prof. Livia Andrei

1 DECEMBRIE ZIUA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

Era odinioară un neam de frați născuți dintr-o mumă și dintr-un tată... și veni acel neam într-o țară lată și mănoasă pe căile cerului de se pomenește și astăzi... Și frații se iubeau între sine și creșteau în avuție și fericire... turme nenumărate, ca stelele, pășteau în câmpii întinse... vecinii și hoții pizmuiau unirea, puterea și bogăția lor, dar le era teamă de dâșii, căci bărbăția lor îi îngrozea... și astfel acești frați trăiau fericiți, și copiii lor în moștenirea cea mare rămasă de la părinții lor... Când vreo nevoie venea dintr-o parte, ei alergau cu toții într-acolo... cădeau cu toții împreună, când vijelia mare îi doboră, dar se ridicau iarăși cu toții împreună și izbândeau... astfel se pleacă și se ridică în timp de viscol vârfurile codrilor.

După ce trăiră într-acest chip vreme multă, nepoții ziseră într-o zi între dâșii: „Pentru ce să mai trăim amestecați unii cu alții, mai bine să împărțim moștenirea părintească, și fiecare să ia partea sa...” Atuncea traseră cu funia și-și împărțiră moșia în mai multe părți: una la miazăzi, alta la apus și alta la miazănoapte... Săpară șanțuri și puseră râurile și munții hotare între dâșii... și de atuncea frații nu se mai puteau vedea între ei... și vecinii se umplură de bucurie... Nu trecu mult, și fiecare, șezând închis în moșia sa, ajunse că și copiii din aceeași părinți uitară de tot unii de alții, și de vorbeau tot o limbă... dar nu se mai înțelegeau... și când unele din ramurile aceluia neam se stingeau de pe fața pământului, înecate de vecini, ceilalți frați nu simțeau nici o durere... căci acum erau străini și dușmani între dâșii, și se ridicau cu dușmanii împotriva sângelui lor!... (Alec Russo - „Cântarea României”, București, Editura Minerva, 1900).

Dar la 1 Decembrie 1918 „și... timpul sosit-a... Semne s-au ivit pe cer... pământul s-a clătinat de bucurie... blestemul înfricoșat s-a auzit dinspre apus... și toate popoarele s-au deșteptat.” (op.cit.)

Și iată că România Mare s-a înfăptuit, iar românii au hotărât că a fost momentul cel mai important din istoria țării care merită să devină Zi Națională. Nu e în toiul verii (ca la americani și francezi), nici măcar în plină toamnă (ca la ruși), ci e prima zi de iarnă a ultimei luni din an.

În această zi toți ne gândim la țara noastră și murmurăm asemenea poetului: **„Verzi sunt dealurile tale, frumoase pădurile și dumbrăvile spânzurate de coastele dealurilor, limpede și senin cerul tău; munții se înalță trufași în văzduh; râurile, ca brăie pestrițe, ocolesc câmpurile; nopțile tale încântă auzul, ziua farmecă văzutul...” (op.cit.)**

Este un loc binecuvântat de Dumnezeu pe pământ și cu toate vicisitudinile istoriei a rămas în inima noastră ca locul unde ne-am născut, am copilărit și ne-am împlinit ca oameni. Este locul unde am cunoscut oameni ce ne-au devenit

prieteni. Este locul unde ne-am crescut copiii, i-am educat și i-am îndrumat să devină la rândul lor oameni împliniți. Este locul cunoscut sub numele de **ROMÂNIA** și de ziua ei să spunem odată cu Eminescu:

**„Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,
Țara mea de glorie, țara mea de dor?”**

.....
**Viața în vecie, glorie, bucurie,
Arme cu tărie, suflet românesc,
Vis de vitejie, fală și mândrie,
Dulce Românie, asta ți-o doresc!”**

1 Decembrie

Petruș ANDREI

Azi e ziua României,
Ziua-ntregului popor,
Este ziua bucuriei,
Ziua noastră-a tuturor.

Ne-a ales aici grădina
Maica tânguirilor
Să trăim într-o lumină
Până-n veacul vecilor.

Maică scumpă-i mândra Țară
Cu legende și eroi,
Țară multimilenară,
Sfânta sfintelor din noi.

Ne privesc din cer martirii
Ce-și jertfiră viața lor,
Până-n ceasul mântuirii,
Să avem un viitor.

Domnul ne binecuvântă
S-avem cel mai dulce cânt
Limba noastră-i limbă sfântă
Între toate pe pământ.

Cei ce au altă etnie
Să trăiască-aicea vor,
Când e dulce armonie
Patria-i a tuturor.

De se-anunță vremuri grele,
Toți românii-s „Pui de lei”,
Cei veniți cu gânduri rele
Vor pleca, pe scut, la ei.

Cei ce vor din trupul țării,
Din pământul nostru sfânt,
Le vom da în largul zării
Să le fie de mormânt.

Ne-au vândut-o la tarabă
Neprieteni farisei
Însă sora basarabă
Se va-ntoarce între-ai ei.

Și tot sfântă ni-i credința,
Ori de câte ori ni-i greu,
Ne va apăra ființa
Milostivul Dumnezeu.

Într-o odă-a bucuriei,
Cu prieteni, nu dușmani,
Spunem astăzi României
Să trăiască-ntru mulți ani!

Toamna...

se îmbracă în straie de sărbătoare

Teodora Elena ZALDEA

Titlu de articol, mai mult sau mai puțin inspirat. Cel puțin de un lucru sunt sigură și știu că nici dumneavoastră, stimați cititori nu-l veți putea nega: luna lui Brumărel a debutat cu parfum de gutui „cu puf galben ca de pui”, cu ceva brumă dimineța, cu răcoare și frunze veștede, cu cămări pline și gospodine ce robotesc de dimineță și până-n noapte târziu.

Da! Toamna și-a intrat în drepturi îmbrăcând în același timp și straie de sărbătoare.

1 a lui Brumărel ne-a adus **Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice**, unde cei mai tineri au adus un omagiu pios generației a treia, izvor de înțelepciune și bunătate nedisimulată în vremuri de profundă îndoială și adâncă superficialitate. Apoi, **14 octombrie** – zi de mare sărbătoare pentru creștinii ortodocși din zona Moldovei – **Sfânta Cuvioasă Parascheva** – moment de întoarcere înspre credința cea adevărată, înspre Dumnezeu și valorile propovăduite de Sfânta Biserică Ortodoxă.

Privind înspre urbea noastră – **20 octombrie** – aniversarea a 170 de ani de la înființarea Colegiului Național „Gheorghe Roșca Codreanu”, instituție de învățământ de mare prestigiu ce a dus numele orașului și a județului pe cele mai înalte culmi ale excelenței. Și tot pe **20 octombrie** orașul nostru a îmbrăcat straie de sărbătoare pentru a celebra 82 de ani de când actualul sediu al Primăriei Municipiului Bârlad, denumit Palatul Comunal, a fost dat în funcțiune.

Cu acest prilej, dar și cu ocazia Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice, Primăria și Consiliul Local Bârlad,

în parteneriat cu Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad și Uniunea Pensionarilor Bârlad, au organizat în data de 21 octombrie a.c., în sala Cantinei sociale, o manifestare ce s-a bucurat de prezența formației „Bârlădeanca”, a cântăreței de muzică populară Silvia Ene și a interpretului amator Adrian Ailoeaie.

Președintele Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, magistrat pensionar Nicolaie Mihai, a adresat celor prezenți la eveniment următorul mesaj:

„Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad a fost întotdeauna receptivă, organizând an de an manifestări concrete și practice pentru persoanele vârstnice, deprindere pe care niciodată să n-o uităm. E felul nostru de a ne exprima și mulțumirea, dar și admirația, pentru cei care și-au dedicat întreaga viață menținerii României în primele rânduri ale țărilor Europei.

Întă de ce, stimați vârstnici și dragi membri și simpatizanți ai Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, îmi permit, să vă transmit dumneavoastră, tuturor bărlădenilor și prietenilor de pretutindeni ai acestora, cele mai sincere urări de bine, frumos și adevăr, împreună cu îndemnul de a nu precupeți niciun efort pentru păstrarea, cultivarea tradițiilor bunicilor și părinților noștri, în vederea consolidării specificului românesc al acestui neam și al creșterii prestigiului acestei țări numite ROMÂNIA.

La mulți ani tuturor, cu încredere!”

VASLUIENII ÎN CAMPANIILE MILITARE DIN ANUL 1916

Colonel (r.) Constantin CHIPER

Conținutul și caracterul primului război mondial au fost relevate cu pregnanță de scopurile politice și obiectivele militare urmărite de beligeranți. Germania se lansa într-un „război hegemonial” pentru dominația imperialistă în lume, în timp ce Austro-Ungaria viza luarea sub control a Balcanilor, prin extinderea influenței sale în Serbia, Bulgaria, Grecia și Albania. Marea Britanie căuta să elimine flota germană de pe principalele mări, să anihileze concurența celui de al doilea Reich și să-i acapareze bogatele colonii din Africa de sud-vest și de sud-est. Franța viza nu numai redobândirea Alsaciei și Lorenei, ci și dezmembrarea imperiului Wilhelmian și anexarea Ruhrului, iar Rusia spera să-și instaureze dominația în Peninsula Balcanică, la Istanbul și în Persia.¹

În cazul altor state – România, Serbia și Belgia – participarea la această mare conflagrație a fost subordonată exclusiv unor obiective de interes național: apărarea în fața agresiunii, eliberarea unor teritorii ce se aflau sub stăpânire străină, construirea sau întregirea statelor naționale independente și suverane.²

Alte națiuni, aflate de secole sub dominație străină, precum polonezii, cehii și slovacii, care se luptau pentru același drept fundamental la viață proprie, s-au angajat cu hotărâre în efortul general eliberator, acționând pentru reconstituirea statelor lor independente.

Conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 2786, din august 1916, în ziua de 14 august, la ora 24:00, s-a declarat mobilizarea generală a armatei române. Cu acest prilej, Majestatea Sa, Regele Ferdinand I, s-a adresat oștirii și întregului popor, cu următorul apel:

„Ostași,

V-am chemat ca să purtați steagurile noastre peste hotare, unde frații noștri vă așteaptă cu nerăbdare și inima plină de nădejde. Umbrele marilor voievozi Ștefan cel Mare și Mihai Viteazul, ale căror rămășițe zac în pământurile ce veți dezrobi, vă îndeamnă la biruință, ca vrednici urmași ai oștenilor care au învins la Războieni, la Călugăreni și la Plevna, Rahova, Vidin. Veți lupta alături de marile națiuni cu care ne-am unit; o luptă aprigă vă așteaptă. Cu bărbăție și credință să-i îndrumăm pe ostași să învingă greutățile și cu ajutorul lui Dumnezeu, izbânda va fi a noastră. Arătați-vă, deci, demni de gloria străbună! De-a lungul veacurilor un neam întreg vă va binecuvânta și vă va slăvi!”³

După măsurile adoptate de Marele Stat Major al Armatei Române, România a declarat război Austro-Ungariei, în ziua de 14 august 1916. Au urmat declarațiile de război adresate României de către Germania, la 15 august 1916, și Bulgaria, la 19 august 1916.

Ostașii din fostele județe Fălciu, Tutova și Vaslui au fost mobilizați în unitățile militare înființate anterior. Pe teritoriul actualului județ Vaslui existau următoarele unități militare: Regimentul 12 Infanterie „Cantemir” Bârlad, dublura sa,

Regimentul 52 Infanterie Bârlad, Regimentul 25 Infanterie „Racova” Vaslui, dublura sa, Regimentul 65 Infanterie Vaslui, Regimentul 2 Roșiori Bârlad și Regimentul 3 Roșiori Bârlad.

În campania militară din vara și toamna anului 1916, Regimentul 25 Infanterie Vaslui, subordonat Brigăzii 15 Infanterie Iași, comandată de colonelul Gheorghe Boureanu, și Diviziei a 8-a Infanterie Botoșani, comandată de generalul Ioan Pătrașcu, a purtat lupte grele la Poiana Sărată și la Oituz. Până în zorii zilei de 15 august 1916, trupele regimentului au reușit să captureze 300 de oameni și armamentul lor. Până la data de 17 august ostașii regimentului au înaintat, prin lupte grele, până la Brețcu și apoi, timp de trei zile, ostașii au realizat lucrări de fortificații la Brețcu și Mihăileni.⁴

Înaintând prin lupte, ostașii Regimentului 25 Infanterie, împreună cu ceilalți ostași din Brigada 15 Infanterie, au atacat orașul Miercurea-Ciuc, frontal și prin învăluire, ei reușind să ajungă, în ziua de 29 august, pe aliniamentul Miercurea-Ciuc – Mihaly.

În luna septembrie, efectivele Brigăzii 15 Infanterie și ale Regimentului 25 Infanterie Vaslui au desfășurat sângeroase lupte pe direcția: Pojan – Băile Tușnad – Sânmartin – Sâncrăieni – Odorhei – Băile Homorod – Sovata. Ca urmare a complicării situației militare în Dobrogea și în sudul țării, Marele Stat Major a ordonat unităților militare românești care luptau în Transilvania, să se retragă pe aliniamentul Carpaților. În acest mod a fost disponibilizată o parte din forțele militare, care au fost trimise pe frontul din sud, cu scopul de a stăvili atacurile dezlanțuite de trupele invadatoare germane, bulgare și turce.⁵

În această grea situație, în ziua de 29 septembrie 1916 Regimentul 25 Infanterie Vaslui s-a deplasat în dispozitivul de luptă de la Bicaz, iar în data de 30 septembrie la Piatra Neamț, aici refăcându-și efectivele și mijloacele de luptă.⁶

La data de 20 octombrie 1916, Regimentul 25 Infanterie Vaslui s-a deplasat, cu trenul, la Târgu Ocna. Unitatea a ocupat un dispozitiv de luptă de apărare, pe aliniamentul: dealul Ploștina – Muncel – Stăncica – Herăstrău – Matiușca.⁷

La 30 octombrie 1916, Regimentul 25 Infanterie Vaslui a intrat în subordinea Diviziei 15 Infanterie (supranumită „Divizia de fier”), comandată de generalul de divizie Eremia Grigorescu, cel care a lansat deviza „Pe aici nu se trece!”

Până la sfârșitul lunii noiembrie 1916, efectivele Regimentului 25 Infanterie au luptat cu dârzenie, eroism și spirit de sacrificiu pe plaiul Pălămida, plaiul Măgurica, plaiul Runcului și coama Manoilă, contribuind la oprirea ofensivei inamicului pe Valea Troțușului. Elogiind eroismul lor, reputatul istoric militar Constantin Kirițescu arăta: „soldații regimentelor moldovenești, care au apărat Oituzul, au vărsat șiroaie de sânge. În special ieșenii din Regimentele 13 și 53 Infanterie și vasluienii din Regimentele 25 și 65 Infanterie. Tradiția lui Peneș Curcanul se cuvenea să fie cinstită.”⁸

Dispozitivul de luptă al regimentului s-a modificat treptat, în funcție de situația de pe front, astfel încât în luna decembrie 1916 efectivele sale au ocupat aliniamentul: Bogdănești – plaiul Măgurica – Cașin. La data de 30 decembrie 1916, efectivele regimentului se aflau pe aliniamentul: Fetișoarele – dealul Șerbești – Varnița – Stânci – Cașin.

Prin Înaltul Ordin de Zi nr.26 din 31 decembrie 1916, drapelul de luptă al Regimentului 25 Infanterie Vaslui a fost decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a 3-a, pentru bravura deosebită, dârzenia și înaltul spirit de sacrificiu dovedite în lupte, timp de trei luni, în bătălia de la Oituz. De asemenea, au fost decorați și unii ofițeri și ostași remarcați în acțiunile de luptă desfășurate.⁹

Începând din luna august 1915, Regimentul 12 Infanterie „Cantemir” Bârlad a executat lucrări de fortificații și a întărit apărarea pe linia de acoperire a graniței în zona Nehoiș, județul Buzău unde a contribuit la construirea șoselei spre graniță.

Ordinul de mobilizare al Marelui Stat Major a găsit Regimentul 12 Infanterie „Cantemir” în zona Nehoiu, cu cele trei batalioane operative. Partea Sedentară a unității, înființată în toamna anului 1916, a rămas în Bârlad, continuând instrucția unui efectiv de 1000 de ostași.¹⁰

Regimentul 12 Infanterie „Cantemir” Bârlad făcea parte din Grupul militar „Valea Buzăului”, compus din Brigada 12 Infanterie Galați, care mai avea în subordine Regimentul 11 Infanterie „Siret” Galați, Batalionul 3 Infanterie din Regimentul 24 Infanterie Tecuci, Divizionul 1 din Regimentul 11 Artilerie Focșani și Bateria a 2-a din Regimentul 3 Obuziere Focșani. Regimentul bârlădean, subordonat Brigăzii 12 Infanterie Galați și Diviziei a 6-a Infanterie Focșani, era dislocat la Broasca și a înaintat, până la 30 august 1916, pe șoseaua Vama Cheia – Pichetul Crasna – Vama Crasna – Zagon – Zoroșina – Bikfalva – Uzonchile – Sepsi Szt Georgiu – Arkos – Ghidafalna.¹¹

În perioada 1-18 septembrie 1916, efectivele unității, împreună cu celelalte unități din Brigada 12 Infanterie, s-au deplasat, prin lupte grele, pe itinerariul: Kakz – Homorod – Kuhlom – Soveniseg – Szahaleni – Koppen – Dumbrava – dealul Winmuhl.¹²

În perioada 19-25 septembrie 1916, efectivele Brigăzii 12 Infanterie au înaintat, prin lupte crâncene, pe itinerariul: pădurea Venu – Felmer – Halmagy – Kohalom – Darecz – Szambor – Homorod – Ujfale – Varghiasi – Rakoș – Bikfalva – Uzon.¹³

Înfrângerile suferite de trupele române și ruse în Dobrogea, și forțarea trupelor din Armata 1-a Română și Armata a 2-a Română să se retragă pe aliniamentul Carpaților, au determinat Marele Stat Major să ordone Armatei de Nord să se retragă pe aliniamentul Carpaților Răsăriteni.

În seara zilei de 25 septembrie 1916 efectivele Brigăzii 12 Infanterie au ajuns la Prejmer și Bod și au primit ordin să se retragă spre Brașov, în sprijinul Brigăzii 5 Infanterie Pitești. Pe traseu, ostașii au capturat 8 tunuri, 10 chesoane și efectivele lor de deservire.¹⁴

La data de 26 septembrie 1916 Regimentul 12 Infanterie „Cantemir” a primit ordin de retragere spre Întorsura Buzăului, ajungând acolo la ora 19:00. Noaptea, regimentul s-a stabilit în apărare pe dealul Seciu. În ziua de 27 septembrie regimentul s-a întors în munți, la Tabla Buții, neputând rezista masivului atac inițiat de inamic. De aici, prin lupte grele, s-a

retras la Gura Siriului și Broasca.¹⁵

În ziua de 29 septembrie efectivele Brigăzii 12 Infanterie s-au oprit pe poziția de apărare de la Broasca – Vama Cheia. Regimentul 12 Infanterie „Cantemir” a executat lucrări de întărire a apărării, pe aliniamentul: dealul Jariștea – Siriul Mare – dealul Babei – Grămăticul.¹⁶

La data de 2 octombrie 1916 inamicul a reușit să ocupe muntele Monteoru, dar, după contraatacul viguros

al Regimentului 12 Infanterie „Cantemir” Bârlad, trupele cotropitoare au fost alungate. Ostașii români au reușit să ia prizonieri 206 ostași unguri și au eliberat prizonierii români din această zonă și de pe valea pâraului Mare și Jariștea.¹⁷

Cooperând cu celelalte unități militare din Brigada 12 Infanterie, în perioada 3-14 octombrie 1916 Regimentul 12 Infanterie „Cantemir” a desfășurat lupte de apărare pe dealul Șoimu, a consolidat pozițiile de apărare prin efectuarea unor lucrări genistice, a asigurat recunoașterea pozițiilor inamicului și a efectuat misiuni de patrulare pe dealul Frunzelor.¹⁸

La 23 noiembrie 1916, efectivele Brigăzii 12 Infanterie au primit ordin de retragere de la eșaloanele superioare, pentru a sprijini unitățile românești care se retrăgeau din Muntenia spre Moldova. Regimentul 12 Infanterie „Cantemir” s-a retras la Fundeni și Racovițeni, județul Buzău.

După data de 16 decembrie 1916, Regimentul 12 Infanterie „Cantemir” s-a retras pe itinerariul: Tâmboiști – Dragosloveni – Urechești – Cotești – Odobești – Voinești – Pășești. În ziua de 27 decembrie a ocupat poziție de apărare pe malul drept al râului Șușița, în satul Trifești. În ziua de 28 decembrie regimentul a schimbat pe poziție Regimentul 14 Infanterie Roman, la Fitionești.¹⁹

Regimentul 52 Infanterie Bârlad (dublura Regimentului 12 Infanterie „Cantemir”) și Regimentul 65 Infanterie Vaslui (dublura Regimentului 25 Infanterie Vaslui) au fost deplasate cu trenul și au luptat, în lunile august și septembrie 1916, în Dobrogea și, apoi, din octombrie 1916, la Oituz. Timp de trei luni ostașii acestor două regimente au luptat la Hârja, Grozești, dealul Măciucaș, coama Stâncicăi, coama Manoilă, coama Arșița, culmea Ploștina, la sud de satul Mănăstirea Cașin și pe dealurile Cărpeniș și Puhnei.

Prin Înaltul Ordin de Zi, nr. 26, din 31 decembrie 1916, drapelele Regimentelor 52 și 65 au fost decorate cu Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a 3-a, pentru bravura deosebită, dârzenia și înaltul spirit de sacrificiu dovedite în lupte, timp de trei luni, la Oituz.²⁰

Regimentele 2 și 3 Roșiori Bârlad, împreună cu Regimentul 6 Roșiori Tecuci, au fost subordonate Brigăzii 5 Roșiori Bârlad și Diviziei a 2-a Cavalerie Iași și au participat la luptele din Transilvania, în zona Țara Bârsei, până la 20 septembrie 1916 (în subordinea Armatei a 2-a Române), și apoi în zona Miercurea Ciuc și Târgu Secuiesc (în subordinea Armatei de Nord).

În ziua de 30 septembrie 1916, pe înălțimile Megheluș, a fost rănit mortal căpitanul Petre Carp, din Regimentul 2 Roșiori Bârlad, unul din cei trei fii ai fostului prim-ministru Petre Carp, toți fiind mobilizați în august 1916 în armata română.²¹

Până la data de 15 octombrie Brigada a 5-a a luptat pe Valea Cașinului, apoi, împreună cu celelalte unități din Divizia a 2-a Cavalerie, brigada a fost transportată, pe calea ferată, până la Budești, pe Argeș, în subordinea Grupului apărării Dunării. Ostașii Brigăzii a 5-a Roșiori s-au comportat eroic în timpul operațiunii de apărare a Bucureștilor, pe Argeș-Neajlov.

În ziua de 15 noiembrie 1916 Regimentul 2 Roșiori din Bârlad, comandat de colonelul Gheorghe Naumescu, a intrat în legendă prin desfășurarea șarjei de la Prunaru, cu prețul unor mari pierderi umane.²²

Din totalul de 14 ofițeri și 360 de subofițeri, gradați și soldați ai unității, au supraviețuit șarjei de la Prunaru 150 de călăreți, dintre care și 5 ofițeri. Colonelul Gheorghe Naumescu a fost grav rănit și luat prizonier de către nemți. Internat într-un spital din Sofia, el a reușit să scrie testamentul către familie, un document de înaltă ținută patriotică.²³

Ca un omagiu adus celor căzuți în această luptă, la data de 8 iunie 1930, pe locul luptelor de la Prunaru a fost ridicat, de către Societatea „Cultul Eroilor” din România, un frumos monument și s-a organizat, în incinta școlii sătești, Colțul Muzeistic „Șarja de la Prunaru”.²⁴

La data de 16 noiembrie 1916, Regimentele 2 și 3 Roșiori din Bârlad au primit ordin să se retragă, prin lupte, pe itinerariul: Mihăilești – Poieni – Cornetu – Bragadiru. Unitățile au cantonat, la data de 19 noiembrie, de la ora 18:00, la Bragadiru. De la 23 noiembrie, roșiorii bârlădeni au început retragerea spre Slobozia și apoi spre Bârlad, intrând în garnizoană la data de 8 decembrie 1916.

De la data de 11 decembrie cele două unități s-au deplasat pe itinerariul: Vaslui – Iași – Podul Iloaiei – Târgu Frumos – Hârlău – Deleni – Botoșani – Dumbrăveni – Burdujeni. Aici au cantonat, de la 18 decembrie și până la sfârșitul lunii decembrie 1916. La Burdujeni au amenajat o

șură pentru adăpostirea cailor și au construit bordeie și spații de cazare pentru ostași.

NOTE

1. Colonel dr. Vasile Alexandrescu ș.a., *Istoria militară a poporului român*, volumul V, Editura Militară, București, 1988, pag. 320.
2. Idem, pag. 320.
3. Colonel (rtr.) Constantin Chiper, *Cronica militară a județului Vaslui*, Editura Pim, 2012, pag. 32.
4. Idem, pag. 32.
5. Idem, pag. 33.
6. Ibidem
7. Ibidem.
8. Constantin Kirițescu, *Istoria războiului pentru întregirea României*, 1916-1919, vol. 1, Institutul de arte grafice „România Nouă” Th. Voinea, București, 1922, pag. 317.
9. Arhivele Militare Române Pitești, Registrul Istoric nr. 789 al Regimentului 25 Infanterie Vaslui, fila 1.
10. Colonel (rtr.) Constantin Chiper, *Cronica militară a județului Vaslui*, Editura PIM, Iași, 2012, pag. 57.
11. Arhivele Militare Române Pitești, Fond Brigada 12 Infanterie, Jurnal de Operații nr. 1109, fila 14.
12. Colonel (rtr.) Constantin Chiper, *Cronica militară a județului Vaslui*, Editura PIM, Iași, 2012, pag. 57.
13. Arhivele Militare Române Pitești, Fond Brigada 12 Infanterie, Jurnal de Operații nr. 1109, filele 9-13.
14. Idem, fila 14.
15. Idem, filele 15-16.
16. Idem, filele 17-18.
17. Idem, filele 19-21.
18. Idem, filele 36-50.
19. Idem, filele 53-55.
20. Arhivele Militare Române Pitești, Fond Regimentul 65 Infanterie, Registrul Istoric nr. 860, fila 7.
21. General de brigadă dr. Gheorghe Marin ș.a., *Istoria cavaleriei române*, Editura Academiei de Înalte Studii Militare, București, 1998, pag. 186.
22. Arhivele Militare Române Pitești, Fond Regimentul 2 Roșiori (1916-1921), dosar nr. 13, fila 32.
23. Idem.
24. Idem, fila 23.
25. Ibidem.
26. Idem, filele 39-42.

Prundiș

Ștefan CONSTANTINCIU

Mărturie îmi e ziua pierdută printre pietre...
Apusul săgetat rămâne sărman, fără speranță...
Uitat îmi e gândul nemângâiat de stele...
Și totuși, nemărginirea îmi surâde vesel!

Astăzi mă plimb prin iarba ofilită...
Și caut să renasc când iarna va muri peren,
În chip de înger să cosesc raze de soare...
Fie ca ieri să nu fi fost noaptea cea mare!

Pătruns de toamna umedă și tot mai rece,
Îmi caut sufletul, uitat și el, printre pietre...
Hotarul e smălțuit în culori demult alese...
Doar clipa mai mistuie dorul de ape repezi...

**Statuia cavaleristului in atac.
Sculptor Ion G. Dimitriu-Bârlad**

UN SECOL DE LA ȘARJA PRUNARU

Vasile FÂNARU
Sucursala Băcani

Gheorghe Naumescu - un erou al orașului Bârlad și al comunei Băcani s-a născut la data de 22 decembrie 1869. A absolvit Liceul Schovitz din București cu rezultate foarte bune, după care se înscrie la Școala militară de ofițeri cavalerie Târgoviște. În anul 1890, după absolvirea școlii militare a fost avansat la gradul de sublocotenent și numit comandant de pluton în Regimentul 1 Roșiori din București.

Pentru perfecționare este trimis de conducerea armatei la specializare în Bruxelles, în Belgia în perioada anilor 1892-1894. După reîntoarcerea în țară a fost repartizat la Regimentul 5 Călărași din Galați, fiind și avansat la gradul de locotenent și mutat în Regimentul 4 Roșiori Bârlad. Locotenentul Gheorghe Naumescu este mutat de la Regimentul 4 Roșiori la Regimentul 2 Roșiori, fiindcă Regimentul 4 Roșiori a fost mutat la București. Fiind un tânăr frumos și bine educat, multe fete căutau să-l „înhațe”, la unul din balurile ce se organizau în Bârlad a cunoscut-o pe Ecaterina I. Palade, fiica marelui boier de la Suseni. În anul 1901 se căsătorește cu aceasta, primind ca zestre moșia Drujești, unde și-a construit și un mic conac, din căsnicia lor rezultând 4 copii.

Gheorghe Naumescu a avut o ascensiune militară succesivă, la gradul de căpitan în anul 1899, maior în anul

1907, locotenent-colonel în anul 1914 și colonel, în anul 1914, după participarea la campania militară din Bulgaria în al doilea război balcanic din 1913.

Colonelul Gheorghe Naumescu s-a preocupat intens de dotarea cu cele necesare a unității militare, precum și de instruirea continuă a militarilor din subordine pentru a se putea îndeplini orice misiune de luptă.

La declanșarea războiului pentru întregire statală și eliberare națională, în anul 1916, Regimentul 2 Roșiori Bârlad a fost subordonat Brigăzii a 5-a Roșiori Bârlad și Diviziei a 2-a Cavalerie Iași.

În noaptea de 14 spre 15 august 1916 la ora 24:00 regimentul a primit Ordinul Regelui Ferdinand I, nr. 2891, pentru mobilizarea efectivelor sale formate din 24 ofițeri, 584 călăreți și 368 cai. Armata română pătrunzând în Transilvania era primită de populația civilă din localitățile eliberate, cu multă bucurie, cu flori și arcuri de triumf unde era scris: „Bine ați venit fraților” și „Trăiască România Mare!”.

Până la 23 septembrie, ostașii comandați de colonelul Gheorghe Naumescu au ajuns la Homorod. Datorită contraatacului foarte puternic al trupelor germane și austro-ungare s-a retras, asigurând retragerea trupelor de infanterie

prin Defileul Oituz. În ziua de 14 octombrie 1916, Regimentul 2 Roșiori, împreună cu Brigada a 5-a Roșiori Bârlad și Divizia a 2-a Cavalerie lași au fost trimise în operațiunea militară de apărare a Dunării.

Regimentul 5 Roșiori Bârlad și alte unități militare aflate în zonă au efectuat lucrări genistice pentru apărarea sectorului Oltenița-Călărași. În ultima decadă a lunii noiembrie 1916 regimentul a purtat lupte grele: București-Argeș-Neajlov. Trupele germane și bulgare ocupaseră orașul Alexandria, la data de 13 noiembrie 1916. Regimentul 2 Roșiori Bârlad, comandat de colonelul Gheorghe Naumescu, a fost deplasat la Drăgășani, iar în ziua de 15 noiembrie 1916 a purtat lupte eroice la Prunaru.

În ziua de 15 noiembrie trupele germane, bulgare și turce ocupaseră localitatea Prunaru, având o netă superioritate în dotarea cu mitraliere și alte arme mai moderne. Colonelul Gheorghe Naumescu se afla în convalescență după o grea operație pe care o suferise și care îi cerea măcar șase luni de odihnă pentru însănătoșire.

Cu toate sfaturile numeroșilor săi prieteni și cu toate rugămințile familiei sale, colonelul Naumescu, ascultând numai de simțul datoriei, a plecat în campanie.

După ce a luat parte la luptele de retragere spre Moldova alergând cu regimentul său, de la Dunăre, ca să apere când aripa dreaptă, când aripa stângă a oștirii noastre, în seara zilei de 15 noiembrie 1916 se afla cu divizia din care făcea parte, în apropierea satului Prunaru din Vlașca.

În urma victorioasei bătălii de la Cărbunești, divizia se afla în primejdie de a fi capturată.

În dimineața acelei zile, generalul Referendaru s-a prezentat la colonelul Naumescu, pe care l-a găsit bolnav, tremurând, înfășurat într-o manta, într-o trăsură a regimentului și i-a spus: „Domnule colonel, divizia întreagă este împresurată de inamic și amenințată să fie prinsă, nu putem scăpa decât dacă vei face o șarjă asupra satului Prunaru, spre a deschide linia de retragere”.

Atunci colonelul Naumescu, așa bolnav, s-a ridicat, a dat ordin trâmbițașului să sune chemarea, s-a repezit înaintea regimentului și salutând cu sabia pe general, i-a spus:

„Domnule general, Regimentul 2 Roșiori vă mulțumește pentru cinstea ce-i faceți, de a putea să moară pentru țară”.

Generalul Referendaru, colonelul Naumescu și toți ofițerii Regimentului 2 Roșiori știau că ordinul acesta însemna o trimitere la moarte sigură, pentru că aflaseră în ajun, prin iscoade, că satul Prunaru era un formidabil cuib de mitraliere dușmane. Toți știau însă că Divizia trebuia să-și depună armele dacă șarja de sacrificiu n-ar fi avut loc.

În asemenea împrejurări, șarja Regimentului 2 Roșiori din Bârlad constituie unul dintre cele mai glorioase fapte de arme din marele nostru război.

Înfășurați în negura unei dimineți de toamnă târzie aplecați pe oblâncuri, cu săbiile și lăncile întinse, și strângând în pîteni fugarii, călăreții regimentului în frunte cu colonelul Naumescu s-au repezit ca o furtună asupra întăriturilor de la Prunaru. Când erau la câteva sute de metri de sat, un „ură” formidabil a cutremurat văzduhul și întreg regimentul s-a năpustit asupra infanteriei dușmane, risipind-o, străpunsă de lănci, hăcuită de săbii și călcată în picioarele lor.

Dar câteva momente după aceasta, din șanțurile satului Prunaru, a început o nesfârșită țacăneală de mitraliere, și întreg regimentul lovit în flanc, a fost secerat, nerămânând în

viață decât vreo șaptezeci de luptători.

Regimentul fusese sfărâmat, colonelul Naumescu rănit de moarte, câțiva ofițeri uciși chiar în avântul șarjei, dar împresurarea a fost sfărmată. Divizia s-a putut retrage în liniște, iar istoria războiului nostru a însemnat încă o pagină de adevărată glorie militară pe care a recunoscut-o însuși Mackensen, în memoriile sale. Grav rănit, colonelul Naumescu a căzut prizonier și a fost purtat prin mai multe lagăre, în cele din urmă ajungând în lagărul Bolnița, din Bulgaria, unde a fost supus unui tratament neomenos. Având în vedere starea de sănătate, colonelul a fost transportat la Spitalul Militar din Sofia. În ultima scrisoare trimisă familiei, prin Crucea Roșie de la Geneva, bravul colonel scria:

„Mor fericit dragă soție și iubiți copii pentru mărirea și onoarea neamului românesc, pentru libertatea fraților asupriți; vă recomand dragii mei să deveniți înaintea de toate buni patrioți, această iubire trebuie să fie dezinteresată și așa de puternică încât să poată fi capabilă de toate devotamentele și de toate sacrificiile.

Când veți fi mari să fiți gata în tot momentul și la cea dintâi chemare a patriei să vă jertfiți la nevoie. Scumpii mei, invidiați soarta mea fericită. Mor fericit că în viață am avut nobila misiune de a face educație patriotică unui regiment de viteji, le-am pregătit sufletul lor și le-am deșteptat conștiința înaltei datorii față de scumpa noastră patrie.”

Ziarul „România” din Iași, apărând la 26 august 1917, dădea următoarea știre: „Colonelul Gheorghe Naumescu, comandantul Regimentului 2 Roșiori Bârlad, grav rănit în șarja de la Prunaru, a decedat la data de 3 aprilie 1917 în Spitalul Militar din Sofia”.

Gheorghe Naumescu a fost înaintat post-mortem, la gradul de general de brigadă. La insistențele familiei și ale „Societății Mormintelor Eroilor căzuți în Războiul 1916-1919”, rămășițele pământești ale eroului Gheorghe Naumescu au fost aduse și înhumate în cimitirul „Eternitatea” din Bârlad, la data de 2 iulie 1925, cu onoruri civile și militare.

În cinstea memoriei sale, promoția 1926 a Școlii Militare de Ofițeri Cavalerie i-a purtat numele.

În orașul Bârlad s-a înființat în anul 1922 Cercul Militar „General Gheorghe Naumescu”, al cărui președinte a fost locotenent-colonel Emanoil Boteanu, prieten și camarad de arme cu eroul de la Prunaru. Din inițiativa Asociației Naționale „Cultul Eroilor” din România, în anul 1998 a fost reamenajat Cimitirul Eroilor din localitatea Prunaru, județul Teleorman, unde sunt înhumați și eroii din Regimentul 2 Roșiori Bârlad.

În memoria cavalerilor căzuți în șarja de la Prunaru, la Iași, în Copou, există un monument realizat din bronz de către sculptorul Ion C. Dimitriu-Bârlad, realizat pe 29 mai 1927, în prezența familiei regale. Monumentul este numit „Monumentul Eroilor Diviziei a 2-a Cavalerie”, și reprezintă „Statuia cavaleristului în atac” în lupta din satul Prunaru, 15 noiembrie 1916.

În memoria generalului Gheorghe Naumescu, Consiliul Local și Primăria Bârlad au dat numele unei străzi bravului erou.

Bibliografie:

- Constantin Chiper, Nicolaie Mihai, Mircea Fitcal – *Omagiu eroilor județului Vaslui*, pag. 68-70.
- Vasile Finaru – *Băcanii odinioară*, pag. 103-105.
- Revista de cultură „Băcanii”, nr.3, pag. 10-12.

Armata Română în conștiința poporului român

Prof. Livia ANDREI

25 octombrie este ziua când în România se sărbătorește Armata Română, care în 1944 a eliberat de sub ocupație horthystă Transilvania de Nord, în urma bătăliei de la Carei. Sărbătorirea Zilei Armatei Române este stipulată prin Decretul nr. 381 din 1 octombrie 1959.

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad, la inițiativa inimosului său președinte, magistrat Nicolaie Mihai, a făcut din această sărbătoare un moment, sau mai bine zis mai multe momente, prin care a vrut ca românii de pe aceste meleaguri să cunoască și, mai ales, să prețuiască Armata Română. În acest scop a organizat două manifestări consistente, pline de vibrație patriotică și de simțire românească.

În ziua de 21 octombrie 2016, în sala „Alexandru Ioan Cuza” din incinta Casei a fost organizat simpozionul, **„Armata Română – garant al apărării, libertății, independenței și suveranității naționale”**, la care a participat colonelul în rezervă Constantin Chiper, vicepreședintele Asociației Cultul Eroilor „Regina Maria”, ce a încântat auditoriul cu o conferință plină de informații istorico-militare absolut interesante pentru toți cei prezenți. Am spus că a fost o activitate consistentă și nu putea fi altfel atâta timp cât domnul general în rezervă Nicolae Rotaru știe multe din trecutul armatei române, iar maistrul militar principal Lucian Ursu, șeful Cercului Militar Bârlad, le știe pe cele actuale și amândoi s-au întrecut în a le împărtăși.

Nu putea lipsi „momentul poetic” al profesorului Petruș Andrei, care ne-a entuziasmat cu o „Odă ostașilor noștri”.

Nu au lipsit din această activitate intervențiile doamnelor profesoare Ecaterina Teletin și Lucia Munteanu, care cu multă simțire și vibrație patriotică au scos în evidență rolul Armatei Române de-a lungul timpului. Intervențiile profesorului Neculai Ghețau și a domnului colonel în rezervă Pavel Pavelescu au completat ciclul conferențial.

Nelipsiți, talentații „Răzeși” din Pogonești ne-au făcut să simțim românește. Dar despre ei vom mai vorbi când vom relata evenimentul organizat de Primăria și Consiliul Local Pogonești, Asociația „Tinere vârstare 2000” și grupurile folclorice „Răzeșii”, care împreună cu C.A.R.P. „Elena Cuza” din Bârlad au vrut să continue sărbătorirea Zilei Armatei Române chiar la ei acasă, la Pogonești. Astfel că duminică, 23 octombrie 2016, ne-am îndreptat spre un sat răzeșesc, așezat pe colinele molcome ale Tutovei, un sat cum au mai rămas puține în România, unde tradiția strămoșească s-a păstrat cu sfințenie.

A fost nevoie însă de oameni cu inimă mare, cu talent și dragoste pentru satul natal, pentru obiceiurile vechi, pentru portul tradițional, așa cum este învățătorul Dumitru Andrei. Știați, de exemplu, că modelele de pe iile, ilicele și fustele pe picior pe care le purtau moldovencele de pe Valea Tutovei, cu sute de ani în urmă, fac parte din noile costume populare confecționate de ei printr-un proiect ce aparține aceluiași inimos Dumitru Andrei? Sau știați că tot la inițiativa lui, în Pogonești, există o „Casă a răzeșului” construită cu aceleași materiale ca pe vremuri: lut, furci și lemn? Sătenii au strâns materialele, înțelegând rostul acestui muzeu sătesc? În chilerul „Casei Răzeșului” din Pogonești au fost confecționate în ultimii ani zeci de costume populare autentice.

La Căminul cultural din Pogonești s-a sărbătorit Armata Română. Așadar, satul românesc nu uită că, de fapt, „grosul” armatei l-au constituit mereu cei „plecați de la plug”, cum spune poetul. De altfel, la acest moment au participat, pe lângă colonelul în rezervă Constantin Chiper, vicepreședintele Asociației Cultul Eroilor „Regina Maria” din România, și fiii satului, militari de carieră: colonel (r) Nelu Cășuneanu, lt.col. (r) Costică Stoian și maistrul militar Gheorghiuță Iordache.

Conferința domnului Constantin Chiper a fost ascultată cu multă atenție, stârnind interesul elevilor din sală. Lucruri interesante despre viața lui, ce-și are originea pe meleaguri vasluiene, dar mai ales, despre momentele importante din istoria noastră, unde armata a avut un rol preponderent. Interesantă intervenția lui Nelu Cășuneanu despre Monumentul Eroului Necunoscut din Parcul Carol din București. Maistrul militar

Nicolaie Mihai

Constantin Chiper

Neculai Rotaru

Lucian Ursu

Ecaterina Teletin, Maria Budescu și Lucia Munteanu înainte de începerea conferinței

Dumitru Andrei

Pavel Pavelescu

Valentin Roșca

Ansamblul folcloric „Răzeșii” Pogonești

**Participanți la manifestare.
În prim-plan: Neculai Rotaru, Neculai Ghețu.**

Gheorghiță lordache este încă activ în armată, el participând la două misiuni în Afganistan și, foarte modest, el n-a vrut să se „laude” cu decorațiile primite.

La Pogonești s-a ținut o lecție de istorie care face cât un manual de azi, dacă nu chiar mai mult. Și totul a fost posibil datorită unui primar inimos, a unui Consiliu Local competent și a unei colaborări fructuoase cu C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad, cu un președinte „neastâmpărat” și un Consiliu Director deschis la tot ce-i nou și mai ales ce-i românesc. FELICITĂRI!

Dar pogoneștenii știu să-și prețuiască oaspeții și le-au oferit tot ce au ei mai frumos și mai valoros – un program artistic de excepție. I-am văzut de multe ori pe scene, mai mici sau mai mari, dar la ei acasă au întrecut orice așteptări.

„Micii răzeși” au fost nemaipomeniți într-o suită de dansuri moldovenești, în coregrafia profesorului Ionel Roșu. Dansul împletit cu strigăturile specifice acestei zone și cu niște costume populare originale ne-au uimit. Există așadar și locuri unde copiii mai știu dansuri populare și le execută cu talent și cu bucurie.

„Răzeșii” lui Dumitru Andrei nu s-au dezmințit nici de această dată. Au reușit să trezească în sufletul fiecărui ascultător acel fior patriotic, așa cum nu reușesc s-o facă nici marii artiști. Da, ei sunt mai mari. Dovadă faptul că au străbătut nu numai țara în lung și-n lat, dar și Europa, iar de fiecare dată au fost răsplătiți cu aplauze îndelungate.

Am fost martora unei ore de istorie autentică, a unui moment artistic emoționant într-o zi de octombrie, acolo unde viața curge molcom precum Tutova care-i străbate colinele și unde întâlnești oameni și fapte rare, din ce în ce mai rare.

Nici nu știu cui să mulțumesc?

Primarului Ionel lordache, care face parte dintre „Răzeși”, domnului învățător Dumitru Andrei, răzeș autentic, micilor răzeși și celor mari care ne-au încântat prin prezența lor, președintelui Casei, magistrat pensionar Nicolaie Mihai, care a făcut posibilă această „întâmplare”?

Cred că ar trebui să mulțumim bunului Dumnezeu că a știut să dăruiască oamenilor harul de a dăru, a dăru minte, a dăru frumosul, a dăru dăruind.

MULȚUMESC TUTUROR și mai ales Armatei Române!

Petruș Andrei

Odă ostașilor noștri

Petruș ANDREI

„Juni ostași ai Țării mele”,
vă spunea cândva Poetul
Și-n altarul de cuvinte,
el vă nemurea portretul.

Astăzi vin și eu la rândul-mi
să mă-nclin în fața voastră
Că ne-ați apărat hotarul
din Carpați la Marea-albastră.

Și în vremuri de restriște,
de cu zori și până-n noapte
Voi ați stat ca zid de piatră,
nu v-a fost frică de moarte.

Când ne pomenim eroii,
pentru noi sunt nume sfinte.
Lângă lumânări aprinse-s
flori și lacrimi pe morminte.

Noi o învățăm la școală,
însă noi nu am trăit-o,
Dar istoria de veacuri,
Voi, ostașii-ați făurit-o.

Să fim demni de jertfa voastră
și să facem Țara-ntreagă
Că, de la-nceputul lumii,
ea e mama noastră dragă.

Să trăiți ostași ai țării,
să ne apărați moșia
Și cu voi și noi alături
să-nflorească România.

Educația – preocupare a Uniunii Europene cu responsabilități concrete la nivel național¹

Teodora Elena
ZALDEA

Într-o lume în care resursele par să se reducă cu aceeași viteză cu care se înmulțesc provocările, este necesar ca societatea contemporană să conștientizeze faptul că trebuie să învețe să exploateze mai eficient resursa cea mai de preț pe care o posedă – indivizii umani, cu inteligența, inventivitatea și puterea lor de muncă.

Astfel, „economia depinde în mare măsură de o forță de muncă educată – cu capacitatea de a manevra noile idei și tehnologii, cu valori etice și morale bine inculcate și cu dragoste de a explora, investiga și învăța pe parcursul întregii vieți.”² Din cele afirmate desprindem ideea potrivit căreia omenirea trebuie să privească educația ca fiind cel mai important lucru spre care trebuie să se aplece, întrucât investind în educație, aceasta investește în progresul și prosperitatea sa.

Această perspectivă este împărtășită și de Uniunea Europeană care consideră că are nevoie din în ce în ce mai mult de persoane instruite pentru a face față unei lumi competitive. Acest aspect este reiterat și de faptul că pentru U.E., „cercetarea, dezvoltarea, inovația, educația constituie un motor esențial de creștere a productivității.”³

De asemenea, capitalul uman reprezintă pentru aceasta, cel mai valoros activ, educația fiind un important factor în evoluția și dezvoltarea unei economii competitive, bazată pe cunoaștere.

„Churchill spunea cândva că imperiile viitorului vor fi imperiile minții.”⁴ Această afirmație își găsește suportul și în faptul că în fiecare zi suntem martorii unei noi descoperiri științifice realizată într-un colț al lumii – societatea informațională și noile tehnologii sunt deci, o realitate. Statele lumii, în acest context, „în care procesele de producție s-au modificat sensibil, devenind din ce în ce mai dependente de noile tehnologii, care înmănușează informația și comunicațiile,”⁵ sunt chemate să investească în educație. Adrian, Năstase preciza, în acest sens, faptul că „creșterea surselor financiare alocate învățământului reprezintă începutul celei mai profitabile investiții: cea în educație.”⁶

Remarcăm, în acest mod faptul că educația se află în centrul preocupărilor Uniunii Europene, dar și al fiecăruia dintre statele membre. Atragem atenția

asupra faptului că potrivit Tratatului de la Lisabona, „Uniunea Europeană dispune de trei categorii de competențe, expresie a principiului subsidiarității, și anume:

Competențe exclusive: numai Uniunea poate legifera și adopta acte obligatorii din punct de vedere juridic. Statele membre nu pot face acest lucru prin ele însele, decât dacă sunt abilitate de Uniune, ori pentru a pune în aplicare actele Uniunii; acestea sunt: uniunea vamală, stabilirea regulilor concurenței necesare funcționării pieței interne, politica monetară pentru statele membre a căror monedă este euro, politica comercială comună;

Competențe partajate între Uniune și statele membre: statele membre își exercită competența în măsura în care Uniunea nu și-a exercitat-o pe a sa ori în măsura în care Uniunea a decis încetarea exercitării proprii competențe; acestea sunt: piața internă, politica socială pentru aspectele definite prin tratate, coeziunea economică, socială și teritorială, agricultura, politica în domeniul pescuitului, mediul înconjurător, protecția consumatorilor, transporturile și rețelele transeuropene, energia, spațiul de libertate, securitate și justiție, cooperarea în dezvoltare și ajutorul umanitar;

Competențe în vederea ducerii la bun sfârșit a unor acțiuni de sprijinire, coordonare sau completare a acțiunii statelor membre, fără a înlocui competența acestora în aceste domenii. Acestea sunt: protecția și ameliorarea sănătății umane, industria, educația, tineretul și sportul, cultura, turismul, cooperarea administrativă.”⁷

În consecință, apreciem faptul că educația este un domeniu ce aparține reglementării statelor membre, Uniunea Europeană intervenind doar

1 Capitol extras din volumul *Educația în viziunea doctrinei social-democrate*, autor: Teodora Elena Zaldea, Bârlad, Editura Sfera, 2014.

2 Birchall, Ana, „Educația - piatra de temelie a Modelului Social Românesc,” București, Revista România socială, vol. I Stânga și modelul social european, Institutul Ovidiu Șincai, 2006, p.48 (http://www.fisd.ro/PDF/mater_noi/Romania%20sociala.pdf, accesat în data de 30.03.2013)

3 Vasile, Valentina; Zaman, Gheorghe; Perț, Steliana și Zarojanu, Felicia, „Restructurarea sistemului de educație din România din perspectiva evoluțiilor pe piața internă și impactul asupra progresului cercetării,” București, Institutul European din România, 2007, Proiect SPOS 2007 - Studii de strategie și politici, Studiul nr.2, p.5 (http://www.ier.ro/documente/SPOS2007_ro/Spos2007_studiu_2_ro.pdf, accesat în data de 30.03.2013)

4 Geoană, Mircea, *Încredere*, București, Ed. Nemira, 2009, p.86.

5 Năstase, Adrian, *Bătălia pentru viitor: sezonul 2*, București, Editura MondoMedia, 2011, p.202.

6 Năstase, Adrian, *Bătălia pentru viitor*, București, Editura New Open Media, 2000, p.74.

7 Alexandru, Ioan, *Drept administrativ european*, ediția a II-a, București, Editura Universul Juridic, 2010, p.206

atunci când obiectivele propuse ar putea fi mai bine realizate printr-o acțiune la nivel european, decât printr-o acțiune națională.

În altă ordine de idei, socotim că „crearea unei Europe a cunoașterii reprezintă pentru Uniunea Europeană atât o sursă de oportunitate, cât și o provocare majoră.”⁸

Momente cheie ce definesc dimensiunea europeană a educației

Pentru a putea înțelege direcția spre care U.E. și statele sale membre se îndreaptă în prezent în domeniul educației și al formării profesionale, suntem de părere că este necesar să ne întoarcem în timp pentru a prezenta principalele momente ce au condus la definirea dimensiunii europene a educației.

„**Tratatul de la Roma**, din 25 martie 1957 – actul de naștere al Comunității Economice Europene (CEE) și al Comunității Europene a Energiei Atomice (EURATOM) – ignoră educația. Preocupat de progresul economic și social și de ameliorarea condițiilor de viață și muncă, documentul face doar o simplă referire, la accesul forței de muncă la formare și angajare, ca fiind consecințele imediate ale libertății de circulație.”⁹ Mergând pe firul evenimentelor, menționăm „anul 1971 ca fiind anul adoptării unei rezoluții prin care Consiliul recunoaște necesitatea instaurării unei cooperări în materie de educație, fixându-și în același timp un obiectiv ambițios, și anume: definirea unui model european de cultură corelat cu integrarea europeană. În anul 1974, miniștrii educației din statele membre definesc principiile și domeniile de acțiune prioritare ale cooperării în educație.”¹⁰

Examinând literatura de specialitate, relevăm faptul că „educația ca factor al dezvoltării este prezentă în preocupările instituțiilor U.E. mai intens începând cu anii '80. Declarația de la

Stuttgart din anul 1983 menționează necesitatea unei mai strânse cooperări între instituțiile de învățământ superior și propune printre altele și recunoașterea diplomelor și introducerea unui certificat european privind formarea profesională.”¹¹

Actul Unic European intrat în vigoare în 1987, printre prevederile sale dedicate domeniului educației și formării profesionale, subliniază faptul că universitățile reprezintă principalii factori ai dezvoltării cercetării și tehnologiei. În ciuda faptului că, U.E. deține doar o competență de sprijinire a acțiunilor decise de statele membre, în perioada 1989-1995 au fost create o serie de inițiative precum: Erasmus, (în domeniul mobilității studenților și al cadrelor universitare) Lingua, Petra Force, Jeunesse pour l'Europe, Leonardo da Vinci (în domeniul formării profesionale) sau Socrates (în domeniul educației).

„Educația este cea mai puternică armă pe care o poți folosi pentru a schimba lumea.”

Nelson Mandela

„**Tratatul de la Maastricht** (semnat la 7 februarie 1992 și intrat în vigoare la 1 noiembrie 1993) aduce noi competențe Uniunii Europene în domeniul educației, mărinind numărul domeniilor de intervenție ale acesteia. Tratatul include explicit domeniul educației în sfera responsabilităților la nivel comunitar, marcând, astfel, adâncirea construcției europene și recunoscând implicit rolul educației în viitorul Uniunii Europene.”¹² Totuși, tratatul de la Maastricht preciza în mod explicit în articolele 126 și 127, faptul că educația și formarea profesională sunt domenii unde U.E. se va limita doar la a sprijini cooperarea decisă de statele membre, a căror competență

rămâne exclusivă. Nu trebuie, însă, să minimalizăm importanța prevederilor introduse, ci să atragem atenția și asupra faptului că tot de atunci, în domeniul educației se aplică procedura codeciziei, fiind apoi extinsă prin **tratatul de la Amsterdam** și în domeniul formării profesionale.

Tratatul de la Lisabona nu aduce modificări semnificative în domeniu, limitându-se la a reitiera în articolul 6 faptul că „Uniunea este competentă să desfășoare acțiuni de sprijinire, de coordonare sau completare a acțiunilor statelor membre.” De asemenea, **Carta drepturilor fundamentale**, ce a dobândit caracter juridic obligatoriu o dată cu intrarea în vigoare a tratatului, subliniază în articolele 14 și 15 faptul că orice persoană are dreptul la educație și la a exercita o ocupație aleasă.

În altă ordine de idei, Tony Blair, aprecia faptul că „principala provocare a prezentului o reprezintă pregătirea și înzestrarea tuturor persoanelor pentru a putea supraviețui și prospera în viitoarea economie bazată pe cunoaștere. Educația și învățarea pe tot parcursul vieții sunt pașaportul pentru succes în economia globală de astăzi, nu numai pentru țările noastre, ci pretutindeni, de jur-împrejurul lumii.”¹³

Dezvoltarea unei societăți bazată pe cunoaștere, scopul principal înspre îndeplinirea căruia Uniunea Europeană, dar și statele membre depun toate resursele materiale, financiare, umane, informaționale de care dispun, nu se poate realiza fără sprijinul educației. Aceasta a devenit de-a lungul timpului o modalitate de dirijare a evoluției sociale și se află la baza tuturor transformărilor care au loc în societatea contemporană. Astfel, rolul educației în viața cetățenilor, dar și a societății este unul deosebit de important.

Putem afirma chiar, „că orice societate și orice ființă sunt rodul educației, aceasta generând efecte și rezultate care ar trebui să fie superioare nivelului anterior al cunoașterii.”¹⁴

8 Nen, Madlena, „Eficiența programelor comunitare în contextul reformei educației din România. Culegere de lecții,” București, 2008, p.9 (http://bcu.ulbsibiu.ro/digitale/carte_stiintifica/NEN_Madlena_Eficienta_programelor_comunitare_in_contextul_reformei_educatiei_din_Romania.pdf, accesat în data de 30.03.2013)

9 Nen, Madlena, *Op.cit.*, p.20

10 Idem, p.22

11 Păuna, Beatrice, Maria; Albu, Lucian, Liviu; Stanciu, Mariana; Vasile, Valentina și Pavelescu, Florin, Marius, „Modelul social european - implicații pentru România,” București, Institutul European din România, 2006, Proiect - SPOS 2006, Studii de strategie și politici, Studiul nr.4, p.55 (http://www.ier.ro/documente/SPOS2006_ro/Spos2006_studiu_4_ro.pdf, accesat în data de 30.03.2013)

12 Profiroiu, Marius și Profiroiu, Alina, *Instituții și politici europene*, București, Ed. Economică, 2008, p.241

13 Șerban, Claudia, Andreea, „Implicații ale nivelului de educație asupra pieței muncii,” București, Revista Economie teoretică și aplicată, volumul XIX, nr.3/2012, p.126 (http://store.ectap.ro/articole/703_ro.pdf, accesat în data de 7.04.2013)

14 Idem, p.134

PROFESORUL ÎN GENERAȚIA HI-TECH

Prof. Mihaela PLEȘU
Prof. Ana-Maria BEJENĂRU
Grădinița nr.5 Bârlad

Zeci de ani de pregătire, examene însoțite de vii emoții, perfecționare continuă sunt doar câteva dintre ingredientele de bază necesare pentru a îmbrăca haina de dascăl. Dar, ceea ce este mai important, e capacitatea nemăsurată în a iubi copiii, dorința de a împărtăși din tainele cunoașterii celor care pășesc pe drumul devenirii ca om.

În contextul efervescențelor economice și sociale, profesia de dascăl este o provocare, mai ales pentru cei aflați la mijlocul carierei. Un profesor, pentru a menține dorința de cunoaștere a „generațiilor hi-tech”, e necesar să fie înzestrat, mai mult ca niciodată, cu înalte calități profesionale și umane.

Se impune ca acesta să trezească interesul copiilor cu strategii noi, să utilizeze o comunicare asertivă și individualizată, să-i dezvolte acestuia potențialul creativ, să cunoască foarte bine tehnici de gestionare a conflictelor, să reușească să construiască relații interpersonale eficiente în cadrul grupului. Mai mult decât atât, e important să construiască o punte de legătură între școală, familie și comunitate, toate acestea făcându-se în beneficiul copilului.

Asemeni medicului, profesorul trebuie să se perfecționeze pe parcursul întregii sale cariere, să fie permanent ancorat la cerințele societății, să gândească pragmatic în această lume globalizată. Ne întrebăm, de ce toate acestea?! Răspunsul este unidirecțional: pentru a fi un model, pentru a fi o sursă de inspirație, într-un cuvânt pentru a fi un reper de urmat de către noile generații.

Ce alte calități sunt reprezentative pentru un bun profesor? Cu siguranță, el trebuie să fie un bun comunicator, să aibă capacitatea de a se adapta la situații neprevăzute, să inspire și să ofere încredere, să înțeleagă nevoile educaționale și emoționale ale copilului, să răspundă diferențelor individuale și culturale ale fiecăruia în parte.

În condițiile expunerii masive la tehnologie și a nașterii „generațiilor multitasking” – copiii care, de exemplu, își fac temele în timp ce ascultă muzică, privesc o reclamă la televizor și trimit un mesaj pe facebook – ne întrebăm care e direcția spre care se îndreaptă profesia de dascăl și, în ultimă instanță, sistemul de educație? Ce soluții poate avea un bun profesor în acest context?

Sunt întrebări la care încă mai căutăm răspunsuri. Dar,

ceea ce am realizat de-a lungul anilor e că nimeni nu devine profesor pentru a se îmbogăți sau pentru a câștiga putere. Un lucru este însă cert: a preda la catedră este o profesie de pasiune, arta și știința fiind un amestec din care se naște această dificilă, dar nobilă meserie.

Privind lucrurile în profunzime, putem spune fără tăgadă faptul că educația timpurie, cea realizată la grădiniță, constituie fundamentul dezvoltării socio-psiho-emoționale a fiecărui individ, reprezintă baza educației realizată într-un cadru bine organizat. De aceea, prin variate pârgii educaționale, noi, cadrele didactice de la grădiniță, încercăm să creăm un mediu deschis, cald și primitor, centrat pe nevoile individuale ale copilului, în scopul asigurării unui start bun în viață.

Educatorul ce lucrează cu preșcolarii are avantajul faptului că cei mici nu ajung să se conecteze și să devină încă dependenți de calculator, având astfel șansa și posibilitatea stimulării personalității copilului prin explorarea mediului înconjurător. Nimic din ceea ce înseamnă tehnologie avansată nu reușește să înlocuiască infinitul potențial de învățare și dezvoltare pe care îl deține lumea vie. Aceasta nu am constatat-o noi, ci specialiști IT, cei care s-au dezvoltat personal și profesional fără a lua contact în prima parte a vieții cu calculatorul.

Așadar, chiar dacă gadget-urile oferă în viața de zi cu zi un oarecare confort, conectarea la mediul înconjurător și valorificarea întregului său potențial sunt sursele autentice de creștere și educare a unor generații ușor adaptabile, capabile să răspundă provocărilor lumii contemporane. În încercarea noastră de a „supraviețui” aflului de tehnologie, vă invităm să aruncați o privire asupra câtorva imagini ce reflectă o mică parte din munca de educator, cea datorată de satisfacții profesionale.

Și pentru că fără trecut nu există prezent, iar fără faptele prezentului nu există viitor, dragi cititori permiteți-ne ca în prag de sărbătorire a zilei mondiale a educației, pe data de 5 octombrie, să aducem un viu omagiu dascălilor de ieri, de azi și de mâine, cei din mâinile cărora se nasc generații întregi de tineri.

O viață dedicată educației copiilor

Educatore Elena GÎFU

Zâmbesc. Revăd copila de altădată în mijlocul lanului de porumb în miezul lunii lui Cuptor. Cocenii, în bătaia soarelui, erau elevii mei care – dacă nu știau bine poezia sau cântecelul pe care le repetasem zile în șir – erau ușor admonestați. Și, ca o mângâiere, începeam să le repet încă o dată versurile, împletind zeci de păpuși. Îmi intrasem în rolul de educatoare, meserie pe care aveam să o îmbrățișez câțiva ani mai târziu. Au fost cele mai frumoase zile din copilăria mea.

Da, și acum după mai bine de 15 ani, de când m-am retras din câmpul muncii, *mi-e dor să fiu educatoare.*

Și... ce bucurie mai mare este ca aceea când auzi pe stradă întrebarea: "Ce mai faceți, doamna educatoare?" Sunt clipe îndelungi, când încerc să scotocesc în memoria mea, cine ar putea fi tânăra sau tânărul din fața mea. Îmbrățișări calde, amintiri netulburate de trecerea vremii, lacrimi de bucurie care ne copleșesc deopotrivă. Medici, avocați, profesori... oameni împliniți, care au crescut și în brațele mele. Fiindcă, asemenea cocenilor de porumb, îi alintam chiar și atunci când făceau poze sau nu-și aminteau versurile în plină serbare, organizată cu prilejul vreunui eveniment: Ziua mamei, Ziua copilului, Crăciunul etc. O scurgere emoționantă, întipărită în registrele prăfuite din arhiva din podul Grădiniței nr. 5.

1973. O tânără de 25 de ani, proaspăt mămică, ce urma să se transfere de la grădinița din localitatea Pogonești. La pas de plimbare, cu soțul alături, împingea un cărucior. În el se zărea un cap de bebeluș ce zâmbea în bătaia soarelui. La un moment dat, din față, o femeie cu o înfățișare impunătoare s-a apropiat de noi. Fața ei se destinse la vederea mea. "A, uite-o!" Din acea clipă, avea să se scrie un important capitol al vieții mele. Era doamna Veronica Polcovnicu, Dumnezeu s-o odihnească! Avea să-mi devină cea mai importantă persoană pe linie profesională și, treptat, pe linie

personală după membrii familiei mele.

Ajunsă la scurtă vreme în grădiniță, aveam să înțeleg efortul uriaș și implicarea ce se impunea pentru a atinge standardele și așteptările doamnei Veronica. Am înțeles cu adevărat ce înseamnă să fii EDUCATOARE. Fac o paranteză, ajunseseam să regret acalmia de la Pogonești, unde programul mi-l decideam singură. Dar, probabil, acum nu i-aș mai duce dorul la fel de mult muncii metodice, căreia i-am dedicat mai bine de jumătate din anii de educatoare, socotind orele pentru realizarea a zeci de saci pentru lecțiile cu elevii în clasă. Matematică, dezvoltarea vorbirii, cunoașterea mediului, exerciții grafice și cine știe câte-or mai fi fost?!

*"Fără educație, ce este omul?
Un splendid sclav, un sălbatic al
rațiunii."*

Joseph Addison

Cert era un fapt. Țelul directoarei noastre era ca instituția pe care o conducea să fie prima în județ. Nu exista concurs, la care să nu participe cu diverse programe educaționale, din care Grădinița nr. 5 să nu ocupe locul fruntaș. Închid ochii și o revăd dansând cu picioarele goale, îmbiindu-ne să-i urmăm exemplul. Curgeau apele de pe noi până primeam acea vorbă de încurajare că facem bine ceea ce văzusem. Fiindcă doamna Veronica nu era prea generoasă cu laudele.

La Grădinița nr. 5, pe vremea aceea, eram 27 de cadre tinere, risipite în 3 clădiri impunătoare din care – cu regret o spun – doar una mai este funcțională. Era o permanentă competiție între noi. Clasele erau ticsite cu micuți. Zgomotoși, dinamici, isteți, frumoși. Ce mai, minunați! Dar noi, după 8 ore – uneori și mai multe – eram epuizate. Și totuși, nimeni nu ne putea lua mândria ce ne încerca atunci când primeam felicitări și distincții de la personalitățile

orașului.

L-aș aminti, spre exemplu, pe prof. Virgil Popa, fost senator în Parlamentul României.

După mai bine de 15 ani, doamna Veronica este numită inspectoare la județ pe probleme de educație preșcolară. Era o altă validare a profesionalismului dovedit. În locul dănei a venit doamna Viorica Bumbu. Dumnezeu s-o odihnească! O fire prea blajină și îngăduitoare într-un colectiv de femei cu personalități atât de diferite.

Vremurile aveau să se schimbe. Poate și noi, educatoarele, ne maturizaserăm prematur. Firea mea, însă, rezona mult cu cea a doamnei Bumbu, motiv pentru care – deși duceam dorul acelei permanente competiții cu sinele – ne-am apropiat la scurtă vreme. De altfel, în momente extrem de grele pentru mine și familia mea, această remarcabilă doamnă a fost alături de noi. Plângea suferința mea de parcă ar fi fost a dănei.

Și dacă tot sunt la capitolul elogii aduse colectivului Grădiniței nr. 5, se cuvine să le amintesc – fie și succint – pe cele 5 colege cu care am împărțit atâția minunați ani. Mimi Neacșu, o femeie corectă, generoasă pe care nu am avut-o decât un an alături. Sufletista Anișoara Manolache mi-a fost și-mi este ca o soră. Viorica Strat avea o diplomatie pe care târziu am înțeles-o. Creativa Eva Geangu era o femeie foarte plăcută și elegantă. Am încheiat activitatea de educatoare alături de Jana Motrea, abilă și extrem de serioasă. De fapt, cu fiecare dintre doamnele amintite, dar și cu celelalte colege din grădiniță am avut memorabile momente care au aureolat activitatea mea didactică.

Mulțumesc tuturor că nu m-au uitat, aceste rânduri au devenit un necesar balsam al sufletului meu doritor de liniște, iubire și lumină. Mult bine colegelor din generația mea și celor care au venit după noi.

Munca de educatoare este cu adevărat binecuvântată!

Episcopul Iacov Antonovici Ierarhul neobosit și cărturarul înțelept

Preot Răzvan-Andrei ACOSTIOAEI

Parohia „Sf. Dumitru” Bârlad

Între vrednicii de pomenire episcopi ai străvechii Episcopii a Hușilor, strălucitor pilduiește prin faptă și cuvânt, prin smerită liturghisire și sfântă rugă, vlădica **Iacov Antonovici**, iscusit cărturar și providențial Apostol al neamului și păstoriților săi.

Despre Episcopul Iacov am putea spune, fără a exagera, că a fost cu adevărat un OM întreg și o personalitate marcantă. Și îmi amintesc aici cuvintele unui alt mare român, Petre Țuțea, care scria că „Personalitatea este acel individ înzestrat cu capacitatea de a se dăruia.” Și marele Iacov Antonovici tocmai acest lucru l-a împlinit pe deplin: s-a dăruit. S-a dăruit lui Dumnezeu, Bisericii, păstoriților, preoților, și nu în ultimul rând istoriei. Viața acestui ilustru cărturar a fost pusă „în slujba Bisericii și a Școalei”, după cum singur mărturisea, cu modestie.

Ani de zile, aproape o viață de om, nu a lăsat condeiul să se odihnească, iar miile de pagini scrise stau mărturie în acest sens. La 70 de ani, cu ocazia sărbătoririi sale, smeritul vlădică cugeta: „Mă văd înconjurat cu dragoste de clerul și poporul Eparhiei, cât și de alte persoane distinse, venite din alte părți. Am auzit cuvintele frumoase de laudă, am primit felicitările pentru ceea ce am fost și pentru ceea ce se dorește să fiu și în viitor. Eu însă în toată viața mea atunci când, pentru cele înfăptuite de mine, am primit laude, le-am considerat numai ca simple cuvinte de încurajare, [...] și nici pe viitor nu mă voi lăsa de vechea deprindere de a lucra mereu. Găsesc multă mulțumire în muncă și ore înaintate de noapte mă apucă cu lumânarea arzând și cu condeiul în mână...”

O viață în slujba Bisericii și neamului

Părintele Ioan Antonovici a venit pe lume la data de 18 noiembrie 1856, într-o zi de duminică, în cătunul Similișoara, din comuna Bogdana, ținutul Tutova, unde tatăl său era dascăl. După o copilărie frumoasă, petrecută în pridvorul bisericii din satul natal, a venit să studieze la școala de pe lângă biserica Vovidenia din Bârlad. Un moment hotărâtor în viața sa îl are sfințirea bisericii „Sfântul Ilie”, pe 28 septembrie 1869, de către Iosif Gheorghian, episcopul de atunci al Hușilor. Atunci și-a propus să urmeze Seminarul teologic și să devină preot chiar la această biserică. De atunci, duminicile și sărbătorile și le petrecea aici, fie ținând isonul în strana mare, fie trăgând clopotul cel mare sau îndeplinind alte servicii acolo unde era trebuință. Pentru curățenia sa sufletească, Dumnezeu i-a ascultat ruga: după terminarea studiilor, la 23 septembrie 1880, tânărul Ioan Antonovici a primit binecuvântarea și harul de slujitor al altarului, fiind hirotonit diacon la biserica „Sfântul Ilie” din Bârlad, de către episcopul Hușilor, Calinic Dima, iar din 26 iulie 1882 a devenit preot la aceeași biserică.

În anul 1885, s-a înscris ca student la Facultatea de Teologie din București pe care a absolvit-o cu succes. Între anii 1900 și 1902, a ocupat funcția de protoiereu al județului Tutova, la insistențele episcopului Silvestru al Hușilor. Ca preot a arătat multă râvnă pentru Casa Domnului dovedindu-se un foarte bun gospodar, un iscusit predicator și orator, un erudit pedagog și fin cunoscător al legilor obștești. Ca Protopop, i-a îndemnat pe preoți să fie morali și demni, să țină corect și la zi sinodicele și registrele bisericilor, să fie buni administratori și atenți predicatori arătându-le adesea multă înțelegere și blândețe fiind tuturor cunoscute smeritele sale cuvinte „Nu pot să fac rană !”

Preotul Ioan Antonovici a avut și o prezență activă în publicațiile timpului, atât

în cele bisericești, cât și în cele laice. În octombrie 1908, îl regăsim printre membrii fondatori ai revistei „Ion Creangă”, apărută la Bârlad, alături de alte nume, precum cele ale scriitorilor George Tutoveanu și Tudor Pamfile. Societatea Istorică din București l-a delegat să facă parte din comisia care trebuia să depună o coroană de bronz la mormântul lui Ștefan cel Mare, de la Putna, în zilele de 2-4 iulie 1904, cu ocazia comemorării a 400 de ani de la moartea marelui voievod. Pe 12 iunie 1906, a fost primit în audiență de principele Ferdinand, căruia i-a înmănat un exemplar din lucrarea *Istoria comunei Bogdana*. Această monografie a fost premiată de Academia Română, iar pentru participarea la Expoziția generală a României, cu diferite lucrări, manuscrise, documente și monede vechi, a fost recompensat cu Medalia de aur și Placheta de colaborator.

Rămas văduv, preotul Ioan Antonovici a fost tuns în monahism la Mănăstirea Cetățuia din Iași, primind numele monahal Iacov. A fost ales, la 26 iunie 1918, arhiereu-vicar al Eparhiei Hușilor cu titulatura de „Bârlădeanul”. Cunoscutul teolog, arhimandritul I. Scriban, ne spune următoarele cu privire la renumele de care se bucura

atunci: „Dintre preoții de mir ai Țării Românești, trăind nu la capitală și neavând slujbe care te face cunoscut, puțini erau mai cunoscuți ca Preotul Ioan Antonovici din Bârlad. Prețuit de toți Episcopii de la Huși de pe vremuri, așezat de ei în dregătorii bisericești, pentru ducerea treburilor eparhiei, cum era aceea de protopop, ori de cap al judecăților bisericești din Eparhia Hușilor, Preotul Antonovici, era cunoscut în toată țara...” Devine apoi arhieru-vicar al Mitropoliei Moldovei (1921-1923), iar la 29 martie 1923 a fost ales episcop al Dunării de Jos, cu reședința la Galați. Este întronizat la 31 martie 1923, în prezența regelui Ferdinand I al României. La 19 martie 1924, revine în ținuturile atât de dragi și de cunoscute, fiind ales episcop al Hușilor, păstorind aici până la moarte (31 decembrie 1931).

La Huși, reînființează Seminarul în chiliile episcopiei, face reparații clădirilor, înființează un muzeu arheologic și religios pe care îl vor aprecia istoricii Nicolae Iorga și Gheorghe Brătianu, care îl vizitează. „Ca episcop – spune Veniamin Pocitan Bârlădeanul – a fost blând, a fost bun cu clericii și păstoriții săi le-a dat directive în toate împrejurările, le-a fost pilduitor, cu cuvântul, cu fapta, dar mai presus de toate a fost omul jertfelor, pentru reînființarea Seminarului și pentru promovarea culturală a clerului și eparhiei sale”.

În timpul său sunt alipite la Eparhia Hușilor 12 parohii din cadrul Mitropoliei Basarabiei, pe care Episcopul le vizitează și le înzestrează cu cărți de cult, icoane, veșminte și le îndrumă cu multă dărnicie și bunăvoință.

Membru al Academiei Române și istoriograf

La 16 iunie 1919, Academia Română, printr-o notă oficială, îi aduce la cunoștință lui Iacov Antonovici, vicarul Episcopiei de Huși, următoarele: „Academia Română, apreciind activitatea desfășurată de Prea Sfinția Voastră în domeniul Istoriei Românilor, v’a proclamat în ședința dela 7 Iunie curent, Membru de onoare al ei”. Această prestigioasă instituție îi decernase, până atunci, două premii: premiul pentru *Istoria comunei Bogdana*, în 1906, și premiul pentru primele două volume din colecția *Documente bârlădene*, în 1912.

Cea mai importantă contribuție a episcopului Iacov Antonovici, privind cunoașterea trecutului istoric al fostului județ Tutova, este concretizată în colecția sa de *Documente bârlădene*. Ea reprezintă o culegere de acte importante, prin care autorul a reușit să scoată din uitare un vechi târg moldovenesc, Bârladul, și împrejurimile sale. Lucrarea îl situează pe autorul ei în galeria marilor cercetători ai trecutului național, alături de nume ca: B. P. Hasdeu, I. Bogdan,

E. Hurmuzaki, N. Iorga, V. A. Urechia, episcopul Melchisedec Ștefănescu, Gh. Ghibănescu. Referitor la această lucrare a lui Iacov Antonovici, marele istoric Nicolae Iorga nota: „Culegerea sa de *Documente bârlădene* este și va rămâne baza cercetărilor cu privire la acest vechiu și interesant – și părăsit – oraș, precum și la toată regiunea înconjurătoare. Făcută cinstit și modest, discret și cuminte, fără risipă de erudiție împrumutată, dar și fără desordinea diletantului, ea e nu numai folositoare, dar și simpatică”.

Istoricul ieșean Gh. Ghibănescu, un foarte bun prieten și colaborator al episcopului, referindu-se la *Istoria comunei Bogdana*, afirma că „e cel mai prețios imn de laudă, adus țărânimii de pe văile Similișoarei”, iar publicistul gălățean N. C. Nanu îl caracteriza ca fiind: „[...] Excelent și convins predicator [...]. Se odihnește muncind și se recreiază ascultând și lenea și neîmplinirea datoriei nu-și găsește păsuire la dânsul. Alături este cu inima și gândul la durerile bisericii, dar plânge când privește nevoile Patriei”.

Pagini și tomuri întregi ar mai putea fi scrise despre marele vlădică Iacov, dacă ar fi să cercetăm toată diversitatea domeniilor în care a ostentat: istoric și cercetător, pedagog, duhovnic, orator, liturghisitor, susținător al intereselor și demnității naționale și administrator înțelept al treburilor bisericești. Ne limităm aducând pios omagiu omului care a parcurs pe rând treptele de la diacon la arhieru prin credință, cinste, rugăciune, muncă, inteligență și cultură. Și ne minunăm, slăvind pe Dumnezeu, de acest destin măreț al copilului născut într-un sat din ținutul Tutovei, devenit un Apostol neobosit în slujba Bisericii și al școlii, datorită căruia ne cunoaștem istoria bisericilor în care slujim înaintașii și ce înseamnă să fii cu adevărat preot, iubitor de Biserică, de neam și țară.

Bibliografie

- *Buletinul Episcopiei Hușilor. Număr festiv, cu prilejul aniversării de 70 de ani dela nașterea P. S. Iacov Episcopul Hușilor. 1856-1926*, (reprodus în V. Ursăcescu, Sărbătorirea P. S. Iacov Antonovici, Episcopul Hușilor, cu prilejul împlinirii vârstei de 70 de ani, la 18 noiembrie 1926, Corlăteanu, Huși, 1929, pp. 69-117);
- Nicola, Traian, *Valori spirituale tutovene. Biobibliografii*, volumul I, A-B, Primăria Municipiului Bârlad, 1999, pp. 90-96;
- Păcurariu, Mircea, *Dicționarul teologilor români*, Editura Univers Enciclopedic, București, 1996;
- Antonovici, Corneliu C., Nicolae Antonovici, în *Bârladul odinioară și astăzi*, volumul IV (mss.);
- Antonovici, Corneliu, Constantin Mihăilescu, Un cărturar bârlădean de renume Ioan (Iacov) Antonovici, în *Bârladul odinioară și astăzi*, 1984;
- File de istorie, Academia Bârlădeană, volumul III, Miscelaneu, București, 1984, pp. 155-160;
- Chiriac, Laurențiu, Activitatea lui Iacov Antonovici de cercetare și protejare a monumentelor religioase din zona Bârladului, în „Acta Musei Tutovensius”, tomul I, Editura Sfera, Bârlad, 2006.

Biserica „Sf. Ilie”
Bârlad

Festivalul Național „Gheorghe Cucu” (Puiești – Vaslui)

Prof. Petruș ANDREI

Cea de a XV-a ediție a Festivalului Național de muzică religioasă și laică „Gheorghe Cucu” a avut loc pe 25 septembrie 2016 la Centrul Cultural din Puiești. Am remarcat pe organizatorul Festivalului, primarul comunei Puiești, **Costel Moraru**, pe domnul președinte al C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad, magistrat (pensionar) **Nicolaie Mihai**, președintele Societății Filatelice „Tutova” din Bârlad, **Dan Ciocan** și pe profesorul **Constantin Gherghescu**, directorul Liceului Puiești.

Evenimentul cultural a debutat cu simpozionul „Istorie și cultură pe Valea Tutovei”, susținut de profesorii Dan Ravaru, Cristian Onel și Gheorghe Clapa. Expunerile, la nivelul elevat cerut, au reținut atenția publicului.

Lansarea celor patru cărți abia apărute a stârnit curiozitate și interes. Dan Ravaru – *De la Sânta Măria Mare. S-a stârnit mobilizare* (Editura PIM, Iași, 2016); Petruș Andrei – *Călător prin timpul vieții mele* (Editura „Sfera”, Bârlad, 2016, carte care a primit premiul Uniunii Scriitorilor din România, filiala Bacău), *Un dor nestins de nemurire* (Editura „Rafet”, Râmnicu Sărat, 2016, ce a primit Premiul „Fănuș Neagu” în cadrul Festivalului

Internațional de Creație literară „Titel Constantinescu”, ediția a IX-a) și *Fabule, satire, parodii...*” (Editura PIM, Iași, 2016, carte editată de Consiliul Județean Vaslui, Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Vaslui).

Cartea profesorului Dan Ravaru (Cetățean de onoare al comunei Puiești, ca autor a două lucrări de referință: „Cartea Puieștilor” și „Folclor literar de pe Valea Tutovei”, în colaborare cu Silvia Ravaru) consemnează „100 de ani de la intrarea României în primul Război Mondial”. Cartea are o mare

încărcătură afectivă, fiind dedicată bunicului autorului, Gheorghe Fofircă. În „Argument”, profesorul Dan Ravaru precizează că suntem în preajma „celui mai strălucit eveniment din Istoria modernă a României, Unirea de la 1 Decembrie 1918”,

p.5). Autorul pune în antiteză trecutul glorios cu prezentul decăzut prin „nepăsarea față de problemele naționale, un adevărat cancer care pietrifică sufletele românilor”. Astăzi, când suntem conduși spre dezastru de către străini, când pământul țării este vândut bucată cu

bucată, românii trebuie să răspundă la două întrebări fundamentale: „Mai suntem oare un popor?”, „Mai au românii Țara lor?”

Această adevărată „Carte de învățătură” a istoriei naționale cuprinde douăsprezece capitole, autorul dovedind acribie de cercetător și talent de scriitor cu o mare putere de analiză și sinteză.

Dan Ravaru alege date și evenimente cruciale pentru destinul României și al poporului român.

În acest context, sunt prezentate cele trei provincii românești: Transilvania, Bucovina și Basarabia, aflate vremelnice sub ocupație străină. Eroii vasluieni ai Primului Război Mondial sunt comemorați după cartea *Omagiul eroilor județului Vaslui* (Editura „Sfera”, Bârlad, 2016), datorată autorilor: Constantin Chiper, Nicolaie Mihai și Mircea Fitcal.

Paginile despre „Imnul Național-istorie și actualitate” încheie această carte de învățătură adevărind expresia: „Cine-și uită trecutul și nu învață din greșelile istoriei le va repeta”.

Poetul Petruș Andrei își face o datorie de onoare prin a aminti că osemintele bunicului său, **Gheorghe Andrei**, din satul Bărc, comuna Români, județul Neamț, se află în Mausoleul Eroilor de la Mărășești, Regimentul 64 infanterie, culoar H, cripta 5, locul 20, dar și într-o baladă din cartea etnologului și folcloristului Gheorghe Țigău din Neamț, carte apărută în S.U.A. prin strădania doamnei Raluca Sanders.

O ȘUETĂ ÎNTR-O EXPOZIȚIE ȘI EXPOZIȚIA CA PRETEXT DE ȘUETĂ

Gruia NOVAC

cu acordul participativ al lui
Dionisie GRADU

Se zice că marțea sunt trei ceasuri rele. Superstițioșii notorii, frați buni cu credulii, iau în serios toate bazaconiile... Dar sunt și excepții!

Într-o **marți**, din cele cinci ale lui octombrie, ziua nici nu mai e interesantă, sala „Alexandru Ioan Cuza”, celebră deja pentru evenimentele cultural-artistice ale „Cearepeului” din Bârlad, a găzduit o... **șuetă**. Să ne explicăm puțin. Cuvântul își are izvorul în **șuiet**, semnificând un zgomot slab, monoton, produs de foșnetul frunzelor, de curgerea apei, de bătaia vântului, freamăt adică; e, sigur, o contaminare între onomatopeele **șuier** și **vuier**. Aceasta fiind sorgintea, **șueta** la care ne referim ar fi reacția iscată de impresiile individuale ale privitorilor celor douăzeci de tablouri, „agățate” cu grijă și marafet pe pereții-simeză ai sălii, de către un pictor original și fantezist în măsură considerabilă, **Dionisie GRADU**.

O impresie de ici, una de acolo, ba de la unul, ba de la alta, s-a născut **șueta**. De altfel, sugestia aparține chiar pictorului, care și-a divulgat astfel și vocația de profesor-coordonator al unor proiecte de anvergură România-Italia, finalizate cu o amplă expoziție la Galeriile de Artă ale Complexului Muzeal „Ștefan cel Mare” din Vaslui. Eu

(scuzați modestia!) am preluat-o rapid și, în același ritm, am pus-o în... ecuație.

Marțea aceea (11 octombrie 2016, ora 10:00), completată și cu prezentarea – lansarea nr. 31 al revistei „Viața noastră”, a fost eclatantă; și la propriu, dar și la figurat. Ochii tuturor – și nu erau în sală decât vreo 40-50 curioși de calitate – au stat ațintiți pe tablourile incitante ale lui Dionisie GRADU. Pe unele le-a botezat **Fantezii cromatice**, adăugându-le câte un roman I, II sau III, pe altele le-a numit, simplu, **Fantezii**, iar celor mai multe încă nu le-a venit ceasul... botezului; dar eu, ca prieten și „botezător”, le-am găsit nume: **Mirare** (să vedeți ce autoportret minunat este!), **Ut pictura poesis, În gura lupului** (pe seama căruia „șuetiștii” prezenți au rostit opinii diverse și amiabile, mai ales!), **Icar, Aproape nud, Omida, Paiața, Metamorfoză, În arenă** ș.a.

Las imaginația să zburde, acum, când mă gândesc la prietenul pictorului, **Eugen Iftene**, și el pictor, dar mai abitir descoperitor și îndrumător de talente recunoscute național și internațional (India, Finlanda, Rusia), care, spre amuzamentul celor cu simțul umorului, a catadixit a zice: „Dionisie Gradu este cel mai mare pescar.” La somația „dar despre pictor?”, răspunsul sec a fost:

„Nu v-am spus? E cel mai mare... (pauză cu zâmbet indefinit) pescar!” Și continuă: „Uitați-vă pe peretele din spatele dumneavoastră. Vedeți tabloul cu monstrul acela marin? (Sic!) E dovada că-i cel mai mare pescar.”

Am relatat clipa tocmai pentru a spune că aceasta a fost, îndeobște, atmosfera întregii șuete. Intervențiile originale și sincere ale lui Vasile Chelaru sau Aneta Matei, Lucica Munteanu și Ecaterina Teletin sau Neculai Ghețu, ori ale lui Nicolaie Mihai, președintele, chiar ale subsemnatului, au întregit animata adunare, care a participat astfel la un vernisaj inedit în bună parte și care a evidențiat disponibilități alături de impresii deosebite ale participanților. Singura care, uitând „miezul chestiunii”, a „șuierat” despre **altceva**, s-a numit Maria Marin...

Expoziția **Fantezii cromatice** a lui Dionisie GRADU aș dori să deschidă seria unor manifestări plastice asemănătoare, pictura și sculptura având darul de a modela sufletele celor care n-au cunoscut ranchiuna și vanitatea. Și pentru ca să nu uităm vorbele latinești extrase dintr-o zicere a grecului Hipocrat (460-377 î.Hr.) adaug: **Ars longa, vita brevis!** („Arta e lungă, viața e scurtă!”).

MIRACOLUL DE LA PNCIU

Motto: „E toamna asta cum n-a fost nici una...”
(Petruș Andrei)

După premiul „Fănuș Neagu” de la Râmnicu Sărat și cel al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Bacău, a mai venit un premiu de la Festivalul Internațional de creație „Vrancea literară” și aici vreau să semnez „miracolul”, căci, inițial, acest Festival era doar un Festival Național care, miraculos, s-a transformat în Festival Internațional, deoarece au fost participanți, și chiar premiați, scriitori din Franța, Italia, Republica Moldova...

Organizatorii și juriul au avut mult „de furcă”. Mulți participanți, din toate zonele țării (Craiova, Arad, Târgu Mureș, București, Suceava, Piatra Neamț, Bacău), dar din județul Vaslui un singur premiant - **Petruș Andrei**, cunoscut prin cele peste douăzeci de volume de poezie și un volum de critică - „Lecturi empatice”, cel care a obținut Premiul I la acest Festival, secțiunea *Critică literară*.

Revenind la Festival, am rămas uimită cum a putut domnul profesor Ioan Culiță Ușurelu, directorul acestui eveniment, să adune atâția scriitori în sala mare a Casei de Cultură „Mihai Eminescu” din Panciu, în ziua de 22 octombrie 2016, pe o vreme mohorâtă și rece. Am întâlnit aici oameni dragi, prieteni, dar și mulți necunoscuți, care au devenit cunoscuți, din toate colțurile țării. Aș vrea să-i înșirui aici pe toți, dar mi-e teamă că, dacă voi omite pe unii, se vor supăra. Și totuși... Iată-i pe poetul Viorel Dinescu de la Galați, pe Grigore Codrescu, Dumitru Brăneanu și Ion Prăjișteanu de la Bacău, pe Lucian Strochi și Dan Iacob de la Piatra Neamț, Gheorghe Drăgan, Ionel Necula. Dar profesorul Ioan Culiță Ușurelu nu ar fi reușit dacă, un primar tânăr și inimos, căruia îi place frumosul artistic nu ar fi fost alături de el. Este vorba de domnul Iulian Nica, edilul care l-a susținut moral și material.

La primirea premiului (diplomă, cărți, vin de colecție) poetul **Petruș Andrei** i-a „amenințat” pe organizatori cu cele trei volume de poezie apărute anul acesta și pe care are de gând să le trimită la Festival... la anul. De asemenea le-a dedicat acestora câteva catrene:

Deși e rece, vânt și iarăși plouă
Își etalează muzele toți nurii
Că azi la Panciu-n douăzeci și două
Răsare soarele literaturii.

*

Aflăm că domnul primar NICA
Întrece-albina și furnica
Iar azi vom ști în ce măsură
E harnic și la... băutură.

*

Se limpezește turburelu’
Că-l simte nasul și cu gura
Iar azi maestrul Ușurelu
Înalță-n grad... literatura.

*

Își realizează astăzi țelu’
Și-mparte premii Ușurelu
Dar el e om cu... greutate
Că e un OM și jumătate.

*

La Panciu, în acest mileniu,
„Lecturi empatice” iau premiu
Însă mai au o componentă:
Rachiu de zarzăre cu mentă.

Fără a fi influențată de această aromă, a consemnat pentru dumneavoastră

Prof. Livia ANDREI

CENTRUL DE ASISTENȚĂ MEDICO-SOCIALĂ BĂCEȘTI în zi de sărbătoare

„Bine ați venit!” Este urarea domnului director ec. **Ion Brișcaru**, când două autocare au parcat în curtea Centrului de asistență medico-socială Băcești, sâmbătă, 1 octombrie 2016, de Ziua Persoanelor de vârstă a treia. Sunt membri ai Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, conduși de domnul magistrat pensionar **Nicolaie Mihai**, cadre de vârste și ocupații diferite, dar unite sufletește prin bunătate și omenie, care îi înnobilează.

Ec. Ion Brișcaru, directorul Centrului de asistență medico-socială Băcești

Managerul Centrului de asistență medico-socială Băcești îi primește cu toată inima, îi invită să cunoască Centrul: cabinetele medicale ale instituției cu aparatură de ultimă generație, sala de fizioterapie, salina, coaforul, saloanele de dormit. Totul scilipea de curățenie. Schimbul de experiență

a debutat frumos. În activitatea sa, domnul director aplică standardele cele mai înalte, are personal medico-sanitar cu o pregătire minuțioasă. Toate la un loc fac din această instituție un așezământ medical de elită recunoscut în toată țara.

S-a ajuns la „Salonul ambasadorilor” din corpul B. Aici musafirii noștri, toți unul și unul, au donat beneficiarilor un pachet, o iconiță – semn al nobleței și nelipsita crizantemă galbenă – regina toamnei aurii. Doamnele au dăruit cu drag obiecte de îmbrăcăminte – semn al gingășiei sufletului. Beneficiarii au rămas uimiți de atâta generozitate și au mulțumit fierbinte.

A urmat partea a doua a întâlnirii, conducerea instituției noastre, în frunte cu domnul director a ascultat cuvântul președintelui C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad, ce a elogiât instituția în care se afla. Ca semn al prețuirii, din partea C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad au fost împărțite cărți, plachete omagiale. I se acordă domnului director **Ion Brișcaru** medalia de aur a Casei, pentru activitatea managerială exemplară.

De activitatea cultural – artistică s-au ocupat asistenții sociali **Andrei Ana Alexandra, Ursanu Marius, Chiriac Corina**, psihologii **Tănăsucă Roxana, Jitaru Nicoleta** și întregul personal medical în frunte cu doamna asistent șef **Rubica Luminița**. Persoanele enumerate au fost premiate cu cărți și plachete omagiale. A fost un moment emoționant. Diploma de excelență atribuită doamnei asistent șef Rubica Luminița întărește atașamentul pe care C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad l-a prins față de beneficiarii centrului.

A urmat timp de 4 ore un regal de muzică, poezie, joc

și voie bună, artiștii dovedind că spectacolul lor nu este cu nimic mai prejos decât cel desfășurat pe marile scene. Corul „Crizantema” al C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad, format din doamne drăguțe și generoase a dăruit câte o părticică din sufletul lor, sub bagheta doamnei **Mihaela Oprea** Șase cântăreți bisericești, membri ai Corului „Axios” al Protopopiatului Bârlad, băieți frumoși cu glas puternic, au cântat cântece populare și patriotice de răsunat până departe. Nici micuțele interprete **Raluca și Denisa Toma, Nuria Sânziana Darie**, nu s-au lăsat mai prejos, au cântat și recitat de a răsunat sala de aplauze și ovații. Dansurile Ansamblului folcloric „Răzeșii” Pogonești, cântecele, poezia copiilor de la Gara Banca –momentele spectacolului prezentate cu talent, gingășie, umor de inconfundabilul prof. **Gruiă Novac**. Mereu vesel, cu zâmbetul pe buze, „cum m-a făcut mama frumos și inteligent”, a intercalat în programul spectacolului recitatorii băceșteni. A dialogat cu ei, întărindu-le încrederea în sine.

„Pentru că toate acestea trebuiau să poarte un nume, un singur nume”, i s-a spus *Spectacol omagial* adus bătrâneții înțelepte, care, împreună cu tineretul năvalnic, dau frumusețe vieții. Noi am ascultat, am văzut, am simțit ceea ce ne-a fermecat, ne-a fericit, ne-a vindecat.

Persoanele enumerate, cu răspundere în organizarea manifestării desfășurate într-un mediu plăcut, au pavoazat cu citate celebre sala de spectacol. De când suntem aici, niciodată nu a fost atâta densitate de artiști pe metru pătrat, fiecare dăruind câte o părticică din inima sa acestor oameni găzduiți de Centrul de asistență medico-socială Băcești.

Cuvintele sunt insuficiente ca să putem mulțumi din toată inima tuturor celor veniți cu bunătațe, cheltuind din pensia lor, spre a bucura sufletul semenilor.

Ai dumneavoastră,

**Beneficiarii Centrului de asistență medico-socială
Băcești**

Confirmă veridicitatea,

**Econ. Ion BRIȘCARU
As. soc. Ana Alexandra ANDREI**

Impresii în urma spectacolului „Înțelepciunea bătrâneții și elanul tinereții dau vigoare vieții” susținut la Centrul de asistență medico-socială Băcești

Nu cred să existe pe lume evenimente mai fericite, precum întâlnirea cu copiii, cu prietenii, mai cu seamă la zi aniversară. Așa s-a întâmplat sâmbătă, 1 octombrie a.c., când crizantema, „regina florilor toamnei auriu”, își etalează frumusețea.

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad a venit la Centrul de asistență medico-socială Băcești cu brațele pline de cadouri, inima plină de bunătate, sufletul plin de poezie, sensibilitate, noblețe sufletească, iubire. Mulți copii de toate vârstele, fete frumoase ca o floare, doamne drăguțe, bărbați uniți într-un mare ansamblu folcloric de muzică, vers, poezie și dans, prezentați de domnul prof. **Gruia Novac** – cadru didactic de excepție, iubitor de cultură, au ținut un spectacol de zile mari, cu nimic mai prejos decât unul ținut pe marile scene ale țării.

Ne-au fericit! Muzica este un mijloc terapeutic complementar, sufletul nostru a trăit o bucurie imensă, pentru care vă aducem mii de mulțumiri.

Copiii au dat dovadă de talent, vioieșie. Tineretul năvalnic precum „vântul în tulburarea sa”, doamnele drăguțe nu au fost cu nimic mai prejos. Ele au dovedit bunătate, tinerețe fără bătrânețe, omenie. Bărbații din Ansamblul folcloric „Răzeșii” Pogonești au fost măreți, sensibili la muzica religioasă, la poezie. Prezentatorul, domnul profesor Gruia Novac, este o emblemă a spectacolului renumit. Membrii C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad au dăruit beneficiarilor Centrului 120 de cadouri și 120 de flori pentru care vă aducem mii de mulțumiri.

Revista „Viața noastră” și cărțile donate au completat imaginea sufletească a acestor oameni cu suflet mare.

Vă mulțumim!

Beneficiarii

Centrului de asistență medico-socială Băcești

**Mihail Manciu și
surorile Toma**

Corul „Crizantema” al C.A.R.P. „Elena Cuza”

**Gruia Novac
și Petruș Andrei**

Corul „Axios” al Protopopiatului Bârlad

Valeriu Arnăutu

Nuria Sânziana Darie

Aneta Matei

Magda Siriac

Dragoș Tufă

Florentina Albu

Teodor Grăciun

**Ansamblul de mandoline „Doina Similei”
din Alexandru Vlahuță**

Bianca Micu

**Gruia Novac în dialog cu
beneficiarii centrului**

Ansamblul folcloric „Răzeși” din Pogonești

Centrul de asistență medico-socială Băcești

- prezentare -

Bătrânețea este văzută de cele mai multe persoane ca fiind doar o colecționară de boli și suferințe. Ea adună și astfel de lucruri, dar nu se rezumă doar la ele. Pentru unii bătrânețea stă într-o veșnică nemulțumire - că nu sunt tratați cum trebuie, că familia nu le acordă suficient timp, dar pentru alții bătrânețea înseamnă liniște, retragere în ei înșiși, o preocupare mai intensă pentru „a fi” și nu pentru „a face”. Dimpotrivă, bătrânul care stă de vorbă cu Dumnezeu, le primește pe toate cu bucurie. Este curat în privire și în gesturi. Este și înțelept tot timpul. Poate că nu-i întâmplător că termenul „călugăr” vine din grecescul kalos - frumos, bun și gheron - bătrân, de vreme ce bătrânul este chipul omului ca plinătate.

Noi ne-am obișnuit ca atunci când vorbim de bătrânețe să luăm în discuție rezistența redusă a organismului: inima începe să bată cu o forță tot mai slabă, plămânii se fibrozează, puterea de gândire scade, dar se pierde din vedere că bătrânețea este și o stare de spirit. Sunt bătrâni care deși sunt ajutați să meargă, dau dovadă de mai multă viață decât mulți tineri, căci ei trăiesc altfel timpul, dau importanță fiecărei clipe, spre deosebire de tânărul căruia i se pare că viața este fără de sfârșit. Să nu uităm, în fața lui Dumnezeu nu contează anii, ci ce am adunat în acești ani. Ne plac bătrânii care nu văd doar bătrâni, cei care știu să se joace cu un copil, care se bucură când văd doi tineri de mână, care trăiesc într-o lume care nu este despărțită de a noastră.

Iată de ce, Centrul de Asistență Medico-Socială Băcești are rolul de a acorda servicii de îngrijire, servicii medicale, servicii sociale precum și servicii de balneofizioterapie și kinetoterapie tuturor persoanelor cu afecțiuni cronice care necesită permanent sau temporar supraveghere, asistare și îngrijire, tratament și care din motive de natură economică, fizică, psihică sau socială nu au posibilitatea să-și asigure nevoile sociale, să-și dezvolte propriile capacități și competențe pentru reintegrare socială.

Centrul Medico-Social Băcești este un proiect al Programului Operațional Regional 2007-2013 numit: **Extinderea, Dezvoltarea și Echiparea Centrului de**

Asistență Medico-Socială Băcești.

Serviciile oferite de Centrul de Asistență Medico-Socială Băcești sunt împărțite pe categorii, iar personalul calificat asigură calitatea acestor servicii prestate.

SPECIALITĂȚI / SERVICII MEDICALE EFECTUATE :

Servicii medicale și îngrijire, servicii de kinetoterapie individuală și masaj, servicii de balneofizioterapie, servicii de haloterapie, servicii sociale și culturale, consiliere psihologică și suport emoțional, activități de ergoterapie.

Dotare Centrul de Asistență Medico-Socială Băcești

- ▶ ECOGRAF
- ▶ ELECTROCARDIOGRAF
- ▶ MONITOR
- ▶ NEBULIZATOR
- ▶ APARATE DE TENSIUNE
- ▶ PULSOXIMETRU
- ▶ GLUCOMETRE
- ▶ APARAT UNDE TERPIE ULTRASCURTE
- ▶ COMBINĂ ELECTROTHERAPIE CU LASER
- ▶ COMBINĂ ELECTROTHERAPIE CU ULTRASUNETE
- ▶ APARAT ULTRASUNETE
- ▶ LAMPĂ CU INFRAROȘU
- ▶ BIOPTRON
- ▶ CUPTOR CU PARAFINĂ
- ▶ BAIE GALVANICĂ 4 CELULARĂ
- ▶ APARAT MAGNETOTERAPIE
- ▶ OSCILOMETRU
- ▶ APARAT TERAPIE VACUUM
- ▶ MASĂ MASAJ
- ▶ APARAT MULTIFUNCȚIONAL
- ▶ BICICLETĂ ELIPTICĂ
- ▶ BICICLETĂ ELECTRICĂ
- ▶ BICICLETĂ
- ▶ BANDĂ DE ALERGAT
- ▶ APARAT VIBROMASAJ
- ▶ ROATA MARINARULUI
- ▶ SPALIER
- ▶ APARAT ABDOMENE
- ▶ BICICLETĂ OXICYCLE
- ▶ DISPOZITIV CU PEDALE
- ▶ STEPPER
- ▶ SCARĂ CU 2 TREpte
- ▶ APARAT TRACȚIUNE

DESCRIEREA SERVICIILOR

1) SERVICII MEDICALE ȘI DE ÎNGRIJIRE

- ◆ evaluare la internarea în unitate, efectuarea măsurătorilor antropometrice, acordarea primului ajutor, monitorizarea parametrilor fiziologici, temperatură, puls, TA, diureză, scaun;

- ♦ toaleta persoanei internate: parțială, totală la pat, totală la baie, cu ajutorul dispozitivelor de susținere;
- ♦ administrarea medicamentelor per os, intravenos, intramuscular, subcutanat, intradermic, prin perfuzie endovenoasă, pe suprafața tegumentelor și a mucoaselor, prin seringă automată;
- ♦ efectuarea de imunizări;
- ♦ măsurarea glicemiei cu glucometru;
- ♦ clismă cu evacuator și în scop terapeutic;
- ♦ alimentarea artificială pe sondă gastrică sau nazo-gastrică și pe gastrostomă;
- ♦ spălătură vaginală;
- ♦ masajul limfedemului;
- ♦ mobilizare, masaj, aplicații medicamentoase locale, utilizarea colacilor de cauciuc și a arulourilor pentru evitarea escarelor de decubit precum și schimbarea poziției, tapotaj, fizioterapie respiratorie.
- ♦ bandaj compresiv, aplicații medicamentoase locale pentru evitarea complicațiilor vasculare la membrele inferioare, îngrijirea plăgilor simple și suprainfectate, îngrijirea escarelor multiple, îngrijirea tubului de dren, îngrijirea canulei traheale, îngrijirea ochilor, mucoasei nazale și a mucoasei bucale, suprimarea firelor de sutură, îngrijirea stomelor și fistulelor, aplicarea de scutece, pleoscă, bazinet, aplicarea de prisnițe și cataplasme, calmarea și tratarea durerii.

2) SERVICII DE KINETOTERAPIE INDIVIDUALĂ ȘI MASAJ

Spunem adesea despre kinetoterapie că este „mișcare ușorică și niște masaj” și habar nu avem ce minuni face până ce nu le simțim pe pielea noastră.

Kinetoterapie este știința care studiază mecanismele articulare și neuromusculare care asigură omului activitățile motrice normale.

Kinetoterapia se definește ca terapie prin mișcare efectuată prin programe speciale de recuperare medicală care urmăresc refacerea unor funcții diminuate sau creșterea nivelului funcțional în diverse afecțiuni.

Programele de kinetoterapie sunt special concepute ținând cont de constituția pacientului, vârsta, afecțiunea pe care o are, tipul de activitate pe care îl desfășoară, stadiul de evoluție a bolii, existența altor afecțiuni.

Viața noastră

În cadrul programelor de kinetoterapie - gimnastică medicală de recuperare - fiecare pacient beneficiază individual de supraveghere de specialitate din partea unui kinetoterapeut.

Astfel Centrul de Asistență Medico-Socială oferă:

- ▶ kinetoterapia sechelelor post traumatice rezultate în urma fracturilor, entorselor, luxațiilor, întinderilor musculare, rupturilor ligamentare sau de menisc;

- ▶ kinetoterapia în urma AVC;

- ▶ kinetoterapia persoanelor cu afecțiuni ale coloanei vertebrale (lombosciatică, hernie de disc, Lombago acut sau cronic);

- ▶ kinetoterapia în deficiențele coloanei vertebrale (scolioze, cifoze, lordoze, precum și combinații ale acestora)

- ▶ kinetoterapia afecțiunilor respiratorii precum astm bronșic, pleurezii;

- ▶ kinetoterapia în torticolis, picior plat, genum varum și valgum, var equin, picior în reversie sau inversie, halus valgus, enuresis, gonartroză, coxartroză, tendinite, tenosinovite, artroze, poliaroză, osteopenie, osteoporoză, hemiplegie, paraplegie, distrofie musculară, amorteți ale membrelor-parestezii;

- ▶ masaj de relaxare și terapeutic, recuperare medicală.

3) SERVICII BALNEOFIZIOTERAPIE

Cabinetul de balneofizioterapie din cadrul Centrului de Asistență Medico-Socială Băcești dispune de o gamă variată de servicii medicale moderne, cu un personal calificat: medic specialist de reabilitare și balneoterapie, asistent balneofizioterapie, balneofizioterapeut.

Centrul nostru dispune așadar de aparatură medicală destinată afecțiunilor neurologice (AVC, Hemipareze, Parapareze, Tetrapareze, Lombosciatice, Traumatologie reumatismală, și afecțiuni psihice, astfel putem enumera: aparate de fizioterapie cu o serie de **curenți de înaltă frecvență** – ultrascurte, ultrasunete, **de medie frecvență** - Trabert, Interferențiale, diadinamici și de joasă frecvență - magnetodiaflux, galvanic, tens.

Din categoria aparatelor destinate tratamentelor balneo menționăm baia galvanic patruclulară care dispune, de asemenea, de curenți de medie și joasă frecvență, precum și de cadă pentru baia generală de plante cu soluții calmante, relaxante stimulative.

Împreună cu tratamentele fiziobalneoterapice înregistrăm și tratamente fototerapice cu lumină amplificată-laser, lumină focalizată - Bioptron, lumină cu infraroșu - Lampă cu infraroșu.

Pe lângă terapia modernă ne folosim și de tratamente tradiționale, precum împachetările cu parafină și comprese calde cu semințe de in și muștar.

Mai nou centrul nostru și-a îmbogățit aria tratamentelor cu o salină de suprafață, modern destinată beneficiarilor noștri cu afecțiuni respiratorii, neurologice, reumatismale precum și afecțiunilor psihice.

4) SERVICII DE CONSILIERE PSIHOLOGICĂ, LOGOPEDIE ȘI ERGOTERAPIE

Serviciile psihologice - sunt asigurate de psiholog.

Consilierea psihologică bazată pe interviu, chestionar, întâlniri în grup, observația participativă, întrevvedere.

Consilierea psihologică este o intervenție psihologică în scopul optimizării, autocunoașterii și dezvoltării personale sau în scopul prevenției și remiterii problemelor emoționale, cognitive și de comportament. (Daniel David - *Psihologie clinică și psihoterapie*, 2006).

Aceasta este indicată persoanelor care se confruntă cu diverse probleme interpersonale ce pot fi rezolvate prin luarea unor decizii în concordanță cu nevoile și motivele personale.

Scopul consilierii constă în folosirea mai eficientă a resurselor personale ale celui care solicită asistență psihologică și în ameliorarea problemelor psihoemoționale și de comportament.

În urma procesului de consiliere psihologică, indivizii învață să-și dezvolte noi strategii de rezolvare a problemelor

cu care se confruntă, prin activarea propriilor resurse blocate.

Consilierea psihologică necesită o perioadă mai scurtă de timp decât psihoterapia, de regulă 6-10 ședințe și poate avea trei tipuri de beneficiari: indivizi, cupluri și familii, grupuri.

5) ERGOTERAPIE

Cu ajutorul ergoterapiei pacientul învață să se descurce în viața de zi cu zi cu cât mai puțin ajutor posibil. El învață cum poate lua parte la activitățile zilnice chiar dacă are un deficit, cum poate să îl compenseze și cum poate să-și folosească resursele pe care le mai are.

Este dovedit științific că oamenii au nevoie de activitate, de a se ocupa cu ceva. Ocupația este cheia succesului.

Scopul ergoterapiei este de a reda bolnavilor independența fie dându-le posibilitatea să se adapteze la deficitul lor,

fie participând la ameliorarea stării lor.

În activitățile ergoterapeutice se pune accent pe reeducarea gestualității, a îndemânării, dezvoltarea expresivității, readaptarea beneficiarilor la efort și revenirea lor la o activitate profesională cu efect de resocializare. Cu ajutorul ei beneficiarii își redobândesc autonomia și demnitatea.

6) LOGOPEDIE

Logopedia este o disciplină psiho-pedagogică având un caracter teoretic determinat de necesitatea de a elucida problemele complexe de natură psihologică, pedagogică, sociologică și medicală ale limbajului, precum și un pronunțat caracter practic, vizând corectarea tulburărilor de limbaj, optimizarea înțelegerii și comunicării.

Tot mai mulți specialiști recunosc necesitatea și avantajele acțiunii în echipă a logopediei cu alte științe atât pe plan teoretic, cât și practic și evidențiază problematica specifică fiecărui domeniu. Limbajul nu poate și nu trebuie privit izolat, ci în strânsă corelație cu ansamblul manifestărilor psihice, integrat în fenomenele psiho-comportamentale pe care le influențează și de care este influențat.

7) SERVICII SOCIALE ȘI CULTURALE

Printre serviciile sociale oferite de centru sunt și prevenirea și combaterea instituționalizării prelungite, facilitarea și încurajarea legăturilor interumane inclusiv cu familiile proprii.

Prin aceasta beneficiarii centrului sunt cooptați în activități culturale și de socializare (organizarea de excursii și drumeții, sărbătorirea zilelor de naștere, participarea la jocuri de societate: șah, table, cărți, servicii și consiliere religioase, Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice), ce încearcă pe cât posibil menținerea legăturii cu familia și totodată prevenirea instituționalizării prelungite.

Aceste activități urmăresc câteva obiective bine stabilite ce vizează în principal apropierea dintre beneficiari,

înțelegerea particularităților fiecărei categorii de beneficiari, adaptarea la nevoile lor specifice și susținerea acestora în vederea integrării lor ca membri ai societății. În acest sens dezvoltăm programe în beneficiul dezvoltării armonioase,

a stimulării creativității și dezvoltarea relațiilor interumane, să creăm un cadru propice, care să permită orientarea programelor specifice și să creăm puncte de prevenire a factorilor care duc la disconfort psihic.

Ținând seama de particularitățile psihice specifice fiecărui beneficiar, metodele pedagogice tradiționale, sunt foarte eficiente, deoarece se poate observa astfel

comportamentul beneficiarilor în complexitatea lui. Se urmărește o îmbunătățire la nivelul comunicării, a reintegrării sociale și o relaxare a tuturor celor ce participă la activități, eliberarea de monotonie și de stări depresive.

În urma identificării nevoilor culturale, acționăm în interesul beneficiarului, urmărind îndeplinirea obiectivelor cu succes, asigurând egalitatea șanselor interpersonal, oferind resurse în favoarea acestora, respectând demnitatea, unicitatea și valoarea fiecărei persoane, nelăsând facilitarea sau tolerarea vreunei forme de discriminare bazată pe rasă, etnie, sex, vârstă, convingeri politice sau religioase, statut marital, deficiență fizică sau psihică, situație materială sau orice preferință caracteristică, condiție sau statut.

Încurajăm și întărim relațiile dintre persoane cu scopul de a-i reintegra în familie, de a promova, de a reface sau a menține și a îmbunătăți calitatea vieții beneficiarilor, acționând cu onestitate și responsabilitate în concordanță cu

misiunea profesiei și standardele profesionale.

Activitatea cu specific cultural tinde spre a cunoaște și a înțelege diversitatea socială și culturală prin valorizarea modelelor existente, toate activitățile fiind atent supervizate de angajații instituției noastre creând astfel un mediu propice și relaxant.

Acte necesare la internare

- ❖ Bilet de ieșire din spital sau scrisoare medicală de la medicul specialist din care să reiasă diagnosticul și schema de tratament
- ❖ Anchetă socială
- ❖ Buletin sau carte de identitate x2
- ❖ Cupon de pensie x2
- ❖ Grilă de evaluare medico-socială completată de unitatea sanitară cu paturi
- ❖ Adeverințe de venit de la copii și soții/soțiile acestora
- ❖ Plata la internare- reprezentând 60 % din valoarea pensiei beneficiarului de servicii.
- ❖ MRF
- ❖ VDRL
- ❖ EXAMEN PSIHIATRIC

8) SERVICII RELIGIOASE

În cadrul Centrului există și o capelă ce poartă hramul SF. PANTELIMON TĂMĂDUITORUL, necesară consilierii religioase cât și a serviciilor de acest fel. În cadrul capelei credincioșii pot beneficia de servicii religioase specifice credinței creștin ortodoxe, oferite de un preot voluntar.

Prin preot de caritate se înțelege preotul ortodox, hirotonit pe seama unui altar ce se află în incinta unui spital ce are ca scop asigurarea asistenței religioase pentru bolnavii credincioși internați în acel spital care urmează să aibă

pastorația familiilor celor bolnavi, care sunt practic cei ce împlinesc lucrarea prietenilor slăbănogului, aducând pe preot la patul celui bolnav. Cu acesta, preotul ia legătura, merge la bolnav, îl spovedește, împărtășește, săvârșește Taina Sfântului Maslu, de multe ori întâmplându-se ca și însoțitorii celui bolnav să se mărturisească și ei și să participe la slujbele bisericii din cadrul spitalului. Preotul de caritate dintr-un spital se implică și în pastorația medicilor, a tuturor cadrelor medicale, asistente, infirmiere, personal administrativ și auxiliar al spitalului, păstrând o legătură deosebită, devenind duhovnicul unora dintre ei, săvârșind unele slujbe cum ar fi Sfințirea Mare a Apei de Bobotează și stropirea tuturor saloanelor și a credincioșilor, ei aduc colindătorii de Crăciun... Apoi preotul se mai implică și în activitățile culturale din spital, organizarea de simpozioane, catehizarea personalului administrativ al spitalului.

Acolo unde se trage clopotul și se bate toaca, se aude cântarea liturgică, vin și oamenii, indiferent de funcție și de misiunea lor. Practic vorbim de o împreună lucrare a medicului care este doctor pentru trup și a preotului care este medic pentru suflet.

- † Taina Spovedaniei
(mărturisirea)
- † Taina Împărtășaniei (cuminecarea)
- † Sfântul Maslu
- † Slujba de sfințire a apei (aghiazma)
- † Vizite pastorale

STIMAȚI PARTICIPANȚI LA SĂRBĂTOAREA NUNȚII DE AUR, CINSTIȚI MESENI,

Mă alătur sufletește de fiecare dintre dumneavoastră, împreună cu plăcerea de a-i omagia mai cu deosebire pe aceia dintre noi care, în această perioadă, au adăugat a 50-a petală în corola superbă a unei căsnicii care, iată, durează de cinci decenii.

Ce înseamnă oare „**NUNTA DE AUR**”?

Nu sunt un maestru al definițiilor, dar dacă împrejurarea mi-ar cere-o, aş spune răspicat că ea constituie un foarte vechi și frumos elogiu adresat ființei superioare – **OMUL** – numai într-o asemenea dumnezeiască conlucrare sinceră și permanentă între **EI** și **EA**, putând fi păzite marile virtuți umane evidențiate de un asemenea eveniment familial: **rațiunea, morala, iubirea** – într-un cuvânt, **OMENIA**!

Aceste virtuți, puse în lumină de cei statornici în sentimente și care celebrează în seara asta o **CLIPĂ** unică, sunt vechi de când lumea, iar dacă le mai întâlnim, când și când azi, ne gândim că omul nu s-a dezumanizat de tot. Nu întâmplător, un poet grec de acum peste 2.500 de ani, Philemon, a rostit aceste grave și serioase cuvinte: **NU UITA NICIODATĂ CĂ EȘTI OM!**

Sărbătoarea de acum e un semn de **OMENIE**, pentru **OMENIE**, în speranța repetării. De aceea, îndemnul meu nu poate fi decât cel milenar, **SĂ NU UITĂM NICIODATĂ CĂ SUNTEM OAMENI**, că suntem români, că suntem creștini, mai cu seamă că unirea celor doi prin căsătorie se face în fața lui **Dumnezeu**, în **biserică**.

Vă doresc viață lungă, ani mulți și buni, putere de muncă și sprijin în toate, iar tuturor participanților petrecere frumoasă.

Magistr. pens. **Nicolaie MIHAI**
Președintele Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor
„Elena Cuza” Bârlad

STIMAȚI CONCETĂȚENI,

Astăzi aducem un pios omagiu acelor cupluri ce sărbătoresc 50 de ani de împreună viațuire.

50 de ani - la prima vedere o cifră rotundă, însă una ce ascunde multiple semnificații, încărcată de povești, emoții, dragoste, numai bune de împărtășit tinerelor generații ori de păstrat în cele mai tainice cotloane ale memoriei.

50 de ani – o călătorie în care doi oameni s-au aventurat, în care au găsit maturitatea de a iubi, de a se sprijini, de a învăța în doi, de a experimenta în doi, de a trăi în doi. O călătorie în urma căreia au înțeles că respectul, încrederea, reușita merg la pachet cu durerea, tristețea, suferința. Tinerelor generații le oferiți adevărate pilde despre ce înseamnă să iubești, să fii alături de omul drag, să dăruiești fără să ceri nimic în schimb, să trăiești cu tot sufletul fericirea, dezamăgirea, suferința și succesul celui alt.

Acum, după 50 de ani, nu putem decât să ne înclinăm în fața dumneavoastră, să vă încurajăm, să vă alinăm și să învățăm de la domniile voastre lecția iubirii, a încrederii și a vieții.

Vă mulțumesc pentru că ne „predați” în fiecare zi lecția toleranței, a sprijinului, a încrederii, a respectului și a fericirii. Sunteți pentru noi un adevărat model de viață trăită în spiritul preceptelor moral-creștine.

În încheiere, nu îmi rămâne decât să vă doresc mulți ani plini de bucurii, sănătate, fericire alături de cei dragi sufletelor dumneavoastră și să rămâneți mereu la fel de tineri și de neîncercați în fața greutăților, așa cum vă vedem astăzi.

La mulți ani!

Deputat **Adrian SOLOMON**
președintele Comisiei de Muncă și Protecție Socială
din cadrul Camerei Deputaților

NAȘ PENTRU 79 DE CUPLURI

Am considerat că profesia de avocat, pe care o practic de mai mulți ani, m-a călit suficient încât să fac față oricărui tip de emoție. Apreciez că gestionez cu realism orice provocare venită din partea oamenilor cu care sunt deja obișnuit să lucrez. În definitiv, profesia pe care mi-am ales-o, cu responsabilitate tocmai asta presupune: comunicare eficientă cu cetățenii/clientii.

Și totuși... Nunta de Aur, evenimentul organizat anual de către Primărie, Consiliul Local și Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor "Elena Cuza", m-a pus în fața unei situații complet diferite față de cele pe care sunt obișnuit să le întâlnesc!

Naș pentru 79 de cupluri! Nu ar fi chiar o noutate, cu atât mai mult cu cât am mai avut această experiență anul trecut la Banca, comună unde am fost, în urmă cu mai mulți ani, primar. Postura de naș nu îmi este necunoscută, dimpotrivă, Dumnezeu m-a ajutat să fiu părinte spiritual pentru mai mulți tineri! Această situație, însă, este una cu adevărat emoționantă, pentru că este vorba despre oameni care au descoperit rețeta unei conviețuiri de cinci decenii.

Oameni care ar putea avea vârsta părinților mei. Acesta este motivul pentru care emoțiile sunt destul de greu de gestionat. Acesta este, de asemenea, motivul pentru care aș vrea să mă adresez, vouă, nu spun dumneavoastră, pentru că vă consider, așa cum am spus, părinții mei.

Vouă, dragii mei, vă doresc din toată inima, sănătate, în primul rând, apoi liniște sufletească și bucuria de a vă vedea nepoții crescând. Știu că viața este nedreaptă în ceea ce vă privește, că vi se promite mult și primiți puțin. Aveți, totuși, capacitatea de a face față încercărilor vieții cu demnitate și smerenie. Acestea sunt motivele pentru care vă respect și mai mult.

Voi, dragii mei, sunteți aceia pe sudoarea frunții căroră s-a clădit ceea ce avem astăzi. Pe renunțările și greutatea voastră am crescut noi și am ajuns oamenii de astăzi. Viața este o continuă luptă de supraviețuire, iar noi, copiii și nepoții voștri, învățăm de la voi cum să îi facem față.

Cu răbdare și blândețe ne neteziți drumul în viață pentru ca să ne fie măcar cu o idee mai ușor. Datorită vouă, dragii mei, știm, cel puțin unii dintre noi, cum să ne iubim țara și aproapele. Vrem să vă asigurăm de faptul că sunteți foarte prețioși pentru noi, fiecare dintre voi. Că înțelepciunea voastră este o comoară neprețuită pe care o vom păstra mereu.

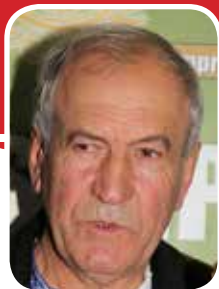
Vă mulțumesc, în nume personal, dar și în calitate de primar al Bârladului, pentru tot ce faceți, iar noi, la rândul nostru, promitem să facem tot ce ne stă în puteri pentru a vă face viața mai ușoară.

Vă asigurăm, de asemenea, că în fiecare an, vom găsi mijloacele necesare ca, în colaborare cu cei interesați de soarta voastră, să vă arătăm cât de mult contați pentru noi.

Să ne trăiți sănătoși pentru ca să ne putem bucura unii de alții!

Av. Dumitru Boroș
Primarul municipiului Bârlad

Din nou în fața altarului, ca la tinerețe

Înv. Dumitru ANDREI

Motto: „S-au schimbat atâtea-n lume, oamenii, la fel, și ei,
Mi-amintesc și nu sunt glume, când eram noi tinerei,
Un flăcău, un oarecare, când la vatră s-a lăsat,
Era copt, om pe picioare...ce să mai! era bărbat.”

Milenii de-a rândul, familia a însemnat totul, a fost rezervorul uman al istoriei, a fost primul nucleu al civilizației, a însemnat stabilitate în timp și speranță pentru viitor. Prima formă de organizare a societății a fost aceea bazată pe familie. Legăturile de rudenie făceau ca această societate să aibă o mare stabilitate.

Ultimele statistici vorbesc despre ușurința cu care este tratată problema familiei astăzi. În lume, s-a ajuns la durerosul record ca dintr-o sută de familii noi încheigate, după primul an să nu reziste decât jumătate. Chiar și în țara noastră, o țară cu o puternică tradiție și chiar un cult al familiei, tendințele

de a furniza acele resurse interioare care să ajute individul să depășească situațiile critice din viață și să dea randament la nivelul adevăratelor lui resurse interioare.

lată de ce familia este atât de importantă, aproape esențială, pentru dezvoltarea și menținerea unei imagini de sine realiste și a unui tonus psihic capabil să impulsioneze valorile pozitive

ale individului.

Familia este calea pe care merg cel puțin două persoane în aceeași direcție și în același timp, având o motivație comună.

Familia este locul în care ne dăm seama cât de diferiți suntem și ne impunem să acceptăm și păreri altora.

Familia este școala care ne învață că dreptatea este relativă și că o problemă se poate rezolva din mai multe puncte de vedere.

Familia este un drum presărat atât cu împliniri cât și dezamăgiri, dar care sigur duce la maturitate.

Familia este școala în care examenele nu se termină niciodată și nici nu poți absenta de la ele.

Familia este locul în care bărbatul

are impresia că el este șeful, iar femeia îl lasă să creadă asta.

Familia este locul în care un om normal își petrece cel mai mult timp din viața sa, de aceea merită să facă din casa lui un „colț de rai”.

Familia este locul în care vrei să fii atunci când ești departe de casă. Sentimentul de singurătate confirmă adevărata ei valoare.

Familia este instituită de Dumnezeu pentru ca viața pe pământ să fie caracterizată de altruism și nu de egoism.

Se spune că e ușor să faci o nuntă, să întemeiezi o familie, dar e foarte greu să o menții. Cu cât căsnicia e mai lungă, cu atât e mai rezistentă și mai durabilă. În concluzie, familia are un rol decisiv, având puterea să schimbe societatea prin exemplul pozitiv.

A devenit o tradiție la noi, ca și la alte popoare, ca întemeierea unei familii – căsătoria, nunta – să fie sărbătorită. În primul an de căsnicie, se spune că mariajul este la fel de fragil ca și foaia de hârtie. La 5 ani de la nuntă, Nunta de lemn, relația dintre soți capătă rezistența lemnului, prea ușor de mistuit în flăcări. Prin alte părți ale lumii, cuplurile sunt sfătuite să își cumpere o piesă din mobilier de lemn, să își consolideze căsnicia. La 10 ani, la Nunta de tinichea, aniversarea oricărui cuplu trebuie să fie însoțită de o petrecere de pomină, stropită din belșug cu șampanie și vin. Nunta de tinichea este considerată piatra de temelie pentru celelalte aniversări și tradiția spune că trebuie sărbătorită alături de prieteni. Nunta de cristal se sărbătorește la 15 ani de căsnicie. Transparent și răspândind străluciri discrete, cristalul este simbolul perfect pentru această aniversare când cei doi formează un cuplu tânăr și împlinit, cu o mulțime de proiecte pentru viitor, dar și cu realizări. La 20 de ani se poate sărbători Nunta de porțelan, porțelanul simbolizând o căsnicie frumoasă și echilibrată. Pe de altă parte, fragilitatea acestuia marchează un moment de cotitură în viața unui cuplu, când copiii pot fi destul de mari și încep să plece de

sunt cam aceleași. Pierderea acestor valori tradiționale se împletește cu criza spirituală, cu pierderea credinței în Dumnezeu, care sunt evidente. Tocmai de aceea, problema familiei trebuie privită mult mai serios decât a fost privită în ultima perioadă. Cu toate că societatea, în general, oferă un anumit cadru social propice dezvoltării, colectivitatea de bază, care asigură acea intimitate și acel mediu de siguranță necesare maturității afective și emoționale, rămâne familia. În cadrul familiei, ființa omenească dobândește simțământul de apartenență, de interdependență și de valoare personală. Relațiile de interdependență dintre părinți și copii și relația de părtășie și de susținere reciprocă dintre soț și soție au menirea

acasă. Se ajunge și **la 25 de ani de căsnicie**, când se sărbătorește **Nunta de argint**. Tradiția nunții de argint este foarte veche și se pare că s-a răspândit în toată lumea de pe meleagurile Franței medievale. În acele vremuri, soții cu stare dăruiau soțiilor câte o cunună subțire de argint. Tradiția creștină spune că, la 25 de ani, trebuie să mergi din nou în fața altarului, să îți reînnoiești jurămintele de față cu nașii și cu cei dragi. După slujba religioasă, este musai să se facă și o petrecere ca la nuntă.

Foarte multe dintre cupluri ajung și la **50 de ani de căsnicie**, când se sărbătorește **Nunta de aur**. Premiate de primăriile generoase, aniversate cu drag în familie, de copii și de nepoți, cuplurile care sărbătoresc 50 de ani de la căsătorie au cu ce se mândri. În această perioadă lungă de timp s-au adunat foarte multe amintiri dragi și plăcute, realizări numeroase și deosebite, copii (poate și nepoți) frumoși și realizați... totul este de aur.

În ultimii ani, la Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, am putea spune că a devenit o adevărată tradiție sărbătorirea familiilor care au împlinit 50 de ani de la căsătorie sub genericul „Nunta de aur”. În cadrul evenimentului au fost sărbătorite cuplurile din municipiul Bârlad și din 5 comune vecine, totalizând un număr de **79 de familii**. Acest eveniment deosebit, desfășurat în data de 13 octombrie 2016, a fost organizat de către Consiliul Director al C.A.R.P. „Elena Cuza” reprezentat de președinte magistrat pensionar Nicolaie Mihai în parteneriat cu Primăria Municipiului Bârlad reprezentată de domnul primar avocat Dumitru Boroș și cu Protopopiatul Bârlad reprezentat de părintele protopop Vasile Lăiu.

Slujba religioasă de mulțumire pentru cuplurile sărbătorite s-a desfășurat la Biserica ortodoxă cu hramul „Sfântul proroc Ilie Tesviteanul” din Bârlad, fiind oficiată de părintele protopop Vasile Lăiu și părintele Răzvan Andrei Acostioaei.

Domnul președinte Nicolaie Mihai aduce mulțumiri lui Dumnezeu pentru că de doi ani s-a reușit să se facă această slujbă în biserică și mulțumește actualului primar avocat Dumitru Boroș pentru participarea la slujbă. La rândul său, primarul municipiului Bârlad mărturisește marea bucurie de a fi alături de sărbătorii în sfânta biserică și mai ales în calitate de naș al acestora, care sunt adevărate exemple de urmat. După oficierea slujbei religioase se face deplasarea la restaurantul „Royal”

unde sărbătorii sunt întâmpinați cu pâine, sare și un păhăruț cu țuică de tineri și tinere ai Ansamblului folcloric „Răzeșii” din Pogonești, îmbrăcați în frumoasele și autenticele lor costume populare. Este începutul festivității de acordare a diplomelor de onoare. Domnul președinte al

C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad menționează și apreciază prezența domnului primar Dumitru Boroș, a părintelui paroh de la biserica „Sf. Dumitru” de care aparține și Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor

de a se rosti „Tatăl nostru.” În continuare domnul președinte prezintă mesajul adresat sărbătoriiilor de către domnul Ioan Stamate – președintele Consiliului județean al persoanelor vârstnice Vaslui.

Domnișoara Teodora Zaldea prezintă mesajul adresat celor ce sărbătoresc 50 de ani de la căsătorie de către domnul deputat Adrian Solomon. Mesajul domnului Isabel Bogdan, directorul Casei județene de Pensii Vaslui este prezentat de către domnul președinte al C.A.R.P., Nicolaie Mihai care, în continuare, prezintă și mesajul Consiliului Director al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, al Adunării generale și al personalului angajat al asociației.

Orchestra a intonat „La mulți ani!” pentru toți sărbătorii. Din partea Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad și a Primăriei Bârlad, prin reprezentanții lor, domnul magistrat pensionar Nicolaie Mihai și domnul avocat Dumitru Boroș, au fost înmânate fiecărui cuplu câte o

Nuntașii au fost întâmpinați cu pâine și sare de Ansamblul folcloric „Răzeșii” Pogonești

„Elena Cuza”, Răzvan Andrei Acostioaei.

Primarul municipiului Bârlad, Dumitru Boroș adresează sărbătoriiilor urarea „La mulți ani!” exprimându-și încă o dată bucuria de a fi împreună cu sărbătorii, iar Dumnezeu să le călăuzească pașii cu bucurii în viață.

Părintele protopop este mulțumit că s-a făcut o slujbă precum în urmă cu 50 de ani și socotește acest moment ca un nou început, iar părintele paroh adresează felicitări pentru organizarea evenimentului și roagă pe bunul Dumnezeu să-i binecuvânteze pe sărbătorii întru mulți și fericiți ani. Este adresată rugămintea

diplomă de onoare, o medalie de aur, un plic cu o sumă de bani, un cadou și o floare.

Organizatorii manifestării „Nunta de aur” au avut în vedere satisfacerea dorințelor tuturor celor sărbătorii oferind, prin intermediul celor invitați să cânte, atât muzică ușoară cât și cântece sau dansuri populare.

Există oameni asupra cărora timpul nu are niciun fel de putere. Mioara Velicu se numără printre ei. Interpreta de excepție a muzicii populare își face meseria cu atâta dăruire și bucurie, încât, parcă, tinerețea nu se desparte de ea. Și

nici iubitorii muzicii populare, nostalgici, încă după frumusețea tradiției folclorice românești.

Având în vedere aceste lucruri, domnul magistrat pensionar Nicolaie Mihai prezintă prima surpriză a serii – binecunoscuta interpretă de muzică populară, membră a C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad – Mioara Velicu. Printre melodiile prezentate și gustate din plin de invitați au fost „Trandafir de la Moldova”, „Zice-o vorbă de soroc”, „Bordeias, bordei, bordei” etc.

Pe ritmul acestor melodii s-au încins hore concentrice, în prima dintre ele, în

ascultate sau dansate de cei prezenți s-au numărat: „Cred în soartă”, „Sărut mâna, doamna mea!”, „Fără tine viața e grea”, „Dacă pleci”, „Vorbește marea”.

La finalul programului său i s-a acordat „Medalia de aur” a Casei și o icoană sfințită de părintele protopop de Bârlad. I-a fost adresată urarea „La mulți ani!” cu prilejul celor 30 de ani de activitate.

Surprizele serii continuă, în acordurile melodiei „Ce seară minunată” și apare în sală îndrăgitul interpret Fuego care urează „La mulți ani!” tuturor. Prezintă în

primind, în același timp, promisiunea domnului președinte Nicolaie Mihai de implicare în această acțiune.

Referitor la muzica acestui mare artist, un anonim spunea: „Frumoase ritmuri de iubire,/ Mereu ne poartă în neștire/ Acest artist cu cântul lui/ Și cu un glas... așa cum altul nu-î!”

În final artistul a cântat în ritm de horă „La mulți ani cu sănătate!” moment care îi prinde pe „răzeșii” din Pogonești dansând în jurul acestuia. În continuare Ansamblul folcloric „Răzeșii” prezintă câteva melodii populare și o suită de dansuri populare din repertoriul lor: „Frunză verde de-arieși/ Frunzuliță verde iasomie,/ Astăzi joc la nunta mea.” La rândul lor, membrele corului „Crizantema” al C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad au prezentat un moment artistic – dansul țigăncilor – pe suportul unei melodii foarte frumoase și cu o costumație asemenea.

În prezența domnului primar Dumitru Boroș și a domnului președinte Nicolaie Mihai, precum și în aplauzele ritmate ale sărbătoritorilor serii, apare tortul. Se cântă „Mulți ani trăiască!”. În timp ce se împarte tortul, cei doi organizatori ai evenimentului trec pe la mesele sărbătoritorilor și cionesc o cupă de șampanie. Cei sărbătoritori, și nu numai, vor rămâne în suflet cu MUZICA, ARTA, FRUMOSUL, oferite aici pentru multă vreme.

*„O, vis ferice de iubire,
Mireasă blândă din povești,
Nu mai zâmbi! A ta zâmbire
Mi-arată cât de dulce ești...”
(Mihai Eminescu – Atât de fragedă)*

jurul solistei fiind „răzeșii” de la Pogonești, solista exprimându-și bucuria, mulțumirea afirmând „Bravo, ansamblul!”

A urmat, apoi, o altă surpriză „cunoscutul interpret de muzică ușoară, prietenul meu de vreo 8 ani, căruia i-am promis că-l voi invita mereu – Cătălin Crișan”, a declarat președintele Nicolaie Mihai. La rândul său, Cătălin Crișan, spunea: „Indiferent ce viața ne va da, indiferent ce drum vom urma, prietenia noastră cu Bârladul să dăinuie cât mai mult.” Cu muzica sa, deosebit de frumoasă, romantică a susținut și continuă să susțină concerte în țară și peste hotare acolo unde se află români. Printre melodiile prezentate,

continuare melodii precum: „Sărut femeie, mâna ta”, „Cântați cu mine”, „La crâșma cu lăutari”, „Astă seară nimeni să nu doarmă”, „Cel mai frumos tango” etc. Domnul președinte Nicolaie Mihai îi oferă și lui „Medalia de aur” a Casei și icoana sfințită de părintele protopop. Apreciatul artist mulțumește pentru invitație afirmând că municipiul Bârlad are un public special, un public de spectacol. „Îmi place foarte mult viața și doresc să ajung la vârsta sărbătoritorilor.” Amintește despre proiectul său „Artă pentru suflet” prin care dorește să sprijine tineri talentați din diferite zone ale țării printre care se vor afla și 4 tineri foarte talentați din Bârlad,

Impresii culese pe marginea unui eveniment: Nunta de Aur 2016

„Mă bucur tare mult că domnul președinte Nicolaie Mihai, pe care l-am cunoscut acum câțiva ani buni în alte împrejurări, tot la un spectacol, m-a invitat astăzi aici. Asta unu, doi, ce pot să spun: sunt invidios pe cei care au împlinit 50 de ani de la căsătorie. Eu am 48 de ani, probabil că nu o să mai prind niciodată 50 de ani de la căsătorie. Ce pot să le urez decât să fie sănătoși, pentru că la vârsta asta și la oricare vârstă este important să fii sănătos. Clar că se iubesc pentru că au împlinit 50 de ani de căsătorie. Este superb aici, sunt prima oară invitat aici (Salonul Royal Gold) și sper să nu fie ultima oară. Domnul președinte hotărăște. Sper ca oamenii să se bucure, le-am adus melodii vechi, melodii noi, melodii sper eu îndrăgite. Anul viitor sărbătoresc și eu 30 de ani de carieră. Anii trec și e bine să treacă cu iubire, cu prieteni și atunci când o să ne fie mai rău, să ne fie ca acum. La mulți ani!”

Cătălin Crișan,
interpret de muzică ușoară

„Vreau să vă spun că sunt foarte onorată să fiu aproape de cei care au vârsta mea și poate mai mult. Mă doare sufletul că n-am putut să fac și eu 50 de ani de la căsătorie pentru că perechea mea s-a dus în lumea celor dreپți. Vin de fiecare dată cu mare plăcere, pentru că nu există oameni mai buni ca moldovenii și să știți că nu o spun gratuit pentru că într-adevăr oricât de puțin am avea din puținul nostru dăm și la alții și faptul că domnul președinte Nicolaie Mihai face asemenea acte minunate, pentru că persoanele generației a treia să se simtă bine, să fie luați în seamă și să uite de grijile zilei de mâine, nu pot decât să-i mulțumesc. Mi-aș dori ca în fiecare an să pot să fiu aici aproape de dumnealor și să le dau din cântecele mele frumoase pe care ei le-au făcut cunoscute.”

Mioara Velicu,
interpret de muzică populară

„Vreau să vă mărturisesc că sunt extrem de fericit că în această seară am fost invitat la această aleasă sărbătoare. De altfel, îl cunosc pe domnul președinte Nicolaie Mihai de foarte mulți ani și dânsul m-a invitat de câteva ori la Casa de Cultură „George Tutoveanu” sau la Teatrul „Victor Ion Popa”, unde a organizat diferite manifestări pentru persoanele vârstei a treia. Vă mărturisesc că în seara aceasta este o mare bucurie pentru mine să fiu prezent aici pentru că de la acești oameni, persoanele vârstei a treia, avem noi, tinerii, foarte multe lucruri interesante de învățat, de la ei putem să acumulăm experiență de viață și pentru că sănătatea îmi joacă feste, sunt foarte răcit, n-am putut să-l refuz pe domnul președinte tocmai pentru că știam că acest eveniment e o sărbătoare pentru marea familie C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad.”

Paul Surugiu alias Fuego,
interpret de muzică ușoară

George Coșbuc – suflet în sufletul neamului său 150 de ani de la naștere (2)

Prof. Zâna TĂMĂȘANU

În prima etapă a creației sale poetice, Coșbuc a valorificat poezia populară și graiul din ținutul natal publicând în „Tribuna” de la Sibiu – circa 20 de poezii și continuând cu cele în care depășește această fază fiind mai vizibilă realitatea vieții țărănești. Balade ca „Brăul Cosânzenei”, „Crăiasa zănelor”, „Nunta Zamfirei”, „Moartea lui Fulger” pun în valoare, talentul, originalitatea lui Coșbuc și maturitatea sa artistică. „Toată viața țărănească de la bucuriile și veselia nunții, până la durerea morții, toate necazurile țărănești le cunoaște Coșbuc prin legătura de sânge, de aceea întreaga viață e zugrăvită cu atâta adevăr și sinceră simplitate.” (Constantin Dobrogeanu Gherea)

„Nunta Zamfirei” constituie o rară comoară de frumuseți poetice, neegalată fiind descrierea horei cu exactitatea mișcărilor și efectul lor auditiv. Păstrând ideea de a scrie o epopee națională Coșbuc s-a apropiat de cadrul de viață al țăranului – natura. El pătrunde în intimitatea ei, o vede în plină mișcare, în acord cu timpul. George Călinescu remarcă în lirica de peisaj al lui Coșbuc că:
„...natura e grupată pe îndeletniciri omenești, e calendaristică.”

Poetul îmbină imaginile vizuale cu cele auditive și de mișcare realizând adevărate imnuri de bucurie și admirație pentru natura care-l copleșește cu frumusețea ei ca în „Vestitorii primăverii”, dar mai ales în pastelurile dedicate anotimpului de vară – de altfel e și supranumit „poetul verii” printre care amintim: „Faptul zilei” care prezintă trezirea la viață a naturii, plecarea în zori a țăranului la muncă, apariția triumfătoare a soarelui: *E plin de mișcare pământul, / Și cântă și codrul și vântul / Și-o mie de guri.* I. L. Caragiale recita gesticulând și comentând entuziast acest poem: *Ei nu vezi toate? Nu ți se pare că plutești într-o atmosferă minunată? Nu vezi limpezimea cerului și toate, toate? Aaa! Ce minunat, ce sublim, ce dumnezeiesc...!* În „Vara” despre care G. Ibrăileanu afirma că este „triumful soarelui în poezia lui Coșbuc și în poezia românească”; poetul surprinde un tablou ce aparține văzduhului în care, parcă, desprins de pământ se înalță Ceahlăul – *un uriaș cu fruntea-n soare / De strajă țării noastre pus* și un alt tablou ce aparține terestrului cu lanul de grâu în care spicele jucau în vânt, cu fete și feciori ce cântă o doină în cor. Lumina și armonia din natură, bucuria și plinătatea vieții umplu sufletul poetului care exclamă: *Cât de frumoasă te-ai gătit / Natură, tu!* și consideră că în sânul ei, până și în mormânt, „e totul cald, că e lumină”.

Încântătoare sunt și celelalte poeme „În miezul verii” (2 poezii), „Noapte de vară”, „Vântul”, „În zori”, „După furtună”,

G. Coșbuc și I. L. Caragiale

„Chindia”, „Nuntă în codru”. Procedul exprimării sentimentelor prin scene de viață este o altă temă a poeziei lui George Coșbuc folosit în poezia de dragoste, în idile. Bun cunoscător al sufletului omenesc poetul surprinde caracterul sănătos al tinerilor de la țară care trăiesc sentimentul iubirii intens, curat dându-i mare prețuire. Se dovedește neîntrecut în analiza iubirii fetelor de la primii fiori, de la apariția ei în poezii ca „La oglindă”, „Spinul”, „Scara”, la teama de a nu-și pierde iubitul în poeziile „Pe lângă boi”, „Dragoste învrăbită” și până la risipirea iubirii și durerea trăită în poeme ca „Fata morarului”, „Cântecul fusului”, „Fata mamei”. Idilele sunt scrise parcă pentru a fi reprezentate pe scenă numite de G. Călinescu „poezii teatrale”, ele sunt fie monologuri – „Dușmancele”, „La oglindă”, „Recrutul”, fie dialoguri „Spinul”, „Scara”, „Rea de plată”.

Dar George Coșbuc va vedea și o altă latură a neamului său cea a dorinței de libertate socială și națională, a dobândirii independenței și o va aborda în creația sa în poezii ca „Pentru libertate”, „Hora”, „Doina”, „Noi vrem pământ” și în volumul „Cântece de vitejie” din care fac parte poeziile dedicate Războiului de independență – „Coloană de atac”, „La Smârdan”, „Raport”, „Cântec ostășesc”, „Dorobanțul”, „Povestea caporalului”, „O scrisoare de la Muselim Selo”. Coșbuc este convins că independența a fost câștigată datorită luptei și jertfei soldaților simpli din popor, pătrunși de un patriotism neprefăcut dovedit prin fapte: *Apoi să știi c-a fost război / Și moarte-aici, nu șagă / Cădeau pe dealuri, dintre noi, / Ca frunza, mamă dragă.* Patriotismul și spiritul de jertfă sunt exprimate și în poeziile de inspirație istorică în care evocă figurile legendare ale acestui neam de-a lungul timpului în „Decebal către popor”, „Moartea lui Gelu”, „Pașa Hassan”, „Mortul de la Putna”, „Oltenii lui Tudor”. Din toate răzbate elogiul curajului de a lupta pentru apărarea libertății neamului și pământului străbun. Decebal li se adresează ostașilor: *Viața asta-i bun pierdut, / Când n-o trăiești cum ai fi vrut / Căci nu-i totuna leu să mori / Ori câine-nlănțuit.*

Coșbuc însuși afirmă că viața este o luptă „O luptă-i viața, deci te luptă, / Cu dragoste de ea, cu dor.” („Lupta vieții”) Coșbuc ne-a lăsat o operă bogată și foarte variată: poezie, proză, traduceri, dovedind o solidă cultură clasică, o cunoaștere largă a literaturilor de la vechea civilizație hindusă, până la cea greacă, latină, egipteană... până la literaturile moderne din care a recepționat sugestii, motive și atitudini prelucrându-le, adăugând elemente noi, autohtone și îmbogățind nu numai patrimoniul românesc ci și pe cel universal. Opera lui rămâne o

ofrandă bogată și nobilă neamului românesc. (Liviu Rebreanu)

Numeroasele traduceri maghiare, germane, rusești, franceze, sârbe, bulgare, engleze, italiene contribuie la circulația poeziei lui Coșbuc, la o mai bună cunoaștere a potențialului spiritual al poporului nostru al cărui fiu a fost și căruia îi aduce mărturisirea de credință în poemul „Poetul”: „Sunt suflet în sufletul neamului meu/ Și-i cânt bucuria și-amarul -/ Sunt inimă-n inima neamului meu/ Și-i cânt și iubirea, și ura-/ Din suflet eu fi-ți-voi, tu, neamule - al meu,/ De-a pururi, nerupta sa parte!”

Bibliografie

- George Călinescu, *Istoria literaturii române de la origini până în prezent*, ediția a II-a, Ed. Minerva, 1982
Alexandru Piru, *Istoria literaturii române de la început până azi*, Ed. Univers, 1981
Grigore Scridon, *George Coșbuc și pământul natal și Pagini despre Coșbuc*, Cluj, 1966
P. Munteanu, *Antologie. Poezia lui Coșbuc*, București, 1982
G. Ibrăileanu, „Vara” de Coșbuc în „Viața Românească” și „Note și impresii”, Iași
Vlad Streinu, *Clasicii noștri și versificația modernă*, București, 1966

Lacul cu bani*

Domnului magistrat Nicolaie Mihai,
Președintele C.A.R.P. „Elena Cuza”
Bârlad

Mai sus de crâng, pe sub coline,
Din vremi uitate, de demult,
A fost un lac cu ape line
Și-a lui poveste o ascult.

Când huni și turci pe-aici trecură,
Localnicii în lac zvârleau
Toți banii pe care-i făcură
Și-n codri cei adânci fugeau.

Iar după vremuri de bejenii,
Copiii care-n lac săreau –
Cum povestesc și azi sătenii –
Adesea câte-un ban găseau.

Iar în popor și-acum se spune
Că un copil mai năzdrăvan
Găsi în lac, printr-o minune,
Un sipet, nu un gologan.

Și-a reușit pe mal să-l scoată
Și-n el ar fi aflat comori
Și-a tot cărat el noaptea toată
Bănet acasă până-n zori.

Apoi, el a plecat departe
Și-nvățătură-a dobândit
Și a ajuns tobă de carte
Că zestrea minții și-a sporit.

S-a-ntors făcând spital și școală
Ca un drept binefăcător
Să-nvingă negură și boală
Sărmanii și copiii lor.

Că dânsul a făcut anume
Pentru săraci altfel de trai
Încât se duse vestea-n lume
Acestui mândru colț de rai.

Cu toții fericiți trăiră
Călăuziți pe noul drum
Se pricopsiră și iubiră
Și poate că trăiesc și-acum.

De-atunci, din vremea cea străveche
Trecură zeci și zeci de ani
Și-așa-mi ajunse la ureche
Legenda lacului cu bani.

Petruș ANDREI

* Locul numit „Lacul cu bani” chiar există la Puiești (Vaslui), undeva, în pădure, spre satul Mocani. Este și o carte de proză cu acest titlu a puieșteanului Ion Ciornovalic, trăitor în Norvegia.

„Lacul cu bani” și „locul cu bani”, un joc de cuvinte, se vrea o parabolă în versuri dedicată d-lui Președinte – magistrat Nicolaie Mihai, de ziua Domniei sale, asta așa, ca să înțeleagă tot omul... (n.a.)

Ștefan
CONSTANTINCIU

Din oameni cad ploi...

Ce-ar fi pământul nelucrat de ape?!

Răpus de oboseală și neîmplinire, uscat de vremea cea secetoasă...

Acum și ziua plânge în înfrățirea ei, devreme e târziu, în noapte...

Lăsăm în urmă frunzele plecate, doar vântul ne șoptește despre moarte...

În marginea pădurii, vuietul cheamă tăcerea lumii...

Căci iarna ne pătrunde-n straie, ținute-n unghere și, în ancestrale șoaapte...

Note de lectură

Prof. univ. dr. Ioan SCURTU

Am citit recent o interesantă carte de istorie, intitulată *Războiul și jertfa datoriei. Bătălia pentru Basarabia și nordul Bucovinei* (Iași, Editura PIM, 2016, 454 p.), scrisă de profesoara Oltea Rășcanu-Gramaticu.

A fost o surpriză plăcută pentru mine, constatând că, pe lângă istoria Bârladului, relatări fascinante despre călătoriile făcute pe meridianele Globului și despre personalitatea lui Alexandru Ioan Cuza, profesoara Gramaticu a abordat un subiect de istorie contemporană, pe cât de complex, pe atât de dificil.

Bibliografia selectivă de la sfârșitul volumului oferă o imagine despre munca intensă și tenace depusă de autoare pentru documentare în vederea realizării unei imagini corecte, veridice și echilibrate asupra unor pagini controversate din istoria României. Mai mult, și asupra lui Ion Antonescu, personalitate politică și militară controversată și chiar pusă la index de cei care emit verdicte, urmărind să-și impună propriul punct de vedere, după vechiul adagiu: „Crede și nu cerceta”.

Pe parcursul celor peste 400 de pagini, urmând firul desfășurării evenimentelor, Oltea Rășcanu - Gramaticu analizează contextul internațional din anii 1939-1940 și situația României, rapturile teritoriale din vara anului 1940, prin notele ultimative sovietice și dictatul de la Viena, care au generat o gravă criză internă. Pe acest fond, Carol al II-lea a încredințat puterea generalului Antonescu, iar el a părăsit tronul.

Autoarea apreciază - pe drept cuvânt - că în fața poporului român s-a aflat din nou problema refacerii unității național-statale, iar cel care s-a angajat în această misiune istorică a fost generalul (din 21 august 1941,

mareșalul) Ion Antonescu. El s-a aliat cu Germania, alături de care a pornit „războiul de reîntregire” la 22 iunie 1941.

În carte sunt analizate pe larg luptele pentru eliberarea Basarabiei și nordului Bucovinei, în urma cărora a fost refăcută granița de Est a României. Continuarea războiului, impusă de considerații militare, dar și politice

la 23 august 1944”, caracterizat, de-a lungul timpului - în funcție de contextul concret istoric - ca lovitură de stat, act de eliberare a României de către glorioasa armată sovietică, insurecție armată, revoluție de eliberare națională antifascistă și antiimperialistă.

Este remarcabil efortul profesoarei Gramaticu pentru o abordare echilibrată a unor teme controversate, fiind prezentate diversele puncte de vedere ale istoricilor, oamenilor politici și chiar ale personalităților despre ele însele.

Cu o meticulozitate remarcabilă, Oltea Rășcanu-Gramaticu reconstituie evenimente și momente istorice, pune în lumină personalități, unele foarte cunoscute (Ion Antonescu, Iuliu Maniu, regele Mihai ș.a.), altele mai puțin știute (de un real folos este Who's Who-ul de la sfârșitul volumului).

Un loc distinct îl ocupă contribuția formațiunilor militare tutovene la războiul pentru restabilirea graniței de Est și în continuare pe teritoriul URSS, patriotismul și spiritul de jertfă de care erau animați ostașii români.

Cartea reprezintă o importantă contribuție la dezvoltarea istoriografiei românești, impunându-se prin baza documentară, originalitate și stil.

Este plăcut pentru mine să o felicit pe autoare - o veche colaboratoare pe linia Societății de Științe Istorice din România, dar și o excelentă organizatoare a unor manifestări științifice bârlădene de înaltă ținută, cu participarea unor invitați de marcă din Iași, București și din alte centre universitare.

Aceleași gânduri bune pentru Editura PIM, care și-a asumat răspunderea de a publica această importantă și masivă lucrare în excelente condiții grafice.

(Uniunea Sovietică nu a recunoscut noua graniță, pe Nistru) a generat controverse și opoziția partidelor politice, care au cerut retragerea armatei în granițele naționale.

În carte nu este ocolită problema evreiască - epurări, confiscări, depozări de bunuri, impuneri la contribuții sau prestații, pogromul de la Iași, deportarea - dar și concluzia dr. Filderman: „În nicio țară dominată de naziști n-a supraviețuit o așa de mare proporție a populației evreiești”.

Un loc important îl ocupă „actul de

Alegerea lui Alexandru Ioan Cuza ca domn al Moldovei și Valahiei (4.2)*

Alexandru tulburat stătea cu fața, cuprinsă în mâinile sale delicate, ascultând cuvintele soției sale, își revenea încetul cu încetul, pe fața sa frumoasă se citea hotărârea de a fi la înălțimea funcției la care a fost chemat, se uita la cea care îi șoptea acele cuvinte de încurajare, iar corpul ei micuț și sensibil i se părea că este mult mai mare, că lângă o asemenea femeie stăruitoare în fapte și curajoasă va fi în stare să ducă la bun sfârșit înalta poziție în care a fost chemat pentru a-și ajuta neamul.

Elena îi repetă din nou că este un om bun, un înțelept, un om care își iubește poporul și având asemenea calități va putea să conducă, nu numai o țară mică ca a lor, dar și o mare împărăție. Ascultând-o, Alexandru Cuza tresări, se simți dintr-o dată mult mai puternic, plin de hotărâre pentru a realiza fapte mărețe care să-l facă să rămână în istoria neamului său. Cel care se numea din acel moment Alexandru Ioan I, a luat naștere în acele clipe unice în viața sa. Din acel moment, viața celor doi s-a schimbat total. În zilele următoare, prieteni, rude, cunoștințe și necunoscuți veneau în casa lor ca să-i felicite și să le ureze succes. Elenei îi venea foarte greu să accepte trecerea de la viața modestă, liniștită pe care o dusesse până acum, la o activitate atât de tumultuoasă, de plină de neprevăzut, la care era obligată să se adapteze din mers, care cerea mari eforturi pentru a fi la înălțimea rangului ei nou, de principesă domnitoare.

A doua zi după alegerea lui ca domn, Alexandru Cuza a trimis o scrisoare soacrei sale, Catinca Rosetti, în care îi anunță marea veste și o invită să vină în Iași pentru a o ajuta și sprijini pe Elena, care făcea față cu greu la atâta mărire.² Dar iarna grea nu i-a permis Catincăi Rosetti să vină la Iași; ea le trimise binecuvântarea și sfaturi pentru fiica sa Elena, pe care a sfătuit-o să fie alături de soțul ei și la bine și la rău. În această stare de efervescență de la Iași se pregătea alegerea domnului și în Țara Românească. Era o stare de efervescență deosebită, muntenii doreau și ei să fie la aceeași înălțime ca frații moldoveni. La alegerile pentru desemnarea deputaților Adunării electiv, conservatorii obținuseră majoritatea mandatelor. Consulul Franței la București, Beclard, aprecia că prezumtivii candidați la domnie întruneau următorul număr de voturi: fostul domn Gheorghe Bibescu – 30, Barbu Știrbei – 23, Nicolae Golescu – 18, Alexandru Ghica – 6, Ion Cantacuzino – 5. La rândul său, Colgutaun, consulul general al Angliei arată că din 72 de mandate, conservatorii dețineau 46.³

Ideea alegerii colonelului Alexandru Ioan Cuza la București s-a luat în ziua de 23 ianuarie în cadrul unei întruniri a Partidului Național ținută la hotelul „Concordia”, atunci când principele

Dimitrie Ghica a rostit pentru prima dată hotărârea ținută ascunsă până atunci, ca să se realizeze Unirea, prin alegerea lui Alexandru Ioan Cuza ca domn și în Țara Românească, idee susținută imediat și de deputații Boerescu, Bozianu și alții. S-a hotărât ca să se păstreze secretul până a doua zi dimineață când trebuiau să se înțeleagă cu privire la modul de a proceda la aducerea propunerii la Adunare. Pe 24 ianuarie, la ora 10:00, în ședința secretă, Vasile Boerescu a propus unirea prin alegerea lui Alexandru Ioan Cuza și ca domnul Țării Românești.⁴

Doctorul Agache a intervenit, arătând că și în alte state din Europa există un singur conducător, dar două administrații diferite, ca de exemplu în Suedia și Norvegia. Cei mai mulți deputați cuprinși de un entuziasm de nedescris au început să plângă, Mitropolitul a cerut crucea și Evanghelia ca să jure pe ele, dar până să fie aduse, pronunță jurământul, plângând și el înaintea icoanei Sfintei Treimi. Apoi toți deputații au jurat și au semnat actul solemn. Aflați în ședință publică, au votat toți 72 pentru colonelul Alexandru Ioan Cuza, care a fost ales în unanimitate. Dealul Mitropoliei unde s-a ținut ședința era înconjurat de 3.000 cetățeni, gata să intervină, să intre în sală și să-i oblige pe deputați să-l aleagă pe Cuza. Beclard, consulul Franței la București, spune că: „Să trăiască principele Cuza” a fost adeseori repetat de mulțimea care, reținută până atunci în afara zidului veni în curând să ia parte la manifestația improvizată. În noaptea de 24 ianuarie 1859, târziu, Alexandru I. Cuza a primit de la București telegrama care l-a surprins total: „Azi 24 ianuarie la șase ore seara Adunarea Electivă din Valahia, procedând conform convenției la alegerea Principelui domnitor a ales pe Alteța Voastră în unanimitate. Adunarea generală salută pe prințul său cu respect și dragoste și îl invită să preia guvernarea țării” semnează Nifon Mitropolitul Ungro-Valachiei.⁵

La primirea telegramei, în casa lui Alexandru Cuza se afla și fratele Elenei, Mitică, care le povestea, ce mai era pe acasă pe la Solești și le adusesese obișnuitele daruri culinare trimise de mama Catinca. Surpriza a fost generală, deși, după cum arăta Alexandru Cuza, îi rugase pe membrii delegației pe care o trimisese la Constantinopol, formată din Costache Negri, Nicu Catargi și Dumitru Donici, să se oprească la București unde să tatoneze terenul în vederea realizării unei eventuale uniri. Alegerea lui Cuza și la București, realizată de importanți oameni politici munteni, a fost unul din importante succese ale unioniștilor din cele două țări române. După primirea surprinzătoarei telegramă, Alexandru Cuza și-a convocat principalii sfetnici Vasile Alecsandri, Mihail Kogălniceanu, Vasile

Sturdza, Ștefan Catargi, Nicolae Docan, Costache Rolla și după o lungă consfătuire s-a luat decizia ca domnul să accepte și să trimită în acest sens o telegramă la București.

Pe 25 ianuarie, Alexandru Ioan Cuza a trimis fraților din Valahia telegrama de acceptare: „Mulțumesc Adunării Elective din Valachia pentru votul său unanim de încredere. Declar că primesc cu mândrie titlul de domnitor de Valachia, după cum am primit și pe cel de Moldova.”⁶ Vestea alegerii lui Alexandru Cuza și ca domn al Țării Românești, s-a aflat rapid și mii de oameni au înconjurat a doua zi casa unde locuia Cuza, făcând Hora Unirii, îmbrățișându-se și dansând de bucurie. Era un adevărat delir pe străzile Iașului și ori de câte ori Domnul era văzut pe străzile capitalei era înconjurat imediat de o mulțime de oameni care îl ovaționau strigând: „Trăiască Domnul Unirii!”, „Trăiască Craiul românilor!”

Această bucurie spontană, entuziastă, a fost tulburată de știrea organizării de către agenții străini, ruși și austrieci, a unui complot care trebuia să izbucnească, la Focșani, unde urma să fie proclamat domn Grigore Sturdza. Uneltitorii au căutat să-i atragă pe țărani de partea lor, promițându-le că le vor împărți fără nicio despăgubire pământurile boierilor. Nu s-a putut afla dedesubturile acestui complot, cert este că principele Grigore Sturdza a protestat cu indignare contra faptului ce i se atribuia, susținând că nu a fost implicat în niciun fel în acest mârșav complot printr-o scrisoare pe care a publicat-o în ziarul „Steaua Dunării”.⁷ Domnul Alexandru Ioan Cuza era așteptat cu nerăbdare să meargă la București pentru a depune jurământul și ca domn al Țării Românești.

Primirea lui Cuza la București la 8 februarie 1859, a fost o serbare populară cum nu se mai văzuse niciodată în Țările Române. Înainte de bariera de intrare în București era așteptat de mii de oameni. Calea Mogoșoaiei, Calea Victoriei de azi, era înțesată de lumea care se urcase pe acoperișurile caselor și în copaci.⁸

Trăsura în care se afla Domnitorul a fost dusă în triumf și

strigătele de bucurie ale poporului, unite cu sunetele clopotelor bisericilor, umpleau văzduhul. Ceea ce era important era faptul că aceste manifestări nu erau nici comandate, nici impuse, erau manifestarea spontană, entuziastă a unei mulțimi, care își manifesta încântarea pentru realizarea aspirațiilor sale, drepte. La Mitropolie, Domnul a fost primit de Mitropolitul Țării însoțit de un alai de clerici, îmbrăcați în haine strălucitoare care au oficiat un Te Deum. De aici, Domnul a mers la Cameră pentru a depune jurământul. Mitropolitul i-a prezentat Regulamentul Organic pentru a jura după formula cuprinsă în el, dar se spune că Domnitorul a îndepărtat cu mâna cartea și a spus că jurământul este în inima sa și că îl va spune pe de rost. Populația bucureșteană, în afară de realizarea unirii, era încântată și de personalitatea Domnului, care se prezenta ca un bărbat șarmant, atrăgător, care nu se trăgea din nicio familie care dăduse țării un domnitor. Cuza, el însuși boier, însă din acei boieri care doreau înlăturarea privilegiilor, era pentru egalitate socială, era, într-un cuvânt, un om nou de care se legau multe speranțe de viitor. Poporul spera de la el o aplicare sinceră a noului regim. În Proclamația către bucureșteni pe care a dat-o pe 8 februarie se spunea că va face toate eforturile pentru a înființa instituții noi asemănătoare celor din Europa, că va adopta principii moderne. Pe plan extern, dubla alegere a lui Cuza era sprijinită de Franța, de împăratul Napoleon al III-lea și de ministrul său de externe, contele Waleski, fiul natural al împăratului Napoleon I. Alexandru Ioan Cuza a trimis la Paris pe Vasile Alecsandri pentru a mulțumi împăratului pentru felicitările trimise românilor și lui personal. Alecsandri, a fost primit la început de contele Waleski, căruia i-a solicitat o audiență la împărat, însă Waleski i-a răspuns că acest lucru va fi posibil abia peste 15 zile, împăratul având o agendă foarte încărcată. Dar, a doua zi Alecsandri solicită o audiență și este primit foarte bine de Napoleon al III-lea, care se arată foarte binevoitor față de el și implicit față de țara sa. Într-o lungă întrevedere care a avut loc între cei doi interlocutori, împăratul i-a felicitat pe români pentru tactul cu care au acționat cu prilejul dublei alegeri a prințului lor și l-a asigurat pe Alecsandri de tot sprijinul și bunăvoința sa. Și pentru a dovedi că nu sunt simple vorbe a dăruit tinerei oști române 10.000 puști și 2 baterii de tunuri moderne, a făgăduit că va interveni pentru acordarea de către Franța a unui împrumut de 12 milioane de franci, că va fi de acord să primească în școlile militare de la Saint – Cyr și Metz ofițeri români pentru instruire militară și să sprijine înființarea unei decorații românești, precum și a unei agenții diplomatice a Principatelor Unite la Paris.⁹

Până la alegerea sa ca domn al Moldovei, familia Cuza a locuit în bătrâna casă a lui lordache Rosetti, care în noua situație nu mai corespundea, și ca urmare Domnitorul ales s-a mutat într-o reședință mai mare, mai spațioasă în palatul Ecaterinei Ghica, unde se puteau organiza recepții, iar stăpâna casei Elena Cuza putea primi înalta societate, atât din Moldova cât și din Țara Românească.¹⁰

- **Va urma -**

Note

- * Fragmentul face parte din volumul semnat Gheorghe Vlad, *Sfânta. Viața Doamnei Elena Cuza*, Alexandria, Editura Cartea Ortodoxă, 2015, p.50-54
- 1. Arh. Ist. Centrală, Fond Cuza Vodă, Scrisori, mapa I, fila 8
- 2. Acte și documente, 9, p.162
- 3. A.D. Xenopol, *Op.cit.*, p.62-63
- 4. Arh. Ist. Centrală, Fond Cuza Vodă, Scrisori, mapa I, fila 10
- 5. Ibidem, fila 11
- 6. Steaua Dunării, 16 ianuarie 1859
- 7. A.D. Xenopol, *Op.cit.*, p.66
- 8. Ibidem, p.73-74
- 9. Curierul Principatelor Unite, ianuarie 1859

„Spre Schengen - cu traista în băț” de Sicu V. Macovei

Prof. Ghiță CRISTIAN

NOTE DE LECTURĂ
SAU CRONICĂ...
DE-A RÂSU-PLÂNSU

Al 7-lea copil din 8, devenit angajat, cu studii universitare la „Alexandru Ioan Cuza” Iași, Facultatea de istorie, cu o carieră diplomatică în care a îndeplinit diferite „misiuni” în mai multe capitale ale lumii, autorul, om de spirit, ne servește, ca tot românul mioritic, o probă de haz de necaz.

Personajul, șugubăț din fire, actual și la obiect, tânărul pensionar Grigore Neagu, nea Grigore sau Grig – fost profesor de istorie și „filologie”, cu activitate neîntreruptă la Arhivele Statului – serviciul „Relații cu publicul” de unde s-a și pensionat „pe vremea lui nea Ceașcă” – autor unic de studii științifice, dar trecut mereu la urmă căci prioritate aveau șefii.

Din C.V. (curriculum vitae), rezultă că s-a căsătorit cu o colegă de facultate, iar la nașterea primului copil s-a făcut membru de partid (P.C.R.) și i s-a repartizat un apartament cu două camere și o butelie de aragaz și și-a achiziționat contra cost, un frigider „Fram” și un televizor „Rubin” – alb negru, dar „activitățile protocolare” l-au costat mai mult decât valoarea obiectelor.

Ulterior, a mai apărut un copil, drept pentru care a schimbat apartamentul cu două camere pentru unul cu trei racordat la gaze, motiv pentru care și-a vândut butelia și a cumpărat un televizor color „Cosmos” și o mașină de spălat „Alba Lux”, cu storcător, care însă s-a defectat și, negăsind piese de schimb, a abandonat-o.

„După Revoluție sau ce o fi fost”, autorul și soția au rămas pe aceleași posturi. Copiii și-au terminat studiile: băiatul Facultatea de construcții – lucrând în Germania, iar fata Medicina, pe care o practică în Irlanda.

Ajunși buni, soția a devenit navetistă U.E. între Berlin și Dublin ca „babysitter”, oferind servicii gratuite, excelente pentru care se bat cele două metropole mai mult decât Iașul cu Bucureștiul, Baia Mare și Timișoara care a și învins, drept pentru care plâng acum Ștefan cel Mare, la Palat, Cantemir la Trei Ierași, Kogălniceanu la Universitate și urmașii Junimiștilor la Bolta Rece.

Curtat de cele peste 250 de partide noi nea Grigore a ales funcția apolitică de responsabil de scară la blocul M1 în care locuiește, fiind la primul mandat, sperând să mai prindă încă unul de 5 ani fără a fi destituit prin referendum. Ocupații cotidiene de burlac: plimbări, lectură, teatru, bere, table, iar seara „pulsul nației pe sticlă” în traducere liberă „Halal de mine, sunt pensionar” cu avantaje și dezavantaje.

Fără prea mari speranțe de viață, trece în revistă toate posibilitățile:

• în România vârsta finală e de 74,5, iar pentru prelungire ar trebui să emigreze în „ginta latină” – Spania, Franța, Italia,

unde s-ar trăi peste 82 de ani, dar nu vrea să-și trădeze Patria la bătrânețe;

• o posibilă operație de sex, căci femeile sunt mai longevive cu 4 ani, dar nu se merită ca o viață în pantaloni să se termine în fustă și, conform filosofului național, Bulă: „sunt posibilități care se poate și posibilități care nu se poate”;

• alt motiv – previziunile NASA că în 2028 Pământul se va ciocni cu un asteroid gigant Apophis și vom dispărea ca dinozaurii, el preferând „un sfârșit cu popi, colaci și tot tacâmul”.

Și ca să fie și mai clar și-a improvizat „Balada junelui pensionar”, pe care, spre deliciul dumneavoastră, vă invit să o lecturați singuri.

Revenind la AVANTAJE, după o experiență de o viață, în slujba patriei ne oferă gândurile unui „liber cugetător”.

- nesculatul de dimineață, cu noaptea în cap, pentru a merge la slujbă pe care însă din principii proprii, nu le-a respectat niciodată, presărate cu picanterii de-a lungul vieții, de la copilărie, adolescență, maturitate și pe care vă las să le savurați singuri;

Excepție de la regulă, când „odiosul sau sinistru, veneau prin județ și trebuia să fie pe traseu de la 6 dimineața”.

Ora de culcare: 24:00 și apoi în brațele lui Morfeu (zeul viselor) „și aveți” și un banc cu acest zeu.

- vreau să fiu Yeti (omul zăpezilor) – nebarberitul în fiecare zi – varianta carpatină cu picanterii de rigoare;

- nu trebuie să mai port cravată în fiecare zi, ci doar la ocazii „speciale” – nunți, botezuri – în care evocă anii când a primit cravata de pionier în clasa a IV-a și evoluția în timp de 4 decenii ca „angajat” până la pensionare;

- și ceva despre „ținuta vestimentară” – presărată cu glume asortate și trimiteri la actualitate;

- regimul alimentar – prezentat tot în culori vesele și bancuri cu Bulă (mireasa a fost sau nu „fată mare” – unii spun că da, alții că nu) și „Rugăciunea de seară” pe teme actuale și prânzurile: dimineața ca un rege, la prânz ca un parlamentar, seara ca un pensionar;

- „nu o să mai am neplăcerea de a fi zilnic în compania celor nesuferiți și ai dracului, acoperiți și înainte și după ’90”, care îl turnau sub nume conspirative. O să pot vorbi liber despre toți și toate fără desosebire de „sex, religie și apartenență politică” ca în povestea cu iepurașul care își curăța pușca și vorbea prostii. Ne avertizează că e bine: „ciocu’ mic/Fă-te pitic/Fără dansuri din buric/De nu vrei s-ajungi pe dric”.

Acuze pentru „tehnocrații” care voiau să scoată din planul cadru pentru gimnaziu și liceu – limba latină și „vreau

guvernul meu” – aluzie transparentă la faptul că ne închinăm la „Boul de aur” și motive de „limbăriță” comparativă: ce a fost, ce s-a construit în vremea lui Ceașcă... autostrada, blocurile, metroul, Palatul Poporului, și... cele actuale: „leafă mică, pensii mici, sistem de sănătate la pământ, la fel de educație, economia, infrastructura... Am vândut, am dărâmat, am risipit și n-am pus nimic la loc... pleacă ai noștri, vin ai noștri, noi rămânem tot ca proștii” (Constantin Tănase);

- Cu fața spre Apus - „Grădina Maicii Domnului” a fost lăsată în paragină, iar „grânarul Europei” importă 70% din produsele alimentare; satele s-au pustii, munții și-au pierdut pădurile, apele peștii, ogoarele holdele (40% din pământ este vândut străinilor, 40% din populație este analfabetă... iar operele lui Brâncuși nu sunt în patrimoniul UNESCO și deși se fură miliarde de euro nu se găsesc bani pentru „Cumînțenia pământului”, căci vorba „Sfântului din Montparnasse”: „v-am lăsat săraci și proști și v-am regăsit și mai săraci și mai proști” (p.76).

După '89 am avut 17 guverne, miniștri, parlamentari, primari... penali. Suntem liberi „second hand” în Europa, să murim de foame, să nu ne dea nimeni nimic, să facem munci refuzate de alții (femeile cu ȕucalul, bărbații cu lopata).

Spre Schengen cu traista în băț. E drept că avem și noi contribuții originale la UE prin: tăiat frunze la câini, freat menta, bățut apa în piuă, dar... și copii deștepți racolați de Apus și nu numai, brevete de invenție originale, specialiști bine pregătiți luați de-a gata (24.000 de medici, iar bătrânii noștri mor cu zile...);

- pe post de tataie – căruia „binevoitorii” vor să-l ajute precum elevul Bulă, care a făcut o faptă foarte bună ajutând o bătrânică să treacă strada, deși ea nu voia, sau beneficiind de transport gratuit pe CFR, nea Grigore face drumul dus-întors Iași-Timișoara în compania unor vecini de compartiment care ascultă manele cu radioul la maxim, copii care urlă, miros de salam cu usturoi, căpșunică și sunete adiacente pe gât și alte orificii... Concluzia: „Aceasta este țara mea/ Și neamul meu cel românesc”.

Și alt exemplu: ajutor dat în Gara de Nord, unde un „binevoitor” a plecat cu tot cu valiză;

- Suficient timp pentru citit și scris memorii. Acasă, bibliotecă mare cu volume unul și unul, pentru care i-ar mai trebui 3 vieți pentru a le „reciti”. De luat pe lună sau pe o insulă pustie: *Biblia; Amintiri din copilărie; Poezii de Eminescu; Teatrul lui Caragiale; Homer; Mark Twain; Dickens; Chinezul Mo-Yan; Cervantes;*

- De visat „cai verzi pe pereți” – ar fi campion cu vise erotice, alb negru sau color, zburând; călătorii în locuri necunoscute; că a căzut Guvernul, au reînviat Cuza, Kogălniceanu și Brătenii, că s-a refăcut „România dodoloață”, că s-a mărit pensia, că a scăzut în greutate, că „mă iubește femeile/Și e moarte după mine”... de scris memoriile;

- Nu-i plac „sărbătorile imperialiste” – Halloween și Jingle bells și se întrebă unde sunt: „Steaua sus răsare”, „O, ce veste minunată”, „Trei crai de la răsărit”. Iar de când cu emigranții s-a schimbat dictonul: „Dacă nu vine Mahomed la munte, vine muntele la Mahomed”.

DEZAVANTAJE:

- pasionat de mitologie, de întrebări filozofice ne propune câteva versuri albe;

- revenirea „în Patrie” a soției cu „creierul spălat” și îndepărată de valorile strămoșești, un „robot UE” și surpriza, un nepot de 5 ani, cetățean UE, un fel de D-I Goe, pe care i l-a lăsat plocon, ea plecând „în vâjâială” pe la rude și prieteni dându-i „indicății prețioase” în legătură cu ăla micu', ICU, căruia în spirit

patriotic i-a administrat produse autohtone: fasole cu cârnați și căpșunică, contrar indicațiilor. Luându-l la piață, a observat că are mâini de „pianist” subtilizând discret o mandarină, un măr și o ceapă;

- Nu mai sunt posibile „întârzierile” la birou; „ședințele prelungite”; „plecărilor în delegații” și alte „cucuri”, traduse prin „berea și micii de la Bolta Rece, cu amicii”, „vizite la colegii din Capitală, Craiova, Timișoara, Cluj”;

- La întâlnirile cu prieteni, vecini, colegi, neamuri etc. atent la C.V.-ul fiecăruia, felicitându-se cum arată în comparație cu alții și servindu-ne și un banc cu bunica lui Bulă care căzând de la etajul III, unde scutura covoarele s-a oprit într-un pom, vecinele care au văzut-o, exclamau „ia uite ce bine se ține la 80 de ani”;

- Tristețea intrării în andropauză – scăderea hormonului „testosteron”, fenomen ireversibil, și cu toate reclamele la pilule „100% naturale, care fac din dumneavoastră un adevărat armăsar” a ajuns să necheze când vede câte o minijupistă, căci vorba din bătrâni „mortul de la groapă nu se mai întoarce”, iar sfatul doctorului pentru pensionarii cu tensiune e clar: „vorbitul și ascultatul despre sex trebuie redus cu 50%”.

Foarte util – Ghidul, în 10 puncte, pentru pensionari – „Cum se face dragoste și sex”. La punctul 10, și... „Cum stai? Bine! Anul trecut o dată. Da anul acesta? Ei, anul ăsta am mai rărit-o!”;

- A început numărătoarea inversă – în pilde care merită citite...;

- Dezavantaj sau avantaj: Datul în mintea copiilor, suflete candide, tabula rasa, spirala descendentă, visul cu Homer care-l vrea în Parnas alături de el, dar îi cere să scrie versuri – 3 volume de poezii patriotice contemporane pe care nu le-a acceptat nicio editură, căci patria noastră, acum, e NATO, UE, iar personajele sale sunt clienți de la „Beciul Domnesc”. Nu a avut succes, prietenii făcând mișto de el, zicând: „Uite-l bă pe Homer! Săracu', s-a dilit și ce om bun era! Așa că s-a apucat de scris poezii pentru copii, servindu-ne și nouă „Greierele și furnica” – varianta 2016 și „Cele 10 porunci” – comentate.

În „Epilog” ne relatează drumul lui spre Schengen unde a ajuns cu „traista în băț”. Lectură plăcută!

În așteptare

Toni HULUBEI MACOVEI

Părinții mi-au sădit pom verde
în suflet!

An de an a crescut, a înflorit
și a venit pasăre cântătoare
și și-a făcut cuib.

În iarnă,
pomul și-a pierdut frunzele
și pasărea cântul,
dar la primăvară...

Ei, la primăvară,
sufletul o să mi se trezească iar
odată cu pomul
și pasărea!

Dincolo de timp (II) *

Florentina Loredana DALIAN,
Slobozia

Nu mai trecusem demult pe la azil.

Mă treziseam într-o duminică la fel ca oricare alta, cu gândul la el. Nu că m-aș mai fi simțit legată de promisiunea făcută Adinei, pur și simplu mi se făcuse dor de oamenii aceia, de existențele lor, mai mult sau mai puțin mărunte. Sătulă de compania pereților, care pesemne și ei se săturaseră de mine, am hotărât să fac un drum până acolo.

Parcul era la fel cum îl lăsasem, poate un pic mai înviorat de prezența oamenilor, aflați în număr mai mare ca de obicei. De departe, îmi atrăsese atenția silueta Generalului și am decis să trec să-l salut, cu riscul de-a mai primi o „binecuvântare”, în stilul cu care aproape mă obișnuisem. Ultima dată, îl lăsasem cu lacrimi în ochi, strigând-o pe Olga.

Abia când m-am apropiat, am observat că avea companie. Mai exact, se îndrepta, cu o floare în mână – pe care tocmai o culesese – către o femeie cam de aceeași vârstă cu el. Aceasta mi-a atras atenția printr-o izbitoare distincție, prin grația și eleganța gesturilor și chiar frumusețe – atât cât poate fi de frumoasă o femeie trecută de șaptezeci de ani. Apoi, părea a-i privi de sus pe ceilalți, în ciuda faptului că era destul de scundă. Numai pe General îl privea de jos în sus, într-un cu totul alt fel, de parcă ar fi vrut să-l cuprindă întreg în toată ființa ei.

- Vezi, Ana, îi spunea, până și floarea aceasta a nimănui are o soartă! Dumnezeu știe prin ce minune o sămânță de floarea-soarelui a trecut de zidul ăsta, a prins rădăcini și-a nflorit. Destinul ei a fost să ajungă în mâinile tale. Asta pentru că tot te plângeai că ți-e dor să-ți odihnești ochii pe un lan de floarea-soarelui. Eh! Uneori, în loc de un lan întreg, trebuie să te mulțumești cu un singur exemplar. Așa cum, în loc de un regiment de iubiți, vei fi nevoită să te mulțumești doar cu mine. Și răsă. Ei, ce zici? Femeia plecă ochii și surâse trist, în timp ce strângea floarea la piept:

- Nu mi-am dorit niciodată un regiment de iubiți. Unul dintre personajele lui Camil spunea: „Dacă tot nu poți trece marea înot, ce importanță mai are câte mile ai înnotat?” Pentru mine, dacă aș fi întâlnit omul potrivit, la momentul și locul potrivit, ar fi însemnat că am trecut nu marea, ci oceanul înot. Și m-aș fi mulțumit cu el pentru o viață.

- Perfect! Atunci treaba-i aranjată. Iată-mă! Și își umflă pieptul cu un gest teatral.

Mi s-a părut că este momentul să-mi fac simțită prezența, printr-un „bună ziua”, spus aproape militărește. În loc de un răspuns din partea lui, l-am auzit vorbind către un auditoriu imaginar:

- Unii au darul de-a pica în cele mai neinspirate momente pe capul oamenilor!

Apoi către mine:

- Tocmai mă pregăteam s-o cer în căsătorie pe această

distinsă doamnă. Nici n-am apucat să-i cad la picioare, c-ai venit tu să-mi trănțești mucoasa-n fasole.

Femeia a roșit ușor, nu știu dacă din jenă față de mine sau de încântare, la gândul cererii încă nerostite. Iaca! Și eu care credeam c-am salvat-o de la dezastru! Simțindu-mă în plus, dau să mă retrag. Dar Generalul, ca orice general care se respectă, îmi ordonă:

- Dacă tot te pricepi să strici cheful oamenilor, fă-o măcar temeinic! Nu suport treaba făcută pe jumătate. Rămâi! Vreau să ți-o prezint pe prietena mea. E singura cu care am ce discuta din toată adunătura asta.

Femeia a făcut un început de gest de a-mi întinde mâna, dar buna cuviință a îndemnat-o să aștepte ca Generalul să mă prezinte și pe mine cumva. Cum acesta, însă, nu dădea semne c-ar avea de gând s-o facă, ne-am încrucișat numai privirile pentru o clipă, suficientă pentru mine să-i citesc tristețea calmă din suflet și să am sentimentul acela ciudat pe care-l încercăm uneori când întâlnim anumiți oameni pentru prima dată, că o cunosc de o viață. Mă râcăia un vierme, din dorința de-a riposta la bătăria Generalului, să mă prezint singură cu numele de Olga. Totuși, de teamă că aș putea-o răni pe femeia de-alături, m-am mulțumit numai să-l privesc, arcuindu-mi ironic sprâncenele, gata să-i arunc în față povestea cu Olga, la prima mișcare greșită. Dar, mai deștept decât mine și parcă citindu-mi gândul, mi-a luat-o înainte, lăsându-mă fără replică:

- Să nu-mi zici de Olga! Ana știe. Mai multe chiar decât tine. Și nu te mai obosi să-mi spui cât de schimbător e sufletul omului! N-ai înțeles nimic. Olga trăiește în mine. Atât am purtat-o cu mine peste tot, atâția ani, că, oricât aș vrea, nu mai pot s-o separ. De altfel și Ana găzduiește o umbră – pe Igor, marea ei iubire neîmplinită – un dobitoc, în opinia mea, dac-a putut să rateze o asemenea femeie, pe care-o avea la picioare, doar fiindcă s-a cramponat de niște principii idioate. Dar vezi, bătrânețea are un singur avantaj – acela că, pe măsură ce simți că meschina clepsidră nu mai are răbdare, ajungi la concluzia că nu poți trăi printre umbre, că nu mai ai timp de așteptat pentru a te oferi întreg, cu tot ce ai mai bun, cuiva care poate n-o să vină niciodată. Târziu! Mult prea târziu ne dezmeticim, de regulă atunci când nu mai rămâne nimic de făcut, nimic de sperat, nimic de așteptat...

Mi-am aruncat ochii spre Ana care, fără să-și dea seama, într-o exteriorizare a tensiunii ce părea s-o stăpânească, rupsese toate petalele florii, încercând acum zadarnic și copilărește s-o refacă din bucăți. Generalul i-a atins umărul cu o tandrețe pe care nu i-aș fi bănuț-o, a mângâiat-o ușor pe spate, apoi i-a luat resturile din mână și le-a aruncat peste cap.

- Las-o, Ana! Nu-i de niciun folos. Așa facem și cu viața

noastră – o fărâmițăm în bucăți mărunte și-apoi jelim întregul. Ne risipim prostește în nimicuri, ne împărțim acțiunile în cuvenite și necuvenite, permise și nepermise, uitând că, de fapt, singurul lucru care se cuvine este să ne urmăm sufletul. Tu trebuie să știi că ce-am stricat o dată așa rămâne în veci, oricât ne-am căi și am căuta cale de întoarcere.

Asistam ca la un spectacol și nu mă puteam urni, așa cum, după ce ai văzut o piesă care te-a zguduit, nu te poți dezlipi de scaun nici după ce cortina a căzut.

Ana începuse să plângă. Poate plângea floarea pe care tocmai o omorâse, poate plângea după Igor sau poate-și plângea întreaga viață irosită. Generalul a strâns-o la piept și și-a continuat discursul cu ochii în gol:

- Plângi, Ana! De ce să nu plângi? Ne merităm soarta. Când pierzi în iubire, înseamnă că n-ai iubit de ajuns, că n-ai oferit totul sau că ai dat, drămuț, la schimb. Cum îți spuneam, eu mi-am dorit să fiu aviator. Iar tu balerină. Asta pentru că amândoi iubim zborul. Dar n-am înțeles la timp. Zborul nu e pe scenă, nici deasupra norilor, Ana, zborul nu poate fi decât în noi. Și nu depinde decât de noi. De aceea eu mă visez uneori pilotând, iar tu dansând pe marile scene.

Pentru că n-am avut curajul să zburăm atunci când a trebuit, pentru că nu ne-am rupt lanțurile, că ne-am obișnuit cu ele, călcându-ne sufletul în picioare. Deopotrivă

pe-al nostru, cât și pe al altora. Am trăit în lanțuri și acum ne încurcăm de ele. Când ar fi fost atât de ușor!

Florii pe care-ai rupt-o nu-i pasă, Ana, de lacrimile tale. I-ar fi păsat dacă i-ai fi putut oferi o șansă, păstrând-o întreagă alături de tine. Dar vezi, se pare că, până la urmă, soarta ei a fost tot de-a sfârși sufocată printre buruieni. Tot astfel, pe-acei ce i-am iubit nu-i încălzesc lacrimile noastre tardive, nici păreri de rău. Avem în noi pornirea de a distruge ceea ce iubim. Asta numai Dumnezeu știe de ce! Dacă imbecilul ăla te-o fi iubit, de ce nu și-a lăsat lumea pentru tine? I-o fi plângând și lui acum sufletul pe undeva, prin lumea asta mare. Și tu, tu de ce n-ai luptat? Eu de ce nu m-am dus după Olga? Ea de ce nu m-a căutat niciodată? Întrebări fără niciun răspuns. Lasă! Îți promit, îți promit că la anul am să cultiv pentru tine un lanț întreg de floarea-soarelui și, dacă vrei, o să zburăm de mână deasupra lui.

M-am depărtat ușor, lăsându-i îmbrățișați, întrebându-mă – a câta oară? – cum e posibil să fim mereu în contra-timp cu viața noastră...

* Fragment din volumul *Aceeași lună peste sat*, seria „Azilul”, Cluj Napoca, Editura Remus, 2010.

„Fără biblioteci, nu există civilizație”

E un gând exprimat, cu ceva ani în urmă, de un celebru scriitor american de literatură science fiction, Ray Bradbury, cu care tind să fiu întrutotul de acord.

Biblioteca ni s-a arătat întotdeauna drept un *amfiteatru de educație și cunoaștere, drept un tezaur al preocupărilor spirituale ale unei comunități, spațiu prin excelență al culturii universale, catalizator al aspirațiilor înalte și nobile ale sufletului uman*.

Biblioteca a fost, este și va rămâne pentru totdeauna, una din cele mai prețioase instituții dedicate cunoașterii, un templu în care vestale și sacerdoți întrețin focul sacru al literaturii scrise, iar o dată deschisă „*ușa tăcută a bibliotecilor vom găsi în ele încurajare și mângâiere, odihnă și fericire*.” (John Lubbock) Astfel, biblioteca va fi mereu legată de progresul fiecărui individ și al umanității în ansamblu.

În altă ordine de idei, este o deosebită plăcere să adresez câteva gânduri, acum, la ceas aniversar, **Bibliotecii Municipale „Stroe S. Belloescu”**, cu care Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad a întreținut fructuoase schimburi de idei.

De altfel, pe lângă preocuparea de evidențiere a patrimoniului documentar tradițional, Biblioteca „Stroe S. Belloescu” și-a orientat cu preponderență activitatea înspre satisfacerea nevoilor de lectură ale comunității locale. Mărturie stau multiplele activități întreprinse în vederea atragerii cititorilor spre colecțiile și serviciile oferite, numeroși lectori aparținând generației a treia, membri ai asociației noastre.

În 110 ani de existență, Biblioteca „Stroe S. Belloescu” s-a impus drept o adevărată emblemă a municipiului Bârlad, drept un spațiu de comunicare, educație, coeziune, civism, creionând o punte indestructibilă a prieteniei spirituale pe care doar cartea o poate făuri.

La ceas aniversar, având convingerea că și în viitor colaborarea Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad cu Biblioteca Municipală „Stroe S. Belloescu” va fi tot așa de rodnică, nu îmi rămâne decât să transmit întregului colectiv de angajați al bibliotecii cele mai cordiale urări de sănătate, putere de muncă și rezultate pe măsura satisfacției utilizatorilor.

La mulți ani!

Cu aleasă prețuire,

Magistrat pensionar **Nicolaie Mihai**

Președintele Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad

Cu zâmbet trist (II)

Educatore Teodora Costea Cazacu

Sucursala Șuletea

Ajunsă în gara Bârlad, Nora află că pierduse autobuzul care o ducea până-n sat și plină de bagaje cum era, intră în panică, la drumul pe care îl avea de făcut peste dealuri.

Își duse bagajele la trenul de Fălciu și se instală în compartiment de mult timp înainte de a o lua trenul din loc, gândindu-se la felul cum se va descurca peste dealuri. Își aminti că în bagaje are papuci comozi și-i veni în minte și că ar putea lăsa tot bagajul la șeful gării până a doua zi, când ar putea veni cu o șaretă să-și ducă bagajul acasă. Problema era, deci, rezolvată, așa că scoțând din poșetă romanul lui Stendhal, "Roșu și negru" pe care-l alege de acasă pentru a o însoți la drum, deschise paginile cărții la întâmplare încercând să se concetreze, făcând abstracție de tot ce era în jur. Citise cartea aceasta de multe ori și pentru că îndrăgise mult personajul, o lua des în călătoriile ei. La un moment dat intră în compartiment un cuplu tânăr și din discuțiile lor Nora află că vor coborî după trei stații. Citind pasaje de iubire din cartea lui Stendhal, Nora își trimise gândurile spre Ștef, iubitul ei, pe care îl asemăna de multe ori cu Julien Sorel, personajul romanului.

Dând pagină după pagină, visând la acea iubire romantică, interzisă, atât de asemănătoare cu cea care o legase de Ștef, Nora nici nu observă când coborâse perechea de tineri din compartimentul ei și nici nu știa câte stații trecuseră și câte mai rămăseseră până la halta ei. Ridicându-și ochii de pe carte, privirile se ațintiră pe fereștrua ce da spre culoar și în aceeași clipă ușa compartimentului se deschise larg, iar în ușă... Ștef!!! Apăruse brusc, din senin, din cer, din pământ! Era atunci, acolo, în fața ei, privind-o mut de emoție, pierdut! S-au dezmeticit cu greu, nevenindu-i niciunuia dintre ei să

creadă că totul e real. Sprijinit de ușa compartimentului, Ștef deschise larg brațele, chemând-o tăcut la pieptul lui. Nora s-a ridicat brusc, făcând un pas spre el, împiedicându-se de cartea căzută pe podea, sărind peste ea fără s-o ridice, s-a aruncat în brațele iubitului, înnebunită de dor și de surpriză. Au rămas minute în șir strâns îmbrățișați, uitând complet unde se află, și de pericolul că ar putea fi văzuți.

A urmat apoi sărutul voluptuos, prelung, nevrând să se mai sfârșească vreodată clipele acelea de unire a sufletelor învăpăiate. Târziu, târziu s-au trezit ca dintr-un vis, de care erau conștienți că nu s-a sfârșit și că va continua în accente și mai senzuale.

- Cum de suntem noi, acum, aici, împreună?! Cum de s-a întâmplat asta?! sparse Nora tăcerea.

- Chemarea sufletelor... răspunse Ștef, strângând-o și mai aprins la piept. Am scăpat autobuzul și era să scăp și trenul, continuă tânărul. Am urcat din mers, plătindu-i "nașului".

- Iar eu, eram atât de supărată c-am pierdut autobuzul, că voi merge cu trenul și voi străbate cei trei kilometri

peste dealuri, mai ales că am și bagaj mult și voluminos...

- Dar, de unde vii cu atâtea bagaje după tine?

- De la „cucoana de la Focșani”... E o poveste lungă, încheie Nora.

- Doamne, de când nu ne-am mai văzut! spuse fata cu privirile adânc împlântate în ochii lui. Ai terminat de ridicat gardurile la părinți?

- Cât de cât...

Ședeau așezați unul în fața celuilalt ținându-se strâns de mâini. El a ridicat romanul, care încă era căzut pe jos, încântat fiindcă Nora alege să citească acel roman de dragoste.

- Julien Sorel ești tu! exclamă fata, cu patimă. Astfel m-ai însoțit tot drumul, până la Focșani și înapoi!

Ștef o strânse din nou puternic la piept.

- Știi că suntem singuri în tot vagonul? Eu ședeam tot timpul la capătul culoarului și fumam, neștiind că mă aflam atât de aproape de tine! Cum de ne-am întâlnit noi acum?! Nu-mi pot reveni... Parcă aș fi catapultat...

- Dumnezeu ne iubește! Ne iubește! rosti Nora, cu priviri umede. Atât de dor mi-a fost! Atât de dor!

Controlorul îi găsi pe fiecare la locul lui, față-n față cuminiți. A zâmbit cu subînțeles către Ștef.

- Sunteți singuri în tot vagonul, iar în tot trenul, dacă ar fi 40-50 de călători. Mai aveți două stații până la destinație...

După îndepărtarea controlorului, Ștef o trase pe Nora pe genunchi. Fata se agăță strâns de gâtul lui sărutându-se continuu, fără teamă.

- Auzi, singuri în tot vagonul... șopti Ștef, ca un ecou lăuntric.

În halta lor au coborât doar cinci persoane. Trei au luat-o spre Horga, iar Ștef și Nora peste dealuri.

- Va urma -

Emanoil STERESCU

Curtea de Argeș

Savantul care vinde flori

Și-a fixat ochii inteligenți, străjuți de sprâncenele stufoase, pe buchetul de flori oferit de o gingașă fetiță profesoarei sale care, în mediul ambiant al Clubului iubitorilor de cultură din Curtea de Argeș, a lansat două cărți, una de versuri, alta de proză. Cu ochii plini de lacrimi, savantul S.B., doctor în științe, nenea Steluș cum îi place să i se spună, mângâie cu grijă florile multicolore. Ce oare simbolizează aceste flori pentru Domnia Sa? Oare nu același lucru ca și pentru toți ceilalți? Nu tot frumusețe, gingăsie, dragoste, puritate, sensibilitate?... Nu știam ce să credem!? Acest om atât de puternic plângea privind frumuseți dumnezeiești de-ale lumii, florile. Glasul tremurând care reverba din adâncul sufletului, buzele vibrând de o emoție instantanee, rostesc cuvintele: „Florile, pentru mine, au o semnificație aparte, dragii mei. Aceste minunății, pentru mine, sunt frumuseți, dar și picuri de lacrimi.”

Și caierul amintirilor îndurerate începe să se desire: „Cu mulți ani în urmă, datorită personalității mele neîndoielnice, verticalității și crezului meu în știință, mai ales în cea odoblejană, mi s-a fabricat un dosar voluminos, fiind dat afară de la serviciul în domeniul cercetării, pe care îl făceam cu conștiință și seriozitate. Securitatea nu mi-a dat pace nici ziua, nici noaptea. Fetița mea era studentă. Rezervele financiare se gâtaseră. Disperarea începuse să atingă apogeul. Alături de soția mea, căutam soluții de supraviețuire, fără ca fetița să simtă lipsurile. La Ștefănești, unde aveam o căsuță, am început să ne ocupăm de floricultură. Vindeam flori în centrul Piteștiului, alături de fetele întunecate la față, cu fuste lungi, înflorate. Inspectorii financiari mă cunoșteau și nu mi-au cerut niciodată certificatul de producător. Au fost zile în care nu am vândut nicio floare.

Florile mele erau cele mai frumoase, dar și cele care nu se vindeau și nu din cauza prețului ci din nepriceperea mea de a face comerț. Câștigam atât cât să nu murim de foame. Și, Doamne, ce mai munceam în grădina cu flori de la Ștefănești! Într-o zi, o doamnă elegantă, după ce își aruncă privirile prin gălețile florăreselor de profesie, se oprește la gălețile mele, alege fără să ne adreseze vreun cuvânt, mi le dă pentru a le înfășura în celofan, îmi mulțumește și pleacă fără să-mi plătească. M-a revoltat gestul. „Colega” brunetă cu fuste lungi și înflorate, îmi spune că este soția unui secretar de la județeană de partid. Deja se depărtase. Am înghițit în sec și mi-am zis: Dosarul, băiete!

Cât de mult m-am bucurat când într-o zi un grup de liceeni mi-a cumpărat o găleată de lalele. Era ziua de naștere a unei profesoare. Altă dată, o doamnă distinsă, care mă urmărea de câteva zile, observându-mi stângăcia, se dezbracă de pulovărul elegant, afișează un preț scris cu cifre mari, aranjează florile în găleți, oferindu-se să mă ajute. În mai puțin de o oră florile erau vândute. Câtă bucurie pe mine! Mă gândeam la doamna

necunoscută, ce interes are... Niciun interes. Îmi urmărise de câteva zile nepriceperea. Avrur să-mi dea o lecție. Și, într-adevăr, mi-a dat-o!

În găleata cu apă mai rămăseseră câteva flori, poate nu cele mai frumoase. O doamnă cu o fetiță de mână, amândouă în doliu, se opriseră în fața noastră. Soțul îi murise într-un accident de muncă, la Petrochimie, unde lucrasem și eu, înainte de DOSAR. Au citit prețul și mi-a întins banii, am oprit un mărunțiș aproape fără valoare și restul l-am dat fetiței, împreună cu buchetul de flori pe care știam că îl va duce la mormântul tatălui. Mi-a mulțumit văduva în doliu și, plecând, a făcut semnul crucii, adresându-mi-se: Să vă dea Dumnezeu sănătate, domnule inginer B. Știu situația dvs. de la răposatul meu soț!

Plânsul femeii în doliu a continuat să se audă tot mai încet, picurându-mi în urechi ca un requiem de Bach. Zilele care au urmat au fost pline de succes. Învățasem să vând flori. Le-am „luat” țigăncilor toată piața! Iată de ce, dragii mei, plâng și mângâi florile. Ele mi-au salvat familia, mai ales fetița, pe atunci studentă. De aceea mângâi florile, de aceea plâng de tristețea aducerii aminte a anilor prigoanei mele.”

Este o poveste adevărată a unui savant care, cândva, ca să poată exista, a vândut flori. Florile îngrijite cu migală de EL și EA, vândute în „prăvălia” alăturată celor care vindeau flori furate din cimitire.

Este o poveste tragică, cu miros de lalele, trandafiri și crizanteme.

Oare copiii de azi, tinerii din cafenele, baruri și discoteci, cred în tragismul acelor triste vremuri?

Ploaia din vis

Toni HULUBEI MACOVEI

Topită în raze de soare,
pânza de borangic
aurie și diafană,
ploaie de lumină peste noi,
sufletul mamei.

Curajos ca soldatul sovietic

Ștefan-Cornel RODEAN
Sibiu

După cel de-al doilea război mondial, prin anii '50 - '60, se știe că în România erau foarte la modă, mai ales în rândul copiilor și al adolescenților, filmele de război sovietice.

O astfel de producție era planificată să ruleze, într-o după amiază, și la Tabăra de Pionieri și Școlari din frumousul orașel montan Brădet, iar copiii au aplaudat frenetic la anunțul făcut de profesorul instructor.

Andrei era deja, cu câteva minute înainte, în sala de festivități și urmărea entuziasmat pregătirile pe care le făcea proiecționistul.

Copiii intrau, care alergând, care alene, unii discutând între ei impresiile de la celelalte activități, alții tăcuți. Andrei îi urmărea pe toți cu privirea până își alegeau rândul pe care urmau să intre. Spera, din tot sufletul, ca în fața lui să nu se mai așeze vreun vlăjgan, ca acum câteva zile, când a văzut doar frânturi din film.

Și... a avut noroc, mai mare chiar decât se aștepta: scaunul din fața sa a rămas neocupat.

A început filmul.

Andrei urmărea înfrigorat acțiunea, având capul sprijinit cu bărbia pe speteaza scaunului liber din față.

Pe ecran, eroul principal se retrăgea după o acțiune temerară, în care a dejucat planuri importante ale cotropitorului hitlerist.

Aici, trebuie să facem o paranteză, să explicăm că, de regulă, ostașul erou sovietic era prezentat în filmele de epocă în două mari ipostaze. Pe de o parte era acel erou care alegea să moară la sfârșitul filmului, „sacrificându-se” pentru o cauză nobilă (distrugerea unui obiectiv important al inamicului, bararea înaintării cotropitorului, salvarea vieții mai multor tovarăși de arme etc.) și, pe de altă parte, era ostașul care nu se lăsa doborât nicicum, adică era împușcat și bombardat din toate pozițiile, cu toate categoriile de armament, din aer și de pe uscat, cădea, se ridica, iar cădea, spectatorii credeau că va muri, dar el se ridica, mai seceră cu automatul vreo 20-30 de dușmani ș.a.m.d.

În filmul pe care îl urmărea cu sufletul la gură Andrei era exact tipul celui de-al doilea ostaș erou.

După cum spuneam, Sașa, ostașul sovietic, se retrăgea glorios, când deodată se înalță pe vârful ambelor picioare și cu capul dat pe spate, se întoarce puțin, cade secerat și urlă:

- M-ai împușcat pe la spate, mișelule! Hitlerist nenorocit! Au!!

Exact în acel moment, un copil întârziat se așază în fața lui Andrei, partea mobilă a scaunului se rabate din poziția inițială și îi prinde lui Andrei degetele între placa de la șezut și stinghia de la spătarul scaunului.

- Au!!! – strigă și Andrei, o dată cu Sașa, eroul pozitiv din film.

În acel moment, din sală au răsunat râsete și apostrofări de toate nuanțele:

- Măi copile, tu ești chiar prost, suntem la film, Sașa este de fapt un actor, nu-l doare nimic, se preface, ca orice actor!

Între timp, Sașa se ridică, trage o rafală spre urmăritori, dar în aceeași secundă este din nou secerat de vreo 50 de gloanțe de mitralieră trase de cotropitorii hitleriști.

- Ridică-te! – strigă din toate puterile Andrei.

- Băi, nu a murit de-adevăratelea, așa se întâmplă în film și s-ar putea chiar să nu moară nici în film, stai liniștit!

- Ridică-te, mi-ai prins degetele!!! – urlă Andrei care, având ambele mâini blocate, nu putea decât să zbiere.

De data aceasta gluma se încheiase, chiar și profesorul, care nu intervenise până atunci, a venit să vadă ce s-a întâmplat, l-a dus pe Andrei la infirmerie, a stat până asistenta l-a tratat cum a știut ea (comprese cu apă rece și algocalmin) și, la plecarea spre sala de mese (filmul se terminase și urma cina), privind la degetele umflate și vinete ale copilului îl încurajează:

- Andrei, tu ești pionier deja de doi ani, sper că o să treci cu curaj peste acest incident. Gândește-te cât a suferit Sașa, eroul filmului de astăzi, pentru

a-și elibera țara de cotropitori. De asemenea, știi că în războiul antihitlerist au fost răniți atâția și atâția ostași români, ca să nu mai spunem de cei care și-au dat și viața pentru ca noi, cei de astăzi, să trăim într-o țară liberă și înfloritoare. În ilegalitate, comuniștilor li se smulgeau unghiile, li se zdrobeau degetele cu cleștele ca să-și trădeze cauza, dar ei rezistau. Vasile Roaită, care era utecist și avea doar câțiva ani mai mulți ca tine, a murit – știi bine – ca un erou. Așa că, niște umflături la degete, cum ai tu, sunt o joacă de copil!

- Așa este tovarășe profesor, aveți dreptate, o să suport durerile fără crâcnire, la fel ca ostașul sovietic și ca ilegalii români!

Peste trei-patru zile Andrei nu mai avea nimic la degete, dar pansamentul l-a păstrat cât a durat tabăra, adică încă două săptămâni.

*„Analfabetul viitorului nu va mai fi cel care nu știe să citească, ci acela care nu știe să înțeleagă.”
(Alvin Toffler)*

Prof. Maria MARIN

GHEORGHE ISTRATE

*cetățean de onoare al municipiului Bârlad**

Anul acesta Primăria și Consiliul Local Bârlad au oferit Diploma de „Cetățean de onoare a municipiului Bârlad” domnului doctor în geologie **Gheorghe Istrate**.

Dar cine este Gheorghe Istrate?

S-a născut la Bârlad, la 28 ianuarie 1940, părinții numindu-se Teodor Istrate și Tudorița, născută Broșteanu. A urmat școala elementară nr.5 (1946-1953) apoi Colegiul Național „Gheorghe Roșca Codreanu” (1953-1956). La Colegiul Național „Gheorghe Roșca Codreanu” i-a avut colegi pe Cristian Dragomir - profesor universitar doctor în medicină, Ivănescu Dumitru – doctor în istorie, Manolache

Gheorghe – cercetător, istoric, Darie Emanoil – profesor. I-a avut profesori pe Ghiță Gâlcă, Harry Zupperman, Veronica Tuchilă...

Între anii 1957-1962 a urmat cursurile Facultății de Geografie - Geologie din cadrul Universității București. A absolvit facultatea cu media 10, devenind diplomat universitar. A fost repartizat la Institutul de Geografie al Academiei Române din București (1962-1972). După 1972 își continuă activitatea la Institutul Geologic al României tot din București. A elaborat numeroase lucrări de mineralogie, vulcanologie și zăcămintele pe care le-a publicat în țară sau străinătate. În 1967 a fost admis la doctorat, având drept coordonator științific pe academician profesor Dan Giușcă de la Universitatea din București. În 1973 urmează un curs intensiv de limba engleză, apoi în 1974 un curs intensiv de limba germană. Mai vorbește franceză, italiană, spaniolă și rusă. În 1976, susține lucrarea de doctorat. A urmat mai multe cursuri de specializare în vulcanologie și mineralogie

la Moscova și în Armenia (1969), la Moscova și Georgia (1970), Italia (1971).

În decembrie 1972 – februarie 1973 participă la expediția vulcanologică „Vulcantar” în Antarctica și Argentina. A mai participat la simpozionul de vulcanologie din București (1973), la Congresul carpato-balcanic de la Kiev (1977), ca și la alte schimburi de experiență sau congrese dintre Academia Română – Academia de Științe a S.U.A., Congresul de Geochimie și Cosmochimie de la Aspen, Colorado, Conferința Internațională de Mineralogie a Argilelor la Bologna și Pavia (Italia).

Între 1981-2005 este angajat ca cercetător științific principal, doctor resurse naturale la Universitatea din Karlsruhe (Germania), Institutul de mineralogie, unde a desfășurat activitate didactică și de cercetare. A fost membru al unor societăți științifice de prestigiu precum Mineralogical Society of America (S.U.A.), Deutsche Mineralogische Gesellschaft, Société Française de Minéralogie et de Cristallographie, Mineralogical Association of Canada.

Din februarie 2005 este pensionar și s-a stabilit în Germania. Se ocupă de grădinărit, lectură, plimbări, evenimente culturale și sportive, întâlniri cu prietenii, excursii. Diploma de „Cetățean de onoare a municipiului Bârlad” i-a fost înmănată la Colegiul Național „Gheorghe Roșca Codreanu”, cu ocazia întâlnirii de promoție – a 60-a, în fața colegilor de generație. Bârlădenii au auzit probabil mai puțin de Gheorghe Istrate, dar sunt convinsă că se vor mândri cu un astfel de concitadin.

* Datele au fost extrase din lucrarea *Remember. Promoția 1956*, V. Bucur și M. Coloșenco, Editura Sfera, Bârlad, 2016

Un secol de viață!

Raisa Purice

Teodora Elena ZALDEA

Motto: „În definitiv, nu anii din viață sunt cei care contează, ci viața din anii tăi.”

(Abraham Lincoln)

100 de ani... o cifră ce mă face să exclam: Oaaauuu!!! Mi se pare ceva atât de departe de mine, de nici măcar cu gândul nu îndrăznesc să mă duc.

Pronunț și scriu din nou: **100 de ani**. Ce reprezintă de fapt această cifră?

E un veac de existență pe acest pământ, cu bune și rele, că doar așa-i viața, veți spune repede. Alții vor afir-

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad alege să-i celebreze pe toți acești „bravi” ai generației a patra.

Așa s-a întâmplat și vineri, 14 octombrie a.c., când delegația C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad, în frunte cu președintele său, magistr. pens. **Nicolaie Mihai** și consilierul **Stelian**

Roșiorii de Vede. După terminarea celui de al doilea război mondial, Grigore Purice a fost repartizat cu serviciul la Bârlad și astfel cei doi au ajuns pe meleaguri vasluiene. Din anul 1991 este văduvă.

Sărbătorita noastră a fost copleșită de cadouri, o plachetă aniversară, medalia de aur a Casei, pe care conduce-o acordă membrilor săi fideli (pentru că, trebuie să vă spunem, **Raisa Purice** este membru C.A.R.P. de 51 de ani), flori, tort și un ajutor nerambursabil în valoare de 100 de lei.

Vizibil emoționată, **Raisa Purice** le-a precizat oaspeților ei: „Mi-ați făcut o mare surpriză! Mii de mulțumiri!”

Multă sănătate, Doamnă !

ma, cu ușoară malițiozitate-n glas, că bunul Dumnezeu l-a uitat pe sărmanul om pe pământ, lăsându-l să se chinuie cu bolile, singurătatea și nostalgia unor vremuri demult apuse. Totuși, să nu vedem doar partea goală a paharului.

Pușini, cei drept, sunt cei care reușesc să atingă borna 100 a existenței, iar aceia care totuși reușesc constituie adevărate exemple de longevitate, de viață trăită din mila și frica lui Dumnezeu.

În buna-i tradiție, de acum statornicită de ceva timp (mai precis din 2010),

Filip, a ajuns în vizită la **Raisa Purice**, care a aniversat **100 de ani de viață**.

Raisa Purice s-a născut la 14 octombrie 1916, în comuna Stolniceni, județul Lăpușna, Republica Moldova. După școala elementară, a absolvit școala de menaj. S-a căsătorit în 1943 cu Purice Grigore, cântăreț bisericesc. Au avut o căsătorie fericită, nebinecuvântată de copii, de altfel singurul lor regret. În anul 1943, soțul a fost concentrat în vederea pregătirii pentru război. În anul 1944 au fost evacuați de pe teritoriul Basarabiei și relocați în orașul

Jan Rusu, Raisa Purice și Nicolaie Mihai

Dan HORGAN

Sarea în tradiția populară (2)

Sarea este prezentă în diferitele obiceiuri din viața omului, adică în riturile de trecere cu segmentele lor intermediare (nașterea, căsătoria, moartea), dar și în obiceiurile de peste an, cele legate de succesiunea anotimpurilor peste care s-au suprapus marile sărbători creștine. În general obiectele pe care le găsim în practica acestor obiceiuri, în speță sarea, prin simbolistica lor sunt purtătoare de puteri supranaturale, magice, iar folosirea lor se face exclusiv pentru îndepărtarea răului, pentru punerea sub protecție a copilului, a omului în general, a gospodinei și a animalului.

În ciclul vieții, sarea este folosită bunăoară la nașterea unui copil, în scaldă, pentru a-l feri de boli sau pentru îmbunarea ursitoarelor. Pe prag, pe fereastră sau pe o masă la capul lăuzei se pun sare, pâine și o serie de obiecte simbolice, pentru a i se prezice o viață cât mai prosperă noului născut.

O altă întrebuintare este în ceremonialul de nuntă. Tânăra pereche este îndemnată adesea de către mama mirelui să lingă sare de pe pâine pentru prosperitate.

Sarea este investită și cu virtuți protectoare și purificatoare, de unde și obiceiul arhaic de a presăra sare pe pragul casei sau chiar prin încăperi, când se intenționează ștergerea urmelor pașilor ca și a datelor spirituale ale unor persoane indezirabile sau trecute în neființă.

De Alexii, gospodarul când iese cu plugul la arat, la ieșirea pe poartă se aruncă în urma lui cu jar aprins, iar pe plug se așază o pâine și un drob de sare.

Chiar și mătrăgunei când este scoasă din pământ trebuie să i se ofere pâine și sare și, înainte de a săpa se rostește: „Mătrăgună, Doamnă Mare! Eu te dăruiesc cu pâine și cu sare și tu să-mi dăruiești leac lui „cutare” de durere de dânsule, ori de durere de șale, ori de friguri omorând boala suferindului, apoi sapă buruiana și în locul ei lasă pâinea și sarea...”. În unele regiuni, pe lângă pâine și sare i se mai dă Doamnei Mătrăgună și vin, rachiul fiind interzis.

Sarea are însă și o valoare simbolică importantă la majoritatea populațiilor. Folosită ca element purificator în șintoism, ca simbol al hranei spirituale în liturgia botezului – „sare a înțelepciunii” – ca ofrandă împreună cu pâinea în creștinism, sarea este și un element important în ritualuri, de la cel ebraic de sfințire a victimelor, de purificare a gospodăriei la diverse populații, până la cel de purificare a spațiului de către luptătorii de sumo. La greci, la evrei, la arabi, ca și la români, sarea este și un simbol al ospitalității și al prieteniei, pentru care este împărțită, având valoarea unei legături de frăție. Sarea este considerată și un element primordial, deoarece lichidul amniotic, în care se scaldă embrionul, este sărat, ca și apa oceanelor din care a apărut viața pe planetă.

Sarea în tradiția populară este folosită în ritualuri de aflare a viitorului. Exemplul cel mai cunoscut de meteorologia populară, care s-a păstrat până astăzi, este cel în care în noaptea de Sfântul Vasile se pun pe pervaz 12 coji de ceapă umplute cu sare, menite celor 12 luni. A doua zi, cantitatea de apă aflată în coji va fi atribuită

lunilor ploioase sau secetoase ale noului an. În anumite zone ale țării, se crede că „dacă arunci o mână de sare în foc, stă ploaia”, iar dacă „se umezește sarea fără motiv în vasul în care este păstrată, înseamnă că se apropie ploaia”.

Sarea poate fi folosită și în ritualuri de aflare a ursitei. Turta de Sfântul Andrei este o pâiniță nedospită, foarte sărată, preparată de fetele nemăritate în ajun de Sânt Andrei, pentru aducerea ursitului, menit să stingă setea. În alte zone, turta era dată la câine sau pisică pentru a vedea direcția din care va veni ursitul. Superstițiile populare folosesc sarea pentru aflarea sexului copilului nenăscut punând sare pe capul unei femei însărcinate, fără știința ei, iar dacă ea pe urmă pune mâna la nas, pruncul, va fi băiat, iar la gură, fată.

Sarea în spațiul românesc deține și valențe apotropaice împotriva duhurilor rele, putând proteja și purifica oameni și animale, ba chiar și spațiul de locuit, alungând strigoaicele. La construcția unei case, se pune agheasmă, tămâie, sare, la fiecare colț, „să ferească Dumnezeu casa de fulgere, de foame și de boli. Pâine și sare să fie în casă”. Pragurile casei se presară cu sare sfințită pentru a proteja casa împotriva farmecelor, cu același scop punându-se sare în încălzări, sau pe capul copilului, când este descântat cineva bolnav din casă, pentru a-l proteja împotriva bolii. Sarea, pelinul și usturoiul în jurul cărora a jucat ceata de călușari sunt folosite mai apoi la diferite leacuri populare. Caracterul sacral al sării se manifestă și prin respectarea anumitor tabu-uri legate de întrebuintarea ei: să nu verși sarea că va fi ceartă în casă, dacă ți se fură sarea de la vite ele vor muri, să nu dai sare din casă luna pentru că îți mor vitele, și multe altele, considerate superstiții, dar care au rămas în practică până în zilele noastre. Desigur ritualurile descrise mai sus n-au rămas neschimbate de-a lungul timpului, ele fiind mereu îmbogățite cu noi elemente, pentru a le sublinia importanța sau pentru a impresiona. Semnificația unora dintre ele s-a pierdut în decursul timpului, altele au primit noi interpretări, în funcție de cunoștințele celor ce le practică. Modernizarea satelor a făcut ca multe din ele să dispară, rămânând doar în amintirea, uneori lacunară, a celor în vârstă. Ritualul complex, folosit în farmede și descânțece, desfășurat adesea în pădure sau în apropierea unui curs de apă, a făcut loc celui cu o formă mai simplă, efectuat în interiorul locuinței, ferit de priviri străine. Credința în eficacitatea unora dintre aceste ritualuri a dispărut aproape în întregime, iar biserica a avut un cuvânt greu de spus în abandonarea lor, în special a celor legate de magie. Credințele individuale au o viață mai lungă decât ritualurile păgâne colective, care au rămas doar în lucrările etnografilor și poate, în anumite sate izolate. Renașterea unora dintre ele, efectuate de vindecătoare sau vrăjitoare moderne, cu reclame pe internet sau în presă, la care mai apelează din disperare unele persoane, au foarte puțin sau chiar deloc de-a face cu străvechea tradiție românească. Dar exemplele sunt nenumărate. Am enumerat câteva pentru a evidenția importanța sării în viața tradițională.

Colegiul Național „Gheorghe Roșca Codreanu” Bârlad

1846-2016

170 ANI DE EXISTENȚĂ

„PLACAȚI-L ÎN AUR”

(Nichita Stănescu)

Bârladul, ca sit și toponim, e cabalistic și schimbător la față, păstrându-și însă năravul. Chiar apa de la care și-au împrumutat, reciproc, numele și-a schimbat cursul, după mendre și mofturi, după oameni și întâmplări.

Cetatea de pământ, din țărână fiind ridicată, gunoaie târgovețești a ajuns.

Mahalalele și-au păstrat doar numele, mărindu-se numeric prin aglomerarea etniilor alogene.

Ulițele, chiar, s-au modificat sau au dispărut. „Strâmba” s-a evaporat, „Regala” s-a modificat după pofte partinice.

Teatrul, numit francez, s-a autohtonizat și apoi s-a neantizat, cel de azi mai având destul până la centenarizare.

Biblioteca, numită publică încă de-acum peste o sută de ani și, la fel ca Muzeul, când local, când

vasluian, au fost mereu, ieri ca și azi, niște flori la rever.

Garnizoana militară? Bravă, în perioada națională, mercenerizată în cea globalist-atlantică, cu gândul mereu la Afganistan și nu la teritoriul încă național.

Singura, dar singura instituție cu adevărat a cetățenilor, a rămas „Codreanu”, școală serioasă din prima clipă, rămasă așa până în ziua de acum. Pentru că a avut un țel clar, de la care nu s-a dezis.

Cât mai este până la Dublucentenar? Un pas. Un pas aproape făcut, întrucât cei 170 de ani au bază de granit, iar ținta e celestă, indiferent de împrejurări și adversități.

Către 200 de ani, înainte! Trăiască!

„Viața noastră”
(p. conf. G. Novac)

Viața noastră

Evenimentul aniversar „Asociația Astronomică SIRIUS – 15 ani de activitate”

președinte AAS, **prof. Ioan Adam**
vicepreședinte AAS, **prof. Maria Giuscă**

Astronomia este una dintre cele mai vechi științe fundamentale, având un impact deosebit asupra culturii contemporane. „Știința cerului” a înregistrat, mai ales la începutul mileniului III, progrese remarcabile. Interesul public și media față de astronomie este mai mare ca oricând. Programele Internaționale: „Anul Internațional al Astronomiei”, „Luna Mondială a Astronomiei”, „Săptămâna Mondială a Spațiului Cosmic”, pun un accent special pe educație, pe vasta implicare publică și atragerea tineretului spre acest domeniu științific.

Scopul și obiectivele Asociației Astronomice „Sirius” (AAS) situează organizația în rândul ONG-urilor de și pentru tineret, organizația are în momentul de față peste 200 de membri activi în județele Vaslui, Iași, Cluj, Bacău, Neamț, Brașov, Suceava, Giurgiu, Buzău, municipiul București, 12 colaboratori și 15 voluntari în medie pe activitate. O parte dintre membri activează în diverse domenii în Franța, Italia, Dubai, Norvegia, Irlanda de Nord, Anglia, Germania, Elveția, Spania. În cei 15 ani de la înființare, AAS a înregistrat peste 800 de membri.

Copii, elevi din învățământul primar, gimnazial și liceal, studenți, tineri cu diverse preocupări sunt îndrumați în procesul de redescoperire a locului nostru în Univers, prin explorarea cerului și în antrenarea lor într-o competiție a descoperirii magiei spațiului cosmic. Prin activitățile desfășurate, atât membrii AAS, cât și publicul larg, devin conștienți de impactul astronomiei și al altor științe fundamentale asupra vieții de zi cu zi și înțeleg modul în care informația științifică poate contribui la consolidarea unei societăți mai bune.

Făcând o retrospectivă a activităților desfășurate în cei 15 ani pe trei direcții: Astronomie și Astrofizică/Știință, Protecția Mediului, Promovarea principiilor UNESCO, putem afirma că au fost

atinse principalele obiective:

-Facilitarea colaborării între astronomi profesioniști, astronomi amatori, educatori și profesioniști din domeniul comunicării – Proiectul

Simpozionul Național „Educația și Astronomia în mileniul III” (9 ediții), proiectul editarea revistei „Pași spre infinit”;

-Promovarea accesului liber la informații generale din domeniul astronomiei – proiectul „Frumusețea cerului nocturn”;

-Sprijinirea și îmbunătățirea educației științifice în școlile din județul Vaslui – proiectul „Spațiul cosmic - o permanentă provocare”;

-Sprijinirea perfecționării didactice – proiectul „Curs de inițiere în Astronomie și Astrofizică”;

-Stimularea interesului publicului larg față de rezultatele cercetării din domeniul astronomiei și altor științe înrudite, precum și față de gândirea critică și procesul cercetării științifice ce au dus la aceste rezultate – proiectul „Fenomene astronomice în actualitate”, proiectul „Priviți cerul înstelat”;

-Facilitarea conservării și protejării tezaurului cultural – proiectul „Conservarea patrimoniului arhitectural astronomic în comuna Zorleni”;

-Creionarea omului de știință modern cu scopul consolidării legăturii dintre educația științifică și carierele științifice și stimularea unei creșteri pe

termen lung a numărului de studenți în domeniile științifice și tehnologice și a unei atitudini pozitive față de o viață dedicată învățaturii și științei – proiectul „Cariera de astronom”.

După ce am tot privit cerul nopții, atrași de misterele sale, noi, un grup de tineri din Bârlad, ne-am propus să călătorim împreună spre cele mai tainice profunzimi ale universului, unde vizibilul și invizibilul se întrepătrund, iar depărtarea devine apropiere.

În ziua de 20 septembrie 2001, am înființat (94 de membri fondatori) Asociația Astronomică „Sirius”, cu sediul la Liceul Teoretic „Mihai Eminescu” Bârlad, județul Vaslui, organizație de și pentru tineret al cărei nume s-a transformat în decursul timpului în renume.

Am învățat să identificăm cu ochiul liber constelațiile și stelele principale vizibile din emisfera nordică. Dar, odată cu trecerea timpului, ne doream să facem observații prin telescop pentru a vedea și alte frumuseți ale bolții cerești. Și am reușit! Acum, cu ajutorul instrumentelor astronomice, lumea s-a mărit și am putut vedea cu uimire craterele și alte formațiuni de pe Lună, fazele planetei Venus, petele solare, am studiat fenomene precum eclipsele de Soare și de Lună, tranzitul planetelor Mercur și Venus și multe altele.

Încet, încet, am întâlnit și alți pasionați de astronomie și am reușit să formăm o comunitate locală de astronomi amatori, cunoscută atât în țară, cât și în străinătate. Ne-am unit forțele pentru a promova cât mai bine astronomia și credem că am reușit acest lucru. An de an, parteneriatul

nostru cu diverse instituții a devenit, prin proiectele comune, un adevărat succes: Liceul Teoretic „Mihai Eminescu” Bârlad, Casa Corpului Didactic Vaslui, Clubul Copiilor „Spiru Haret” Bârlad, SC Medsoft SRL Bârlad, Observatorul

Astronomie „Quark” Roman, Astrobotic Club Craiova, CT „Henri Coandă” Tulcea, Agenția de Protecția Mediului Vaslui, Fundația „Corona” Iași, Asociația „Ecovas” Vaslui, Asociația „Artă. Tradiție. Cultură” Bârlad. Din anul 2002, suntem

Astronomic Cluj-Napoca, Palatul Copiilor Tulcea, Societatea științifică „Orion” Tulcea, Societatea științifică „Cygnus” Suceava, Planetariul Suceava, Planetariul Constanța, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” Iași, Cercul de

afiliați la o structură națională: Federația Română a Asociațiilor, Centrelor și Cluburilor UNESCO/FRACCU ROMÂNIA.

Arta poetică este susținută în programele promovate de noi pentru copii, adolescenți și elevi atât de cei de

la profilul științific, cât și de la profilul uman: Concursul de creație literară „Luceafărul”, Concursul Internațional de Eseuri „Aspecte cosmogonice oglindite în creațiile literare românești și universale”. Pentru a pune în valoare talentul tinerilor în domeniul creației științifice și artistice, organizăm concursuri la nivel național înscrise în Calendarul Activităților Educative al Ministerului Învățământului și în diverse proiecte naționale sau interjudețene: Concursul Național de Grafică, Pictură și Fotografie „Visând la aștri”, Concursul „Lumea din viitor”.

Rezultatele pe care membrii AAS le-au obținut pe parcursul anilor s-au concretizat în numeroase distincții și premii naționale și internaționale: cinci medalii de argint, două medalii de bronz și mențiuni la Olimpiadele Internaționale de Astronomie și Astrofizică; 68 titluri de LAUREAT la Concursul Internațional „Green Planet” Moscova: 2004, 2006, 2008 - 2015; premiul II și două Mențiuni la Concursul Internațional „Cassini – om de știință pentru o zi”: 2014, 2016; premiul I și II la Olimpiada de „Meșteșuguri Artistice Tradiționale” 2010, 2015, 2016; Premii I la Concursul interjudețean de obiceiuri și tradiții românești „Măști populare”; Premiul II la Concursul Internațional de Eseuri „Aspecte cosmogonice oglindite în creațiile literare românești și universale”, Premiul I la Concursul Național de Grafică, Pictură și Fotografie „Visând la aștri” 2002, 2004, 2006, 2008, 2010, 2012, 2014, 2016; Nominalizare la Concursul Internațional „Astrofotograful Anului 2010”; Premii

I la Concursul Național de Astronomie „Sub cerul astral al Deltei”, Premiul I la Concursul Național de Astronomie „Bucovina privește cerul”; Premiul I la Concursul Național „Equinox” Suceava; Premiul I la Concursul/Expoziția Națională „Eu și Universul”; Diplomă și titlul de Laureat la etapa națională a concursului „Reviste Școlare”; Premiul Comisiei Naționale a României pentru UNESCO pentru revista „Pași spre infinit”; Certificat acordat de Uniunea Astronomică Internațională pentru contribuția adusă la succesul Programului „Anul Internațional al Astronomiei 2009”, Diploma de Excelență pentru

contribuția la Programul „Săptămâna Mondială a Spațiului Cosmic”; Nominalizare a observatorilor de meteori la Organizația Internațională de Meteori (IMO); Nominalizare a observatorilor activității solare în baza de date a Organizațiilor Internaționale de profil.

Începând cu 2016, prof. Ioan Adam este coordonator pe județul Vaslui (titulatura utilizată: Consul Spațial)

în cadrul ESERO România, în urma derulării unui proiect înființat de către Agenția Spațială Europeană (ESA) în parteneriat cu Agenția Spațială Română (ROSA), cu scopul de a folosi fascinația pe care o prezintă domeniul spațial, pentru a încuraja predarea și învățarea de materii STEM (Science, Technology, Engineering, Mathematics) în școlile românești primare și secundare.

Asociația Astronomică „Sirius” – Club UNESCO a organizat în perioada 16-17 septembrie 2016 evenimentul „Asociația Astronomică SIRIUS - 15 ani de activitate”. Evenimentul aniversar a fost organizat cu sprijinul Primăriei și al Consiliului Local Bârlad, Liceului Teoretic „Mihai Eminescu”, SC CLEOPATRA CENTER SRL Bârlad, SC VANBET SRL, SC BIOSFARM SRL Bârlad, SC.CAPȘA SRL Bârlad, ing. Dan Vineș, ing. Ioan Onose.

Activitățile dedicate acestui eveniment: Expoziția „Noi cucerim spațiul” (Holul de Marmură / Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”), Simpozionul „Asociația Astronomică SIRIUS – succesul remarcabil al unui ONG de tineret”, Lansarea volumului I și II „Impostorii” / prof. Tit Tihon (Cancelaria Liceului Teoretic „Mihai Eminescu”), Moment aniversar – „Asociația Astronomică SIRIUS - 15 ani de activitate”: Remember/„GALAXIA” SIRIUS, Acordarea unor distincții și diplome, Moment artistic/Grupul vocal-instrumental ECOU, îndrumător prof. Constantin Corneliu Pleșu, Prezentare: „Centrul de Tehnologii Spațiale de la Universitatea tehnică din Moldova”, autori: academician Ion Bostan, director CNTS, conf. univ. Nicolae Secieru, vice dir. CNTS. A fost lansat cu această ocazie „Imnul lui SIRIUS”: versuri – prof. Ioan Puflea, muzica - Andrei Mazilu, Adrian Istrate/ cls. a X-a SS, prof. Mădălina Forțu/ Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”. Oaspeții au vizitat un obiectiv deosebit, mănăstirea Bujoreni – comuna Zorleni: construcții impresionante, preoți și călugări ospitalieri, peisaj superb.

La activități au participat membrii asociației (inclusiv unii dintre membrii fondatori), colaboratori, parteneri, părinți, sponsori, dir. adj. Veronica Huiban – Liceul Teoretic „Mihai Eminescu” Bârlad, reprezentanții ai mass-mediei locale și regionale, prof. ing. dr.

Dan Milici – Universitatea Suceava/vicepreședinte Federația Română a Asociațiilor, Centrelor și Cluburilor UNESCO (FRACCU), astrofizician Virgil V. Scurtu - Iași, prof. Niculae Dobrescu - Palatul Copiilor Tulcea/Societatea Științifică „Orion”, căpitan Eugen Filipescu - coordonatorul Astroclubului „ORION” Tulcea, prof. Tit Tihon - coordonator Cercul de astronomie „Quark de liceu” - Roman, ing. fiz. Codrin Mardare - NITECH București, prof. Ștefan Tiron - consilier Ministerul Învățământului din Republica Moldova, Iurie Miron - director Editura „Lyceum” Chișinău, Zvetlana Miron - consilier Ministerul Culturii din Republica Moldova, Conferențiar universitar dr. Nicolae Secieru - Director adjunct Universitatea Tehnică a Moldovei, dr. Marius Arghirescu - OSIM București, prof. Mariea Dobrescu - Societatea Științifică „Orion”, prof. Narcis Doru Oprescu - director Șc. Gim. „Gheorghe Banea” Măcin, prof. Constantin Alexandru - Liceul de Informatică „Grigore Moisil” Iași.

AAS a primit numeroase mesaje de felicitare și apreciere a activității de la prof. Alexandru Mironov, prof. univ. dr. Mihai Toma - Universitatea „Al.I.Cuza” Iași, Sandu Oana - European Southern Observatory (ESO), astronom Harry Minți - Israel, astronom Neculai Rădulescu - Astroclubul București, Nicolae Suciu - Planetariul Constanța, Ovidiu-Florin Vasluiuanu - Marketing Manager Z SPOT MEDIA SRL București, precum și de la membri aflați în momentul de față în Anglia, Dubai, Franța, Germania, Italia, Irlanda de Nord.

În semn de prețuire pentru contribuția remarcabilă la susținerea proiectelor și programelor Asociației Astronomice SIRIUS, cu ocazia aniversării a 15 ani de activitate au fost decernate membrilor AAS, partenerilor, colaboratorilor și sponsorilor 34 de plachete aniversare și peste 100 de Diplome de Onoare.

Comitetul de Organizare alcătuit din prof. Maria Giușcă, prof. Liliana Radu, prof. Adrian Dodonete, prof. Iulian Mancaș, educ. Diana Scînteii, prof. Sergiu Frangulea, prof. Rica Luchianov, ing. Ioan Onose, Ioana Pavel, Andreea Țonea, Diana - Maria Camenic, Cristea Violeta-Mihaela, Elena Onose, Miriam Ioana Dițu, Mirela Rotaru, Andreea Mărgărint, Andrei Popa, Roxana Coștoi,

adm.Valeriu Codreanu, a reușit printr-un efort deosebit să deruleze toate activitățile planificate și să atragă aprecieri pentru „frumoasa și deosebita aniversare”, așa cum au apreciat participanții la eveniment.

Pentru AAS acest moment marchează și un nou început, organizația propunându-și să dezvolte în special participarea la programele și proiectele internaționale: proiectul Radio Jove (radiotelescop în scopuri educaționale pentru observarea Soarelui și a planetei Jupiter), competiția națională de rovere Exo-RO, competiția CanSat etc.

Mulțumim și cu această ocazie tuturor celor care ne-au onorat cu prezența la activitățile din 16-17 septembrie 2016, sponsorilor care au

sprijinit și încurajat educația științifică, precum și partenerilor media care ne-au ajutat în promovarea evenimentului.

Redăm în continuare mesajul adresat AAS de Virginia Meheș, președinte FRACCU și prezentat în cadrul momentului aniversar de prof. ing. dr. Dan Milici, vicepreședinte FRACCU:

15 ANI MERITUOȘI!

Se întâmplă ca împlinirea a 15 ani de la înființarea Asociației Astronomice „Sirius” să aibă loc într-un an aniversar: 60 de ani de la aderarea României la UNESCO.

Multe din acțiunile organizate, în acest an, de Federația Română a Asociațiilor, Cluburilor și Centrelor UNESCO (FRACCU), singură sau în parteneriat cu membrii săi, s-au desfășurat sub auspiciile acestui an aniversar.

Putem gândi că, timp de 15 ani,

activitatea celor două instituții FRACCU și Asociația Astronomică „Sirius” s-a pliat pe idealurile UNESCO în ceea ce privește educația, știința, cultura, comunicarea.

Sunt 15 ani de când conducerea Asociației Astronomice „Sirius” s-a ambiționat să facă cât mai mulți Pași spre infinit în folosul copiilor, tinerilor și, în final, al societății.

Dovadă stau acțiunile organizate în țară sau pe plan internațional precum: Concursul Internațional Cassini, Luna Mondială a Astronomiei, Conferința Diaspora Științifică 2016 – eveniment organizat sub Înaltul Patronaj al Președintelui României, Concursul Internațional prin corespondență „Green Planet”, Concursul Național de Astronomie „Sub cerul astral al Deltei”, Organizarea Olimpiadei de Astronomie și Astrofizică, Editarea Ghidului pentru Astronomie și Astrofizică, a suplimentului Astro-Art și a revistei „Pași spre infinit” care a ajuns la cea de-a 35-a apariție, acțiuni de înaltă ținută profesională care au prins contur, au creat parteneriate, au adus medalii și multă bucurie în sufletul câștigătorilor și organizatorilor. Și multă mândrie nouă românilor!

Comitetul Director FRACCU își exprimă convingerea că succesul înregistrat pe parcursul acestor 15 ani de activitate vă motivează să continuați să slujiți știința, în ce are ea mai bun: zborul spre cele mai necunoscute și jinduite șanse de supraviețuire a omenirii.

„De câte ori gândește un om, el se folosește de Puterea Creatoare. Folosiți-o pentru a aduce binele cosmic în viața noastră”. (Joseph Muphy, „Descoperă puterea cosmică din tine”)

LA MULȚI ANI, SIRIUS!

TUDOR PAMFILE

95 de ani de la moarte

Mircea COLOȘENCO

Unul dintre cele mai importante personalități ale spiritualității române, folclorist de înaltă ținută culturală, Tudor PAMFILE (11 iunie 1883, Țepu, jud. Galați - 21 octombrie 1921, Chișinău), a fost în același timp un distinct patriot: ca ofițer al Armatei Române, a luat parte activă la întregirea Neamului, atât în timpul Primului Război Mondial, în cadrul Regimentului 3 Roșiori Bârlad, cât și după, primind o misiune culturală (1919), în Basarabia, unde și-a găsit și sfârșitul ca urmare a unei boli nemiloase (fiind înmormântat la Chișinău, ulterior corpul i-a fost adus de familie la Tecuci). În ultimele luni de viață, fusese avansat la gradul de locotenent colonel.

În memoria sa, la Dorohoi, unul dintre prieteni – preotul Dumitru Furtună, însoțit de peste treizeci de alți colaboratori apropiați în ale etnografiei – a întemeiat în fosta capitală a Moldovei de Sus, o revistă de limbă, literatură și artă populară, cu numele său (1923-1928), din care am extras articolele care urmează.

AMINTIRILE MELE¹⁾

Neamuri de pe mamă

Nu știu cum, neamurile noastre de pe mamă îmi păreau mai alese.

Ion Mândru, bunicul meu pe care nu-l știu fusese postelnicul pe vremuri și-și lăsase gospodărie întemeiată la moartea lui, casă bună cu fața înspre râpă, cu popi albaștri, cu acoperiș de trestie bătută la streșină cu lopata, iar de-a lături, căsoaia cu poloboacele de vin, poeziile și șoproanele.

Bunicăi, satul îi zicea „Sanda Mândruleasa” iar noi „bâtica”, „bâtica de pe vale”. Era femeie voinică și se cunoștea că a fost frumoasă în tinerețea ei. La măritiș de vreme, venise din Țigănești. Purta brâu verde și când venea la noi, brâu-i era întotdeauna plin cu bucățele de zahăr, colaci, covrigi, smochine ori alte bunătăți. Era femeie vrednică, își ducea gospodăria ca un bărbat și-și întindea mâna cu un fel de mândrie, ca să i-o sărute unul și altul, când o nălneau pe drum.

Pe sora mamei, mai mare, pe mama Moasca, o măritase în Brăhășești unde trăia în mijlocul unei bogății strânsă cu multă muncă, mult noroc și multă sgârcenie din partea lui moș Constantin Puțanu, om uscat, cu nasul mare, cu ochii șterși, cu gura urâtă și cu mustățile a curgere. Lumea vorbea de dânsul că are mulți galbeni la urcior, unii și alții șopteau despre comori găsite, iar Brăhășeștii toți îi spuneau „Napolion”. Avea în dosul casei vie pe care o muncia cu țigani din Toflea arvoniți de cu iarnă, aproape cu te miri ce. Îi părea rău dacă o bobiță de poamă s’ar fi scuturat de pe strugure, dacă o nucă i-ar fi fost furată de cioară ori dacă viermele i-ar fi doborât un măr ori o alună. Își păzea averea cu pușca, pe coasta dealului, în marginea satului, din sus de biserică.

Duminica pleca la iepuri, la mistreți și venea în totdeauna cu geanta plină. „Uite niște dihăanii, nepoate, bată-le norocu

să le bată”. Când îi era lene să urce tocmai la pădure, păștea vacile pe vale, pe șesul Berheciului, și sara se ntorcea cu câte-o cucoară „bat-o norocul, s’o bată!” Când nu avea destule vrăbii în geantă și zeamă în sara aceia, tot gusta.

În Țăpu bâtica avea doi feciori.

Moș Vasilache stătea peste vale, în fața casei bătrânești. Om înalt, spânatec și bun la inimă. Mama Catina, nevastă-sa, era scundă, neagră și urâtă, din neamuri „așa și-așa” de peste deal de Tecucel. Muncea fără pricepere și fără spor și de aceia moș Vasilache o ajuta cu plăcere la lipitul casei, la văruit, la învelitul și neveditul pânzei, ba și-n războiu. „Numai băieți nu știi să faci bădiță Vasilache, îi ziceau unii. „Poi de!” Moș Vasilache muncea din greu și parcă nu ținea socoteală de necazurile vieții, când mama Catina zăbovea mai mult în căsoaie, cercetând putinica de rachiu ori cipurile ploboacelor cu vin. Mânca mămăliga nesărată, borșul fără gust, purta cămeșile prea lungi, cu cheotorile de ață și se arăta întotdeauna vesel. La Sf. Ilie își râteza știubeile, storcea fagurii și-mi aduc aminte că numai de vr’o câteva ori bâtica de pe vale dădea mamei rachiu și faguri iar nouă mursă de miere „dela Vasilache”.

Moș Neculai stătea cu bâtica în casa bătrânească. Fusese în războiu și povestea mult. Cunoștea aproape toată țara și-și aducea aminte bine de „Capoul Eșului”. Era un om vrednic, mândru, iute și pornit. A fost de câte-va ori ales primar și-o dată, cu prilejul unei molime de vite, s’a atins și de-un doctor pentru care a fost silit să stea la temniță. Harnic peste măsură, avea multe cumpărături de pământ. Nouă ne era frică de omul acesta, căruia satul îi zicea „dom primare” și care vorbea de boierii din Tecuciu cum aș fi vorbit eu de tovarășii mei de jocuri. Știam că-și are casa păzită de foc și mult mă minunam cum se poate face aceasta numai cu o tăbliță frumoasă pe care scria «Dacia-România-soc.-gen.-de-asigurare». Avea tovarășă vrednică pe mama Ioana, care-i zicea „bădiță” și „dumneata”. Mama Ioana mi s’a părut mai târziu cam ascunsă la inimă, dar față de noi nici odată nu s’a arătat așa;

dimpotrivă, ne apăra de câini, ne chema în casă și iarna ne dădea urlueală fiartă cu bostan copt, de câte ori avea.

Cu băieții lui Moș Vasilache, la care aproape nici nu ne duceam, n'aveam nici în clin nici în mănecă, ne erau mai de-aproape cei a lui Moș Neculai, căroră le răspundeam la ispitiri, căci erau fudui, „mari” și se bucurau mult când ne luau în râs ca să ne vadă plângând.

1) Din **Ineditele** lui Tudor Pamfile.

„**Tudor Pamfile**”. *Revistă de muzică, artă populară și folclor*.

Dorohoi, III, 9-12, sept.-dec. 1925, pp.102-103.

O amintire despre Tudor Pamfile¹⁾

Părinte dragă,

Cu oarecare greutate și lipsă de îndemânare îndrăznesc să deschid saltarul amintirilor, trimițând câte-va rânduri cari, bănuiesc, să nu împace așteptările matală.

Nu fac parte dintre oamenii cari strâng amintiri și însemnări pentru a-și zugrăvi prietenii după moarte. Mă număr printre acei cari-și închid amărăciunea și năcazul în adâncul sufletului, ca într'un mormânt, și de aici izvorul greutății în asemenea împrejurări.

Ori, matală ceri o „împărtășire exactă, documentată”, cu privire la foile *locale*, din Bârlad, la cari a scris iubitul nostru prieten, răposatul Tudor Pamfile.

Chemând în ajutor îndepărtatele *amintiri*, va fi cu neputință să facem o „împărtășire exactă, documentată”, cu privire la condeiul măestru și plin de avânt al tânărului sublocotenent, de curând ieșit din Școala Militară de cavalerie, dela 1905-906. L-am cunoscut în Tipografia răposatului G.V. Munteanu, din Bârlad, unde se tipărea pe lângă ziarul săptămânal, cu caracter naționalist, „**Vocea Tutovei**” și „**Monografia Comunei Bogdana**”, lucrarea părintelui I. Antonovici, actualul Episcop de Huși.

Cam pe atunci, Pamfile se învoiește cu numitul tipograf să-i tipărească o mică lucrare: „Povestire pe scurt despre Istoria Neamului Românesc”, însă în sufletul său se vedea o frământare, o dorință nelămurită de revărsare în public a bogatului material pe care-l aduna ceas cu ceas și cu o deosebită hărnicie. Cu locuința stătea – după câte îmi amintesc – pe o stradă dosnică din apropierea palatului administrativ. Însă motive economice și mai ales prielnice activității sale, au silit pe ofițerul cu aprovizionarea să se mute într-o cameră din cazarma Regt. 3 Roșiori. Aici Pamfile cislua prietenește cu soldații și aduna de la ei cântece și povești, iar Miercurea și Sâmbăta, când era serviciul suspendat, ca și zilele de sărbătoare, le măcina la Zorleni, depărtare de 5 km de orașul Bârlad, în tovărășia lui Moș Mihai Lupescu și învățătorul Th. Popovici, unde mergea sau venia de multe ori pe jos, decât cu trenul.

Trimet materialul în două plicuri. Îmi vine foarte greu neștiind ce mai ai d-ta acolo. Voi conta întotdeauna pe două articole.

Am primit eri: Zorile (pe care să nu mi le mai trimiteți), Răvașul Poporului (ai văzut cât de mult samănă cu *Vocea*, pe care să mi-l mai trimiteți la 1 Decembrie) și apoi o poezie și o scrisorică a d-tale și-a lui Săpunaru. E bine cu Săpunaru.

Nu uita să trimiteți *Vocea Tutovei* lui Șt. St. Tuțescu,

Catanele jud. Dolj. Trimite-mi vești mai dese, căci văd că ai din „toate”.

La această dată, Pamfile răspundea de întreaga redactare a ziarului. Printre colaboratorii acestui ziar se numărau atunci: mult regretatul magistrat dela Zimnicea, Dem.V. Anghel, fostul Prefect de Teleorman, Virgil Gabrielescu, avocatul Costin Gh. Sturza dela Iași ș.a.

Om întreg Pamfile nu-și părăsea ușor obligațiile. El a continuat să scrie la această gazetă. Dar, în Maiu 1908, autorul acestor rânduri părăsește orașul Bârlad, mergând la Vălenii-de-Munte, unde la 25 Iulie, același an, primește următoarele rânduri din Cazarma Reg. 3 Roșiori:

„...*Vocea* trage să moară și nu stă în putința mea să-i dau vieață, câtă vreme Munteanu nu vrea s'o organizeze în privința administrației.

La Munteanu, cu începere dela 1 August, scot cu alții o revistă de literatură și artă populară „Ion Creangă”, pe care vei primi-o în abonament. Ne-am adresat la mulți ca să ne susțină dar până acum au răspuns puțini. Sântem *tovarăși întemeietori* cei ce cotisăm cu 5 fr. pe lună, până la asigurarea vieții ei prin ea însăși; cari o hrănim cu material și o împrăștiem. După socoteala noastră nu credem să plătim mai mult de 3-4 luni. Tiparul ne costă 63 fr. de număr, numărul de 32 fețe; nu-i scump. Abonamentul 5 fr. garantat că nu va dispărea câtă vreme voiu trăi.

Îți dau lămuriri asupra acestei reviste fiindcă mulți, împreună poate chiar și cu d. Iorga, se vor întreba: de ce nu ne grupăm la „Șezătoarea” d-lui A. Gorovei dela Fălticeni și umblăm cu disidență! Iată de ce: Șezătoarea a fost întemeiată de mai mulți învățători pe cari d. Gorovei i-a îndepărtat sistematic. De „Șezătoarea” d. Gorovei nu se interesează decât atunci când primește subvenții dela d. Haret; o administrează prost, astfel că nu se poate răspândi și prin urmare nu poate aduce folosul cerut. O tipărește neregulat și negustorește (azi apare numărul 7-8 cu data de Ianuarie etc.). Nu primește sfaturile tovarășilor, nu schimbă tipografia jidovească etc.

Noi însă, rămânem prietenii lui, dacă ne va primi și îl vom ajuta, dacă ne va primi ajutorul”.

Frământarea lui Tudor Pamfile își găsisse acum toată liniștea. El se ocupa cu revista pe care o îngrijea părintește.

Într-o scrisoare din August 1911, el scrie:

„Cu «*Tutova*» voiu face după spusa ta... cu «*Vremea*» e altceva decât ceiace crezi tu. – (*Vocea Tutovei*, încetase încă de la 1909-st.n.) – Eu vreau să fac mai puțin naționalism de vară și mai mult de provincie. Mântuirea dela Ierusalim? Dar unde vom ajunge astfel! Mântuirea prin Ierusalim”. (S'ar putea cerceta publicațiile locale ale epocii, vorba fiind de ziare bârlădene).

O altă scrisoare din August 1912, sună așa:

„Am primit de la voi poeziile lui Volbură și le-am recensat în n-l 4-5 din *Freemătul*, pe care l-am trimis la tipografie”, ceiace arată că a scris și la această revistă.

Dela această dată începând o serie de concentrări și apoi campania din 1913, ne-a pus în neputință să mai putem păstra firul corespondenței. Unele informații spun că Pamfile ar fi publicat în 1912 niște „Răvașe de la oaste” în „*Lumina Poporului*”, publicație tipărită de d. Petru Ciolan, avocat, stabilit, actualmente, la Paris.

Într-o concentrare – cam lungă – din Septembrie 1914, lipsa de știri și mai ales abundența celor fantastice, ne silesc să facem o întrebare, la Bârlad, lui Pamfile, de unde primim

aceste frumoase rânduri:

„Fii sănătos și voinic. Viitorul, tocmai prin faptul că-i „viitor” nu ni-i nouă dat să-l știm. Omenеște cât este cu putință, el se cearcă de cei ce trebuie și-i o fericire că aceia-s puțini. Și cred eu că-i un rău că nu-s încă mai puțini! Iată soarta Albaniei cu prea mulți... patrioți.

Nenorociri? În aceste vremi de „surprise” și „nervosități” e mult 2-3 luni. Gândește-te însă la „veacurile” de sbucium ale cotropirilor barbare, și încoace, hăt încoace de nenumăratele încălcări austro-turco-ruso-polono-ungaro-tătărești. Un ocean de durere uitat; o picătură, azi, să ne înее? Nu te lua după lumea cea multă. Dumnezeu a făcut-o proastă, fiindcă-i prea multă”.

În timpul războiului cel mare, n-am aflat nimic de Pamfile. În Maiu 1918, după demobilizare, am întâlnit, la Iași, pe maiorul Tudor Pamfile cu colilia lui tinerească mai sporită. Nu ne văzuserăm de câți-va ani. Chipul lui apărând pe tamplele albite, lăsa imaginea unei duioase și primitoare case țărănești, în prag cu un moșneag voinic, ai cărui ochi aduna depărtările și care cu un zâmbet dulce nu te lăsa să mai pleci.

A trecut apoi în Basarabia, la Chișinău, unde nu i se va șterge curând neobosita-i activitate.

Reluându-și apariția *Neamul Românesc pentru Popor*, am reprodus din *Cartea Povestirilor Hazlii*, felurite bucăți gustate cu plăcere și cerute în broșură de cetitori.

Urmărind a satisface pe cercetătorii revistei noastre, am scris lui Pamfile, la Chișinău, dela care primim următorul răspuns din 28 Iulie 1921:

„Fiindcă locuitorii din Nisipi amenință cu revoluția, pentru a preîntâmpina nenorocirea s'ar putea da prin „N.R.p.P.” un comunicat prin care să se arate că acea carte a apărut la Chișinău și că astă-zi nu mai este (că nici n'a fost) nicăieri de vânzare. Că dacă s'ar găsi un editor...”

A doua chestie, cu privire la colaborarea la „N.R.p.P.” are acest răspuns motivat în 2 puncte, din care unul ar putea chiar lipsi: 1. Am îmbătrânit și nu mai pot. 2. De aproape 2 ani de zile mă zbat între vieață și moarte. Îți poți face idee spunându-ți că din Mart și până în prezent zac, – fără nădejde de a scăpa (sau mai pe placul altora: fără a vedea un semn de îmbunătățire)”.

Începând înțelegerea pentru o nouă ediție a *Povestirilor Hazlii* în Editura soc. „Ramuri” de la Craiova, bietul Pamfile, suferind și încă lucra.

Într-o scrisoare dela 6 August, același an, după ce arată el condițiile în care ar putea primi o nouă ediție a lucrării sale, spune: „Cum vezi, am devenit foarte materialist, când am ajuns de fundul sacului! Mă ierți că-ți scriu așa, cu pânțele în sus, pe genunchi. Am dat un articolăș pentru volumul-omagiul al D-lui Iorga. Eram tot supt presiunea celor 39 de grade temperatură, și nu știu ce soartă are. Unde se tipărește volumul, ca să știu din vreme să înștiințez pentru a mi se reține un exemplar”.

Aceste rânduri tremurate și nervoase arată că neuitatul Pamfile nu mai putea ține în vrednica sa mână condeiul care a așternut pe hârtie atâtea nemuritoare însemnări luminoase pentru neamul său. Sânt ultimele, din caietul unui șir de ani!

Căci într-o scrisoare din Septembrie, prin condeiul Doamnei Pamfile, spune: „Cu sănătatea stau tot așa; cum vezi, îmi scrie altul pentru mine”.

Cu inima strânsă atâția dintre bunii lui prieteni așteptam

ceasul fatal, aninându-ne speranțele de-o rază a norocului salvator. Nădăjduiam să primim vești nouă, dar stejarul, plin de puterea și priceperea pe care cine știe când vom întâlni-o, a fost doborât!

Regretăm mult, părinte Furtună, lipsa izvoarelor documentate, mai bogate, cari să ajute silințele matala la răspândirea activității neobișnuite a neuitatului fecior al Țepului.

27 August 1926

Cu multă plecăciune,

Șt. Manole

1) În chip de scrisoare, d. Șt. Manole – unul din cei mai de aproape prieteni și ajutători ai lui Pamfile, ne-a trimis aceste prețioase informații, pentru care îi mulțumim din tot sufletul. – N. Red.

Tudor Pamfile

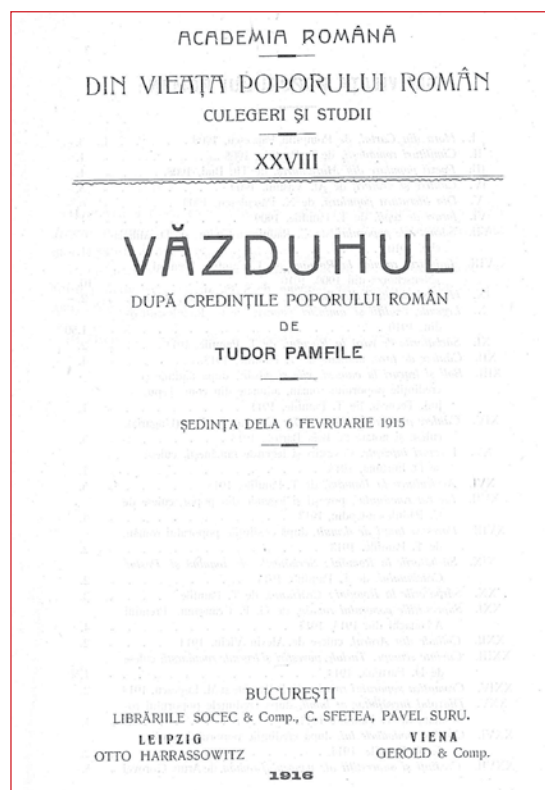
Mai vast a fost cercul de atenție al Musceleanului Rădulescu-Codin. Nu odată harnicul culegător al poeziei populare a ajuns la documentul scris, privitor la schimbările de proprietate, dar împletit cu însăși istoria propriu zisă, și, fără să fi căpătat prin școală o pregătire specială, el a ajutat prin bogăția și varietatea descoperirilor sale opera istoriografilor.

Iar în muntele Sucevei, Simion Teodorescu-Kirileanu s'a îndreptat către poveștile în care Moldoveanul a îmbrăcat amintirea glorioasă, trecută pe de-a ntregul în poezie a lui Ștefan-cel-Mare, amintire pe care a urmărit-o vale de vale și loc de loc, înfățișând-o cu nesfârșită pietate și dragoste.

Vor găsi ei urmași în vremea când fiecare tinerel scăldat în modernism de import și în teorii de împrumut își închipuie că de la dânsul începe o nouă ieră a literaturii cultivate?

N. IORGA

„Tudor Pamfile”. Revista de muzică, artă populară și folclor. Dorohoi IV, 5-10, mai-oct. 1926, pp. 84-89.

„Sic transit gloria mundi” **«Așa trece gloria lumii»**

„Fără școală să nu aștepte nimeni, nici părinți buni, nici fii buni, nici slujbași buni, nici cetățeni buni și prin urmare, nici stat bine organizat, bine cârmuit și păstorit.”

Ion Heliade Rădulescu

La 7 noiembrie 2016, ar fi fost ziua Școlii nr.4 „Tudor Pamfile” dacă... mai marii Inspectoratului Școlar Vaslui nu ar fi anulat, dintr-o trăsătură de condei, o întreagă istorie de 160 de ani ai uneia din cele mai vechi școli din Bârlad, a doua după „clasul real al Codreanului” deschis la 20 octombrie 1846.

La 6 noiembrie 1856, Comitetul de inspecție al Școalelor publice din acest oraș o înștiința pe Zoe Iavolski, prima învățătoare și directoare a Școlii publice de fete nr.1, că „*Mâine în 7 ale curgătoarei având a se ține ceremonia deschiderii acestei Școale...*”, să fie prezentă cu elevele la sfințirea apei la biserica Vovidenia.

Peregrinând prin mai multe locații, până la 20 septembrie 1861, când familia Ștefan și Ecaterina Dobranici, vor lăsa prin testament publicat în Monitorul Oficial al Moldovei casele și terenul pentru „*pansion de fete în acest târg*”, școala va rămâne până în zilele noastre în acest loc.

La 14 mai 1925, când directoare era Zoe Tutoveanu, soția poetului, se pune piatra fundamentală pentru actuala clădire, tip Spiru Haret, ce va fi inaugurată în 1928, și de la 16 noiembrie, același an, va fuziona cu Școala nr.4 de băieți, care vor învăța la parter și fetele la etaj, existând două intrări. Din 1954, școala s-a mixtat.

Clădirea a rezistat mai multor cutremure: 10 noiembrie 1940, martie 1977, august 1986 și 1990, pentru ca începând cu 1992 să fie supusă unui amplu proces de renovare, care a durat până la 19 aprilie 1999 când, după un calvar de 7 ani, a revenit în noul local, dar cu efective de elevi diminuate. După Liceul „Codreanu” a fost a doua școală racordată la încălzirea centrală cu gaze și utilități la standarde europene,

ajutată fiind și de un parteneriat cu școli din Germania. La 1 septembrie 1996, Școala a primit numele „Tudor Pamfile”.

În 2006, s-au aniversat 150 de ani de învățământ la Școala nr.4, ocazie cu care a fost elaborat un studiu monografic și am fost onorați de prezența altețelor regale, principesa Margareta și principele Radu Duda, al cărui tată, doctorul René Duda, a absolvit această școală.

Dintre foștii elevi: Alexandru Vlahuță, Lucian Raicu, Virgil Duda, Zoe Frasin, Mircea Coloșenco, Lucian Vasiliu; profesorii Serghei Coloșenco, Elena Monu, Nicoleta Arnăutu, Tița Chiru, Ion Mancaș, Corneliu Filipescu, Paula Dascălu, Veronica Darabană, Toni Iosipescu sau Mihaela Păiș, Gheorghe Corodescu, ingineri, doctori, pictori (Corneliu Vasilescu, Vasilian Doboș, Nicolae Ciochină), ofițeri, magistrați, între care și Nicolaie Mihai, preoți, economiști, toți au îmbogățit patrimoniul cultural al orașului, unii și al țării.

Școala a fost mult timp școală centrală de aplicații pentru Școala normală și o pepinieră pentru Liceul „Codreanu”.

Destinele acestei „bătrâne” școli au fost coordonate de mulți directori, printre care: Elisabeta Sârbu, Emilia Popescu, Ecaterina Teletin, Maria Marin, Mihai Mintuță, colaborând cu sute de învățători și profesori, adevărați apostoli ai neamului, care au ars pe altarul școlii naționale, oferind din preaplinul lor cunoștințe și fiind exemple vii de abnegație și devotament pentru numeroase generații.

Astăzi, clădirea aparține Școlii gimnaziale de muzică și arte plastice „N.N. Tonitza”.

Un fost director al cărui suflet a rămas între zidurile școlii.

Ptr. conformitate, prof. **Ghiță CRISTIAN**

Mai suntem români adevărați ?

Lăcrămioara-Iolandina IVAN

Două sărbători mari una după alta. Una mai mare decât cealaltă. Există într-adevăr minuni. Cum de sărbătoarea religioasă Sfântul Apostol Andrei, Întâiul chemat de Mântuitorul Nostru Iisus Hristos la apostolat, a căzut alături de Sărbătoarea Noastră de suflet, 1 (Întâi) Decembrie, Ziua Națională a României? Cred că Dumnezeu are, ori niște îngeri foarte buni programatori, ori se ocupă personal de acest teritoriu mic ca suprafață, dar mare ca bogăție (pentru că și l-au dorit toate popoarele vecine și nu numai), cu un număr mic al populației, dar cu inimi mari, cu o diversitate a reliefului unică, cu o climă care te face să te topești de cald apoi să mori de frig (sau invers), cu mari genii care sunt mai mult sau mai puțin cunoscute și aici, și peste hotarele schimbătoare ale țărișoarei noastre, cu multe altele, cu foarte multe altele, peste care trecem nepăsători de la o bună bucată de vreme... Nu ne mai interesează această Țară? Nu mai este a noastră? Pământul îl vindem uitând ce-a reprezentat pentru străbunii și strămoșii noștri:

„Pământul nostru-i scump și sfânt,
Că el ni-e leagăn și mormânt;
Cu sânge cald l-am apărât,
Și câte ape l-au udat
Sunt numai lacrimi ce-am vărsat -
Noi vrem pământ!”

Da, așa spunea George Coșbuc, poetul țărănimii, dar cine mai este și asta? Îl mai învață elevii noștri? Mai este încă în manualele școlare? Care manuale?

Nu mai vrea nimeni nicio bucată de pământ? Nu mai vrem să-l muncim? Îl lăsăm pârlăogă? Nu mai este profitabil? Mai bine îl vindem străinilor și să ne luăm de grijă... Da, așa este, ne gândim numai la noi și la ziua de mâine și pentru Țară nu mai vrem nimic. Am rezolvat-o? Am vândut-o? Atunci... să-l lăsăm pe poetul rondelurilor, Alexandru

Macedonski să ne spună ce ar mai vrea:

„Aș vrea virtutea să triumfeze,
Viciul să piară de noi zdrobit!
Și România să prospereze,
Să se înalțe neamu-mi iubit!”

Cetățenii acestei țări s-au cununat cu nepăsarea și cu uitarea? Nu-și mai doresc nimic? Ne este de ajuns și ne-a rămas moștenire testamentară, doar ce și-a dorit Mihai Eminescu?!

„Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,
Țara mea de glorie, țara mea de dor,
Brațele nervoase, arma de tărie,
La trecutu-ți mare, mare viitor!”

Care viitor? Da, ne spălăm pe mâini ca Pilat din Pont, nu noi românii suntem vinovați de situația dezastruoasă în care se află acum România, ci cei pe care tot noi i-am votat... Da' cei care ne conduc, nu sunt tot români? Noroc de Nichita că nu se spală de poporul lui:

„Doamne, apără poporul român.
Ai grijă de el și
apără-l!
El este al tău
cu blândețea lui de miel
și cu răbdarea lui de taur
cu omenia lui
de floare de zăpadă
ce se vede pe geam, Doamne,
pe fereastră și pe libertate!”

Spun și eu, Doamne, cum putem să fim atât de reci, de inumani? Cum nu ne cad mâinile atunci când arborăm în fața instituțiilor (sau în interior) steagul uniunii - mai întâi - și după aceea Drapelul Românesc? Strămoșii noștri, în toate bătăliile pentru apărarea acestei țări și acestui neam, cădeau ciuruți de gloanțe, dar din mâinile lor trudite de muncă nu dădeau drumul Stindardului! Inegalabilul Tudor Gheorghe în poezia „Vin colindătorii”(există și varianta că versurile ar fi scrise de jurnalistul, poetul și dramaturgul Radu Gyr, iar Tudor Gheorghe ar fi contribuit doar cu linia melodică a colindului) pune și el o întrebare... O fi având cui?

„Mută-i întrebarea ce răsună afară
Am murit degeaba, ce-ați făcut din țară,
Tot în frig și foame, tot cu miini întinse
Pe la porți străine ce ne stau închise.”

Și asta încă-i bine... Uitați-vă la unele instituții din orașelul nostru, să vedeți cum arată Tricolorul... rupt, ferfenițat, decolorat, neschimbat de câțiva ani... N-or fi având bani?! Să așeze în fața instituției cutia milei că românul - a mai rămas cu o calitate - este darnic! Îi cunosc pe șefi, nu i-am văzut niciodată cu hainele ferfenițe, cu tivul la rochiile de firmă desfăcut și nici cu pantofii murdari și scofalciți... Plâng, de ceea ce văd, de ceea ce se petrece, de nepăsare și de delăsare. Este de plâns când vezi români râzând de alți români... Sunt de condamnat acei români care spun că bărlădenii care încă mai stau în fața Palatului Comunal și care încă manifestă împotriva exploataării gazelor de șist, în fiecare duminică seara, care au înfruntat și înfruntă vremea nefavorabilă pentru a-și susține cauza, sunt niște nebuni. Ei cred în ceea ce fac, dar noi, noi în ce credem?

Să ne amintim ce s-a găsit în ranița unui soldat mort în toamna anului 1918, pe muntele Sorica, din Carpații de Curbură. Nu s-a găsit aur? Nici galbeni? Ce dezamăgire! Doar niște versuri care îndeamnă Țara să nu plângă:

„Nu plânge, Maică Românie !
Adună tot ce-i bun sub soare;
Ne cheamă și pe noi la praznic,
Când România va fi Mare!”

Oare noi ne mai dorim să trăim până vom vedea pentru TOTDEAUNA România Mare? Sau constatăm ca Girel Barbu în catrenul:

„Țara mea nu-i țara mea,
Este-a cui se dă la ea.
Țara mea, a mea nu ești,
Ești a cui te nimerești!”
Și ne împăcăm cu ideea?

OMUL POTRIVIT LA LOCUL POTRIVIT

Ziua în care un om se naște nu e nici întâmplătoare, nici neimportantă. Tocmai dintr-o pricină ca aceasta, scriu un text succint, împănat dens cu sentimente, consecințe ale unor certitudini...

Într-o zi de 26 NOIEMBRIE a unui an s-a arătat părinților săi, în toată măreția solară oferită pruncului de soartă, domnul **Nicolaie MIHAI**. După o experiență profesională de durată – ehei! cum mai fug anii... – a constatat că... mai poate. Și-a ajuns în fruntea unei comunități de oameni folosiți de societate, dar încă folositori vieții. Ei nu pretind decât puțin respect, o mână de ajutor întinsă la greu, precum și o vorbă bună adresată, din când în când, sufletului lor. Pretenții mari, nu-i așa?!

Ca **președinte** al acestora, domnul **Nicolaie MIHAI** a promis rezolvarea *in integrum* a acestor „pretenții”. Și a reușit. Cum? Simplu, cum e și sufletul curat al Domniei-Sale. Prin cinste, prin corectitudine, prin perseverență, prin cunoașterea în amănunt a **tuturor** situațiilor (fie ele urgente, fie comune) și prin capacitatea tuturor salariaților – colaboratori de companie permanentă – în exercitarea atribuțiilor responsabile de fiecare zi.

E adevărat că „Omul sfințește locul”. Dar domnul **Nicolaie MIHAI** mai știe și ceva în plus și în favoarea moralei dumnealui: **că omul bun rămâne totdeauna începător**. „Meseria” asta nouă, de coordonator al unei instituții care slujește pensionari, adică pe acei care în ultimele patru decenii au construit o ȚARĂ, și-a îndeplinit-o ca în primul

an când, tânăr fiind, își începea viața, în locul și pe funcția pe care i le-a ordonat ȚARA. Dacă azi, precum Diogene în antichitate care căuta un om, cu felinarul, în plină zi, aș fi într-o situație similară, aș rosti puternic: **Am găsit OMUL!** Căci Nicolaie MIHAI a trăit ca un Om, trăiește ca un Om, fiindcă „a trăi înseamnă a lupta”. Și mai adaug ceva important. Domnia-Sa e un Om de cuvânt, el știe că „un om – un cuvânt” ar trebui să fie sinonime.

Nu pot să nu-mi amintesc un „amănunt”: în 15 ianuarie 1855, în discursul ținut în Camera Comunelor din Londra, britanicul Austin Layard vorbea apăsător despre „omul potrivit la locul potrivit”. Nu știu de o fi fost el primul care-a rostit vorba, dar au preluat-o mai toate neamurile. Este oare cineva din anturajul C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad care să spună altfel, decât că Președintele Nicolaie MIHAI este OMUL POTRIVIT LA LOCUL POTRIVIT? Când doi oameni fac același lucru, ei nu-l fac la fel. Ca domnul Nicolaie MIHAI sunt mulți președinți. Dar El este cel despre care, cândva, odată, la timpul potrivit, vom zice: A FOST UN OM!

La Mulți Ani, d-le Nicolaie MIHAI!

Să ne trăiți mulți ani, Domnule Președinte!

Salariații C.A.R.P.
„Elena Cuza” Bârlad
(p. conf. Gruia Novac)

26 Noiembrie, 2016

Managerul Nicolaie Mihai, pildă și îndemn pentru un întreg sistem

Cred cu tărie în întâlnirile providențiale. Încă de pe băncile școlii am auzit din gura părinților zicători și proverbe ca acestea: *Spune-mi cu cine te însoțești ca să-ți spun cine ești; Prietenul bun la nevoie se cunoaște; Ce ție nu-ți place altuia nu-i face; Cine scoate sabia, de sabie va pieri; Cine seamănă vânt, culege furtună* și altele care s-au constituit într-un cod moral pentru mine.

Apropiindu-mă de vârsta pensionării, directorii liceului Puiești, ne-au rugat, pe mine și pe „jumătatea mea mai bună”, să mai rămânem la catedră, deoarece cancelaria e mai străină și mai tristă fără noi: mai făceam o glumă, mai citeam o poezie, mai descrețeam frunțile. „Acasă o să vă plictisiți”, ne spuneau foștii noștri elevi. Nu am mai acceptat să mergem la liceu, lăsând locul celor tineri, dar de plictisit, nici vorbă. Aveam deja câteva cărți de poezie apărute, așa că verbul „a se plictisi” nu era pentru noi.

Întâlnirea cu domnul președinte al C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad, magistrat **Nicolaie Mihai**, ține într-adevăr de Providență. Domnia sa ne-a solicitat la maximum pe mine, poetul, cât și pe prima mea doamnă (și ultima), informaticiana, secretara, sponsorul și criticul meu cel mai înverșunat. Unele poezii, e drept, cu valoare estetică mai firavă n-ar fi fost scrise dacă nu mi se sugera de către domnul președinte. Datorită domniei sale mi-au apărut câteva cărți, am prezentat spectacole și revista „Viața noastră”. Grație dumnealui am cunoscut admirabili oameni la Reghin sau oameni politici la București în monumentala clădire admirată de străini ca una dintre construcțiile arhitecturale ale lumii moderne. Prin domnia sa și Consiliul Director al C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad, revista „Viața noastră” a devenit și o revistă de cultură, care a depășit de mult granițele județului Vaslui.

Pentru multe încă bărlădenii și, mai ales, pensionarii ar trebui să-i mulțumească acestui om plin de energie și inițiativă, care parcă nu obosește niciodată. Nu există eveniment, chiar mai mărunț în aparență, căruia să nu-i dea amploarea și importanța pe care el consideră că i se cuvine. Colaboratorii vin cu drag la „Casă”, pentru că întotdeauna asistă la „întâmplări” neașteptate, pline de verva pe care domnul președinte o imprimă fiecărui lucru. Din

cele spuse, întotdeauna, se revarsă parcă valul de patriotism, de românism, ceea ce rar întâlnim astăzi în alte locuri.

Înconjurat de oameni inimoși, salariați sau colaboratori, este mereu în „focul” evenimentelor. Și te mai miri că sala „Alexandru Ioan Cuza” este din ce în ce mai neîncăpătoare? Parafrazându-l pe Marin Sorescu, putem spune: pentru că „toate acestea trebuiau să poarte un nume” li s-a spus Nicolaie Mihai.

Orice aniversare e un motiv de satisfacție, iar atunci când știi să-ți trăiești vârsta trebuie să te bucuri de fiecare dată când ți se spune: LA MULȚI ANI!

LA MULȚI ANI, domnule Președinte **Nicolaie Mihai**, multă sănătate, bucurii și împliniri vă urează Livia și Petruș Andrei, pentru tot ce ați făcut pentru noi și, mai ales, pentru ceea ce veți face de acum încolo pentru toți bărlădenii de bună credință, pentru pensionarii care pășesc cu încredere pragul acestei „Case”, unde găsesc mereu înțelegere și ajutor.

Credem că după 60 de ani, dacă suntem sănătoși și binedispuși, ne putem face planuri și așteptăm cu nerăbdare ziua următoare, fiindcă și o zi din viață fără un moment de bucurie este o zi pierdută. O zi care aduce un moment de bucurie este o zi câștigată. Vă dorim doar astfel de zile.

Livia și Petruș ANDREI

INSCRIȚIE PE O FATĂ FRUMOASĂ ȘI HARNICĂ FOC!

Fată frumoasă, știi că e 9 Noiembrie?

Fată harnică, ai aflat că e ZIUA TA?

Ai observat, Domnișoară sânguincioasă, că în ziua matală aniversară n-ai lipsit de la serviciu?

Ai venit pe lume TOAMNA, în luna care spune oamenilor că dacă-au fost gospodari, hambarul lor le e plin și cămara neîncăpătoare!

Cine e primit cu rodul muncii trudnice roditoare-i vor fi toate acțiunile vieții, iar spiritul viu îi va fi până la final!

Ești iscoditoare, Fată isteță, iar inventivitatea te-nsoțește ca o doamnă de companie loială și grijulie.

Colectivul de redacție al revistei „Viața Noastră” te apreciază, deopotrivă activii și onorificii, pentru că Matală ești inima!

Tinerețe, Tinerețe! Te fudulești cu 28 de ani? Știi să socotești, Frumoaso? Doi și cu opt fac zece: $2+8=10$.

„Juriul” a deliberat: nota 10 (zece).

La Mulți Ani, cu avânt și curaj!

„Viața Noastră”

Bârlad, Toamna

OMAGIU COLEGIAL
(D-soarei Teodora Zaldeu)

Kai să socotim; pe bune!
De-ajungem la rezultat,
Nu va fi nicio minune...
E bun de... omagiat.

Adunăm 2 și cu 8.
Nă-a ieșit, Zău, 10.
Cifra asta o adopt,
Că nimeni n-o-ntrece.

Însă de gâmbesc un pic
Cui s-o fac cadou -
Să nu pară sretlic,
Ba, să fie un... lingou -
Stiu că asta este ora,
Scrisă-n Zodiece,
Când Toți Zicem: Teodora
Merită doar nota 10 (zece)!

La Mulți Ani! Jar 28
Să mai odrăslească!
Sunteti astăzi un OM copt.
Măine - fire tinerească!

9 Noiembrie, 2016

Guia Novac

Freddie Mercury

Prof. Mihail MANCIU

A fost muzician, compozitor și textier, cunoscut ca lider al formației de muzică rock Queen. Mercury a fost recunoscut pentru calitățile vocale remarcabile de tenor și pentru prestațiile live. În calitate de compozitor, a compus mai multe hituri internaționale, printre care: *Killer Queen*, *Bohemian Rhapsody*, *Somebody to Love*, *We Are the Champions* și *Crazy Little Thing Called Love*.

Mercury a murit în urma unor complicații ale sistemului imunitar cauzate de infectarea cu virusul care cauzează *Sindromul Imunodeficienței Dobândite*.

Freddie Mercury pe numele său adevărat Farrokh Bulsara, s-a născut pe insula africană Zanzibar, la acea vreme colonie britanică, acum parte a Tanzaniei. Părinții săi, erau perși din India care practicau religia antică zoroastriană. Mercury a avut și o soră mai mică, pe nume Kashmira. Până la 17 ani a învățat în India la o școală de lângă Bombay. Aici au început primele evoluții artistice, a învățat să cânte la pian, și-a alcătuit o formație și tot aici și-a pus numele de „Freddie”.

După această vârstă, Mercury și familia sa au fost forțați să plece din Zanzibar în Anglia ca rezultat al Revoluției din Zanzibar. Aici Mercury s-a înscris la *Isleworth Polytechnic* (în prezent *West Thames College*) în vestul Londrei unde a studiat arta. În cele din urmă, a obținut o diplomă în artă și design grafic la *Ealing Art College*, folosind ulterior aceste abilități pentru a construi emblema trupei Queen. După absolvire, Mercury s-a alăturat mai multor formații și a vândut haine second hand în piața Kensington din Londra și a lucrat și la Aeroportul Heathrow. În 1969, a devenit membru fondator al formației *Ibex*, care s-a numit apoi *Wreckage*. Când aceasta s-a despărțit în luna octombrie a aceluiași an, s-a alăturat formației *Sour Milk Sea* ca solist. La începutul

anului 1970, s-a destrămat și acest grup, iar în luna aprilie s-a alăturat chitaristului Brian May și bateristului Roger Taylor, formând viitoarea formație „Queen”. Tot în această vreme și-a schimbat și numele de familie din Bulsara în Mercury.

Ca compozitor a avut o bogată activitate. A compus 10 melodii din cele 17 de pe albumul „Greatest Hits” al formației Queen. Cel mai notabil aspect al melodiilor sale este faptul că acesta introducea în melodii diverse stiluri de muzică, printre care se numărau rock, heavy metal, pop, dar și disco. În comparație cu mulți compozitori de muzică rock, Mercury tindea să compună melodii complexe. De exemplu, „Bohemian Rhapsody” este compusă din foarte multe note. Pe de altă parte, „Crazy Little Thing Called Love” este alcătuită din foarte puține note. Deși Mercury compunea deseori armonii complicate, acesta a declarat că nu știa să citească partituri muzicale. El a compus majoritatea melodiilor la pian, alegând deseori note greu de realizat de colegul de trupă, chitaristul Brian May. Cântărețul Axl Rose vorbea astfel despre talentul de compozitor al lui Mercury: „Dacă nu aveam melodiile lui Freddie Mercury când eram copil, nu știu unde aș fi acum. M-a învățat multe lucruri despre muzică. Mi-a deschis mintea. Nu am avut un profesor mai bun în viață decât el.”

Mercury este recunoscut pentru prestațiile live, care erau de obicei pe stadioane mari. El a arătat un stil teatral care deseori invoca o mare participare a publicului. Una din cele mai notabile performanțe al lui Mercury cu Queen a avut loc la *Live Aid* în 1985, când un stadion întreg de 72.000 de oameni au bătut din palme și au cântat alături de el. Performanța celor de la Queen la acest eveniment a fost declarată de mulți specialiști drept cel mai bun concert din toate timpurile. Formația a fost prima care a cântat pe stadioanele din Africa de Sud, depășind recordul numărului de oameni prezenți la un concert pe stadionul Morumbi din Sao Paulo în 1981. În 1986, Queen a fost prima care a cântat în spațiul comunist, unde a concertat în fața a 80.000 de oameni la Budapesta. Ultimul concert al lui Mercury cu Queen a avut loc în ziua de 9 august 1986 la *Knebworth House* în Anglia unde a atras în jur de 150.000 de oameni. Starul rock David Bowie, care a participat la Concertul tribut Freddie Mercury a spus despre Mercury: „Dintre toți cântăreții rock, pe Freddie l-am admirat mereu ca pe un

bărbat care poartă pantaloni strâmți. Era un om care putea ține mulțimea în propria palmă. Putea oricând să transforme un clișeu într-un avantaj.”

Mercury cânta la pian multe melodii cunoscute ale trupei Queen. El folosea pianе în concerte, iar în studio, diverse alte instrumente asemănătoare pianului. Începând cu anul 1979 a început să folosească sintetizatoare în studio. Deși nu era un pianist strălucit, contribuțiile sale erau de obicei foarte originale, el bătând de multe ori doar ritmul. Printre exemplele notabile pot fi enumerate „Killer Queen”, „Bohemian Rhapsody”, „Good Old Fashion Lover Boy”, „We Are the Champions”, „My Melancholy Blues” și „Don’t Stop Me Now”. „Don’t Stop Me Now” pare a fi melodia care îi arată cel mai mult talentul de pianist. Oricum după spusele colegului de trupă Brian May, Mercury nu era mulțumit de abilitățile sale la pian și a început să nu mai folosească instrumente. În plus față de producțiile sub marca Queen, Mercury a lansat două albume solo, *Mr. Bad Guy* și *Barcelona*, lansate în 1985, respectiv 1988. *Mr. Bad Guy* a fost un album orientat mai mult spre pop care includea muzică disco și dance. Albumul *Barcelona* a fost realizat de Freddie în colaborare cu cântăreața de operă Montserrat Caballé, pe care Mercury o admira demult.

Barcelona, înregistrat cu soprana spaniolă Montserrat Caballé, combină elemente de muzică modernă și muzică de operă. Mulți critici au fost nesiguri ce să comenteze despre album, iar un critic a numit albumul ca fiind „cel mai bizar album al anului”. Caballé, pe de altă parte, consideră albumul ca fiind unul din cele mai mari succese ale carierei sale. Melodia „Barcelona” a debutat pe locul 8 în UK charts și a fost un mare hit în Spania.

În plus față de cele două albume solo, Mercury a lansat alte single-uri, incluzând versiunea proprie a hitului „The Great Pretender” de The Platters, melodie care a debutat pe locul 5 în Anglia. Peste mai mulți ani, unele albume ale lui Mercury au crescut mult în valoare. De exemplu, un single japonez al melodiei „Guide Me Home” de pe albumul *Barcelona* valorează acum aproape 1.000 de lire sterline.

Cred că merită să vorbim și un pic despre viața personală. La începutul anilor 1970, Mercury avea o relație de lungă durată cu prietena Mary Austin, cu care locuia de mulți ani. Oricum, pe la mijlocul anilor 1970 cântărețul a început o relație cu un producător de la Elektra Records, ceea ce a condus la finalul relației sale cu Austin. Cei doi rămân prieteni de-lungul anilor, iar Mercury adesea a spus despre Austin că a fost singurul prieten adevărat. Într-un interviu din 1985, Mercury a spus despre Austin, „Toate iubirile mele m-au întrebat de ce nu o pot înlocui pe Mary (Austin), dar este pur și simplu imposibil. Singurul prieten pe care îl am este Mary, și nu vreau pe altcineva. Pentru mine, ea a fost precum o nevastă. Pentru mine a fost precum o căsătorie. Credeam unul în celălalt, este destul pentru mine. Nu aș putea să mă îndrăgostesc de un bărbat așa cum am iubit-o pe Mary.” La începutul anilor 1980, a avut o relație amoroasă cu actrița austriacă Barbara Valentin, care a apărut în videoclipul piesei „It’s a Hard Life”. În 1985, începe deja o nouă relație cu un coafor pe nume Jim Hutton. Hutton, care și el a descoperit

în 1990 că este seropozitiv, a trăit cu Mercury în ultimii șase ani ai vieții acestuia, l-a îngrijit când a fost bolnav și a fost prezent lângă patul lui când a murit. Hutton a susținut că Mercury a murit purtând o verighetă pe care i-o dăduse el. Hutton a murit de cancer la 1 ianuarie 2010. Deși și-a cultivat o personalitate de scenă extravagantă, Mercury era timid și retras, mai ales în preajma persoanelor pe care nu le cunoștea bine. El a dat foarte puține interviuri. Odată, el a spus despre el însuși: „Când cânt, sunt extrovertit, dar pe dinăuntru sunt cu totul alt om”. Mercury a fost diagnosticat cu SIDA în primăvara anului 1987. În același an, Mercury a declarat că testul său a ieșit negativ. În ciuda negațiilor, presa britanică a continuat zvonurile în anii următori, din cauza stării psihice a lui Mercury și din cauza lipsei de turnee a celor de la Queen. Mercury a continuat să înregistreze melodii în studio până cu o lună înainte de a muri în noiembrie 1991.

În ultimul său an de viață, Queen era la apogeul succesului, albumul *Innuendo* intrând în topurile britanice pe locul întâi și vânzându-se în 250.000 de exemplare doar în prima săptămână de la lansare. Pe data de 22 noiembrie 1991, Mercury l-a chemat pe managerul trupei Queen la el acasă în Kensington, pentru a discuta o declarație publică. A doua zi, 23 noiembrie, următorul anunț a fost făcut din partea lui Freddie Mercury: „În urma relatărilor din presă din ultimele două săptămâni, doresc să afirm că am fost testat seropozitiv și că am SIDA. Am simțit că este corect să țin această afirmație doar pentru mine până acum pentru a proteja intimitatea celor din jurul meu. Acum a venit timpul pentru ca prietenii și fanii mei din toată lumea să afle adevărul și sper că toată lumea se va alătura doctorilor mei în lupta cu această teribilă boală. Intimitatea a fost mereu specială pentru mine și sunt cunoscut pentru lipsa de interviuri. Vă rog să înțelegeți că această politică va continua.” Puțin după 24 de ore de la declarația de presă, Mercury a murit pe data

de 24 noiembrie 1991 la vârsta de 45 de ani. Cauza decesului a fost bronhopneumonie cauzată de SIDA. Deși el nu participase de ani de zile la slujbe religioase, înmormântarea lui Freddie a fost făcută de un preot zoroastrian. În Montreux, Elveția, a fost dezvelită o statuie a lui Freddie Mercury realizată de Irena Sedlecka, ca omagiu adus artistului. Începând cu anul 2003, fani din întreaga lume se adună anual că să aducă un omagiu cântărețului în zilele de 1 și 2 septembrie. Un timbru regal a fost tipărit în onoarea lui Freddie, timbrul făcând parte din seria Millennium Stamp.

Cel mai trist lucru e că ar fi putut fi și acum printre noi. Potrivit doctorilor specialiști, dacă ar mai fi trăit încă un an, progresele făcute în tratarea suferințelor de SIDA l-ar fi putut salva.

Dar Freddie Mercury a fost mereu înaintea vremurilor.

Bibliografie

- Jackson Laura – Mercury, The King of Queen.
- Arturo Dickent – Discografia lui Freddie Mercury.
- Arhivele lui Queen – Interviuurile lui Freddie Mercury.
- Dana Ionescu – Freddie Mercury după 20 de ani.
- Robert Urban – Freddie Mercury și Queen, trecut, prezent și impresii despre viitor.
- Cain Matthew – Freddie Mercury un fel de vrajă.

Semnătura lui Freddie Mercury

Cum o mai duceți cu sănătatea ?

Maria CURELARU

Se spune că bătrânețea este vârsta la care deși știi toate răspunsurile, nu te mai întreabă nimeni nimic. Eu personal nu sunt de acord cu aceste cuvinte, dar dacă se întâmplă, cred că noi suntem de vină. După ce ne pensionăm, mulți dintre noi „capitulăm” întrutotul, ne poziționăm pe „linie moartă” și ne așteptăm liniștiți sfârșitul. Expresiile cel mai des întâlnite sunt: „Ce mă mai interesează pe mine ? La cât mai am eu de trăit...”

Singurele ieșiri sunt la doctor și la biserică. În felul acesta ne autoconvingem că suntem inutili, că nu mai suntem în stare de nimic, că nu ne mai bucură nimic din ce se petrece în jurul nostru și că ar fi timpul să ne mutăm la Domnul.

Dacă noi, despre noi înșine avem asemenea părere sunt oare vinovați cei mai tineri din jurul nostru că nu ne prea bagă în seamă? Ar fi bine pentru noi să ne schimbăm puțin câte puțin, să adoptăm și noi ceva din condiția vârstnicilor occidentali. Nu mă refer la croaziere cu vapoare de lux sau călătorii cu Orient Expres, dar totuși am putea fi mai prezenți în tot ce se întâmplă în jurul nostru.

Am constatat că doamnele sunt cele mai reticente. Încă ne mai interesează părerea unora sau altora. Ni se pare ridicol să mergem la Clubul „Femina” de la Clubul Pensionarilor sau să mergem la aparate de gimnastică. Parcă ne este teamă de noi, de impresia celor din familie.

Și acum ce facem? Ne așteptăm sfârșitul în capot sau papuci?

Amintiți-vă de timpul când eram tinere, aveam copii și gospodărie pe mână și am avut inițiative, am fost curajoase, am fost puternice, am trecut peste atâtea greutăți. Cred că și nepoților noștri le-ar plăcea ca bunica lor să fie mai implicată în prezent și să nu mai trăiască în trecut.

Pentru ca toată ziua să avem un tonus mai ridicat am o propunere atât pentru doamne, cât și pentru domni. Întrucât avem o jenă în a merge în sălile de gimnastică pentru exerciții de întreținere corporală sau ca terapie în bolile reumatismale, eu vă propun câteva exerciții ușoare, acasă la dumneavoastră.

Dimineața când că treziți nu vă dați jos din pat, ci mai zăboviți puțin în așternut pentru câteva exerciții fizice:

- Vă întindeți cât puteți de mult ca să simțiți că se mișcă toți mușchii. Faceți asta de 4-5 ori;

- Mișcați degetele de la picioare de câteva ori, apoi rotiți tălpile, mișcați în ritm vioi imitând mersul pe jos;

- Îndoți genunchii și-i întindeți de câteva ori;

- Răsuciți-vă trunchiul, să simțiți cum se mișcă vertebrele;

- Ridicați mâinile și mișcați degetele, îndoți coatele;

- Mișcați toate încheieturile care vi se par anchilozate.

După mișcărilor făcute cu corpul la orizontală urmează să vă ridicați în șezut la marginea patului, cu mâinile bine sprijinite pe pat.

- Răsuciți-vă gâtul de câteva ori încât să auziți cum trosnesc oasele din zona gâtului. Nu vă fie teamă că nu se întâmplă nimic rău, ci din contra dezanchilozarea permite ca sângele să circule mai bine spre corp;

- Aplecați bărbia în piept, cu putere, așa încât să simțiți durere între omoplați.

După toate mișcărilor făcute după trezire, o să vă simțiți mai ușori.

Să nu uitați că în timp ce efectuați exercițiile indicate mai sus, e indicat să respirați adânc.

Par vorbe inutile, dar să știți că nu este așa, fiindcă toate reacțiile chimice din celule se realizează numai în prezența oxigenului. În altă ordine de idei, aș vrea să continui și să vă vorbesc despre alimente care preparate într-un anumit fel pot fi transformate în utile remedii naturiste.

MORCOVUL

Uz intern

Pentru prevenirea îmbătrânirii, se consumă rădăcina ca atare.

- pentru tratarea catarurilor intestinale;
- ca antianemic;
- ca diuretic;
- depurativ pentru întărirea vederii, boli de piept, boli hepatice, astm.

Pentru toate aceste boli se folosește suc din rădăcină, câte 100 ml. dimineața.

Pentru diaree la nou-născuți - supă din 500 grame rădăcină rasă. Se fierbe în 750 ml. apă timp de 30 minute. Se pasează și se completează cu apă fierbinte până la 1 litru. Se dă cu lingurița.

Pentru eliminarea gazelor, stimularea glandelor mamare, combaterea lipsei poftei de mâncare, eliminarea viermilor

intestinali, mărirea diurezei:

- infuzie din 1 linguriță de fructe la o cană de apă clocotită. După răcire se beau două cani pe zi.

Pentru tratarea asteniei, ulcere gastrice, hemoragiei, tuberculoză, litiaze, viermi intestinali, bronșite, astm:

- se folosește suc de la 50 la 500 grame pe zi - câte un pahar dimineața pe stomacul gol și unul seara la culcare.

Pentru constipație la adulți - supă din 1 kg. morcovi fierți de două ori într-un litru de apă. Se bea câte un pahar de 3 ori pe zi.

Pentru remineralizarea sugarilor și a copiilor mai mari - decoct din 1 linguriță frunze proaspete sau uscate la 250 ml. apă. Se strecoară și se administrează în funcție de vârstă:

- sugari - 3 lingurițe pe zi;
- copii între 2-4 ani - 3 linguri pe zi;
- copii între 5-6 ani - 6 lingurițe pe zi;
- copii mai mari - întreaga cantitate în 2 reprize.

Uz extern

- pentru tratarea rănilor, degerăturilor, arsurilor, eczemelor. Se folosesc cataplasme cu rădăcini rase sau cataplasme cu frunze zdrobite. Se pot face și băi locale cu decoct proaspăt de frunze proaspete.

- pentru gargarisme - decoct seara înainte de culcare;

- pentru tratarea cancerelor la sân, plăgilor, furuncule, abcese se folosesc cataplasme cu frunze proaspete zdrobite.

- se folosesc și cataplasme din rădăcină dată prin răzătoare mică.

Cataplasmele - ca procedeu de tratare, înseamnă că partea de plantă care este indicată în tratament se zdrobește sau se fierbe (după caz), se aplică peste locul vătămat apoi se acoperă cu o pânză din fibre naturale.

VARZA

Intern:

Pentru tratarea gastritelor hiperacide, a ulcerelor gastrice, litiază urinară, diabet, artrită.

- consumată ca atare 300-499 gr./zi.

Pentru astm - decoct din 60 gr. varză la ½ litru apă. Se fierbe 25 minute. Se amestecă cu 70 grame miere. Se bea din

decoct de mai multe ori pe zi.

Pentru diaree - varza se toacă apoi se fierbe îndelung și apoi se consumă.

Pentru anemie, stările depresive, litiază urinară - se folosește suc 1-2 pahare pe zi.

Pentru tratarea bronșitei - decoct din 60 gr. varză tăiată mărunt la 500 ml. apă. Se fierbe o oră și se adaugă 70 gr. miere. Se consumă 2-3 pahare pe zi.

Extern:

Pentru tratarea nevralgiilor (dureri) de orice fel, dureri musculare, reumatism, entorse, degerături - se folosesc cataplasme cu varză proaspătă 3-4 straturi. Se schimbă de 2 ori pe zi.

Pentru zona Zoster, tumori - se folosesc cataplasme cu frunze proaspete, se beau și 1-2 pahare de suc de varză făcut proaspăt.

Pentru cataplasmele cu varză se folosesc frunzele exterioare. Cu cât sunt mai verzi cu atât sunt mai eficiente. Se îndepărtează cotorul mai gros de pe mijlocul frunzelor. Restul frunzei se zdrobește cu un sucitor până apare zeama, apoi se pune pe locul afectat.

Varza trebuie să fie călduță.

Vă urez de bine și de sănătate!...

ECOU

Stimate domnule profesor Gruia Novac,

Sunt convins că o să vă surprindă rândurile mele, pe care vi le adresez din simțământul inimii mele și cu cea mai mare plăcere.

Răsfoind paginile revistei dvs., *Viața noastră*, nr.31, de la un capăt la altul, am ajuns la pag.113 Calendar (selectiv) și am aflat datele dvs. biografice.

Ca participant la unele acțiuni organizate de C.A.R.P. Bârlad, am avut posibilitatea să vă cunosc, să vă ascult cu mare interes disertațiile și impresionat de puternica dvs. personalitate, de calitățile deosebite pe care le aveți, cu nume de legendă în istoria României, felicit cu acest prilej întreg colectivul de redacție, în frunte cu Dvs., al revistei *Viața noastră*, considerând-o cea mai bună revistă din domeniu din țara noastră.

Cu prilejul apropiatei aniversări a zilei Dvs. de naștere, vă rog să-mi permiteți să vă adresez ani mulți sănătoși, fericiți și frumoși alături de familia Dvs. dragă. Primiți respectul și prețuirea mea personală și a colectivului de conducere C.A.R.P. Pucioasa, în frunte cu Președintele nostru, domnul Dragomir Diaconescu.

La Muți Ani! Cu deosebită stimă și considerație,

Al Dvs. **Mircea SIMION**

16 noiembrie 2016

În data de **4 octombrie a.c.** la București s-au desfășurat lucrările *Congresului Federației Naționale a Pensionarilor din România*. O întrunire de bun augur ce a permis analiza acțiunilor și demersurilor întreprinse de către Federația Națională a Pensionarilor din România în perioada 2012-2016. Totodată, convocarea unei astfel de reuniuni, în preajma Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice (1 octombrie), a reprezentat și un bun prilej de analiză a modului în care Guvernul și autoritățile centrale ale statului au adoptat măsuri menite a ameliora traiul pensionarilor.

De asemenea, potrivit prevederilor statutare, organizarea celui de al VIII-lea Congres ordinar al Federației Naționale a Pensionarilor din România, a presupus și alegerea unei noi conduceri a Federației. Astfel, lucrările Congresului F.N.P.R. au comportat următoarea ordine de zi:

- Dezbateră și aprobarea raportului privind activitatea desfășurată în perioada 2012-2016 de organele statutare de conducere ale federației;
- Dezbateră și aprobarea raportului Comisiei de Cenzori, precum și a propunerilor de modificare și completare a unor prevederi ale statutului federației;
- Dezbateră și aprobarea Rezoluției Congresului;
- Prezentarea propunerilor de candidați pentru organele de conducere și control ale federației;
- Alegerea prin vot secret a președintelui, președintelui

executiv al Federației, a Consiliului Național, a Comitetului Director și a Comisiei de Cenzori.

S-a arătat de conducerea F.N.P.R. în raportul de activitate întocmit pentru intervalul 2012-2016, printre altele la capitolul „reușite”:

- ▶ evoluția pozitivă a structurii organizatorice a federației ce numără, în prezent, 60 de organizații afiliate;
- ▶ desfășurarea de acțiuni menite a consolida relațiile cu Federația Europeană a Pensionarilor (FERPA) pentru o mai bună cunoaștere a acelor aspecte de interes din domeniul politicii sociale a U.E.;
- ▶ organizarea de consfătuiri, schimburi de experiență cu președinții organizațiilor teritoriale. Numai în această primăvară au fost organizate schimburi de experiență în trei centre zonale: la **Fălticeni**, pentru președinții de organizații de pensionari din Moldova; la **Satu Mare**, pentru președinții de organizații de pensionari din Ardeal; la **Râmnicu Vâlcea**, pentru președinții de organizații de pensionari din Muntenia și Oltenia;
- ▶ au fost organizate întâlniri de lucru, ședințe cu conducătorii instituțiilor publice centrale, cu președinții celor

Prezidiul Congresului al VIII-lea al Federației Naționale a Pensionarilor din România. În prim-plan: Preda Nedalcu, președintele F.N.P.R., Luciana Cănilă, vicepreședinte F.N.P.R.

două Camere ale Parlamentului, cu miniștrii și secretarii de stat din cadrul Ministerului Muncii, Ministerului Finanțelor Publice sau cu președintele Casei Naționale de Pensii Publice cu privire la adoptarea unor măsuri menite a îmbunătăți condiția vârstnicilor din România.

La categoria „nereușite” regăsim înscrise:

► înființarea de organizații proprii de pensionari în județele Dolj, Ialomița, Argeș și Arad, unde funcționează doar structuri afiliate U.G.S.R.;

► neexistența unei evidențe clare a membrilor din organizațiile teritoriale.

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad a fost reprezentată la acest Congres al F.N.P.R. de președintele său, **magistrat pensionar Nicolae Mihai**, ce s-a numărat printre membrii Comisiei responsabile de redactarea și aprobarea Rezoluției celui de al VIII-lea Congres al F.N.P.R. Totodată, acesta a fost ales **membru al Consiliului Național al F.N.P.R.**

Noua conducere a Federației (Preda Nedelcu – președinte, Luciana Cănilă – președinte executiv), pentru următorul mandat, și-a propus să continue să acționeze înspre adoptarea de către instituțiile abilitate a unor măsuri care să asigure:

- creșterea calității vieții și a mijloacelor de trai ale pensionarilor;
- creșterea puterii de cumpărare a pensiilor;
- acces liber al pensionarilor la serviciile medicale și îmbunătățirea sistemului de compensare a medicamentelor;
- o legislație corectă a pensiilor – o lege nouă în care să se țină seama de cuantumul cotizației și importanța socială a muncii desfășurate;
- o reevaluare a sistemelor speciale de pensii și eliminarea din acestea a anumitor categorii (parlamentari, diplomați, primari, consilieri județeni, consilieri Curtea de Conturi, personalul Curții Constituționale, personalul Consiliului Legislativ);
- modificarea art.102 din legea 263/2010 pentru a se reveni la metodologia de calcul a punctului de pensie prevăzută de legea 250/2007;
- indexarea diferențiată a pensiilor;
- impozitarea progresivă a pensiilor;
- aprobarea unui Program Național pentru Protecția Persoanelor Vârstnice;
- desființarea pilonului II de pensii;
- acordarea soțului supraviețuitor a 25% din pensia soțului decedat, fără niciun fel de condiții.

Date fiind acestea, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad își exprimă întregul suport pentru noua conducere a Federației Naționale a Pensionarilor din România, convinși fiind, că aceasta din urmă, va lupta ca și până acum pentru respectarea drepturilor pensionarilor la o viață demnă.

Întrucât am tot făcut vorbire de noua conducere a F.N.P.R. aleasă în cadrul celui de al VIII-lea Congres ordinar este cazul să o și prezentăm:

► Preda Nedelcu – **președinte**

► Luciana Cănilă – **președinte executiv**

► **Consiliul Național:** Preda Nedelcu, Luciana Cănilă, președintele respectiv președintele executiv ai Federației; **vicepreședinți** – Viorel Copil, Marcel Vulcan, Maria Ghică, Costică Chihaia, Florea Mitroi, Gheorghe Caloianu, Ioan Constantinescu; **secretari** – Marian Găgean și Ioan Toma;

trezorer – Dumitru Stere; **membri** – Radu Belloiu, Augustin Pop, Sofia Cioc, Ion Tohăneanu, Ioan Ungureanu, Marcela Putilă, Nicolaie Mihai, Ion Aciubotăriței, Viorica Novac, Ștefan Dumitrescu, Mircea Rădulescu, Nicolae Rusu, Marcel Pleșa, Ioana Droanță, Adrian Burac, Traian Dănilă, Ion Vrăjitoarea, Magdalena Lupu, Ștefan Lupșa, Ion Hortopan, Ion Roman, Romică Predescu, Ion Vasile, Mircea Marian, Mihai Gramăticu, Nicolae Suciu, Ion Stamate, Nicolae Zamfir, Ilie Popescu; **membri supleanți** – Constanța Cristea, Lilica Fulga, Mihaela Păun, Florica Cavași, Florin Lepădătescu, Floare Perțe, Neculai Chirilă, Viorica Cușcă, Ion Savel Opreșan.

► **Comitetul Director:** Preda Nedelcu, Luciana Cănilă, președintele respectiv președintele executiv ai Federației; **vicepreședinți** – Viorel Copil, Marcel Vulcan, Maria Ghică, Costică Chihaia, Florea Mitroi, Gheorghe Caloianu; **secretari** – Marian Găgean și Ioan Toma; **trezorer** – Dumitru Stere; **membri** – Radu Belloiu, Augustin Pop, Sofia Cioc, Ion Tohăneanu, Ioan Ungureanu, Marcela Putilă, Nicolaie Mihai, Ion Aciubotăriței, Ștefan Dumitrescu, Mircea Rădulescu.

► **Comisia de cenzori:** Paul Dincă, Nicolae Mitran și Ioana Nedeia.

Pe această cale, dorim noilor reprezentanți ai Federației Naționale a Pensionarilor din România, sănătate și putere de muncă pentru a înfăptui toate acele programe ce au un singur scop: apărarea drepturilor generației a treia și oferirea unor condiții decente de trai acestora.

Sportul la vârsta a treia...

Despre competițiile sportive desfășurate sub egida Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad cu prilejul aniversării a 118 ani de la înființarea, respectiv a 62 de ani de la reorganizarea asociației (8 octombrie)

Teodora Elena ZALDEA

Umblă vorba că persoanele vârstei a treia nu mai pot face sport, din varii motive: ba sunt cardiaci, iar inima le-ar ceda la primul efort fizic mai ridicat, ba au probleme cu articulațiile și s-ar trezi dintr-odată cu mâinile și picioarele în ghips, ba pur și simplu sunt ... bătrâni.

Nimic mai fals! Nimeni nu este „prea bătrân” pentru mișcarea fizică. Asta au demonstrat-o și un grup de pensionari membri ai Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad ce au participat, în week-endul 7-10 octombrie a.c., la competițiile sportive organizate de asociația noastră cu prilejul Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice – 1 octombrie și a aniversării a 118 ani de la înființarea, respectiv a 62 de ani de la reorganizarea C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad – 8 octombrie 1954.

Startul s-a dat ceva mai devreme, iar cei interesați de un stil de viață sănătos, de mișcare și practicarea unor exerciții fizice numai bune pentru menținerea unui organism sănătos, tonifiat au avut de ales între:

Competiția de tenis de masă desfășurată în incinta sălii de sport a Școlii Gimnaziale „Manolache Costache Epureanu”;

Competiția de șah desfășurată în parteneriat cu Cercul Militar Bârlad;

Crosul Toamnei, ediția a V-a ce a avut în Grădina Publică.

Înscrierile s-au realizat în perioada:

► **Competiția de tenis de masă** – 21 septembrie – 3 octombrie a.c. – la concurs fiind așteptați membrii Casei atât din mediul urban cât și din cel rural, copiii, nepoții și strănepoții acestora din învățământul preuniversitar;

► **Competiția de șah** – 21 septembrie – 4 octombrie a.c. – au putut participa la întrecere membrii C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad din mediul rural și urban, cadrele militare MAPN și MAI (active și în rezervă), copiii, nepoții și strănepoții acestora;

► **Crosul Toamnei** – 21 septembrie – 9 octombrie a.c. – competiția i-a avut printre participanți pe membrii Casei din mediul urban și rural, copiii, nepoții și strănepoții acestora din învățământul preuniversitar.

Tenisul de masă s-a bucurat de prezența a **45 de concurenți** gata de start sub îndrumarea prof. Bogdan Jora. Menționăm faptul că primele trei locuri de la fiecare categorie au fost premiate. Au fost acordate diplome, medalii și ajutoare nerambursabile. Redăm mai jos situația competitorilor înregistrată la tenis de masă:

Secțiunea Elevi

Categoria	Premiul	Nume, prenume	Școala
MASCULIN	I	HOGAȘ FLAVIUS	Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”
	II	IOSIP RADU	Liceul Tehnologic „Petru Rareș”
	III	OASENEGRE RADU	Colegiul Național „Gheorghe R. Codreanu”
	PARTICIPARE	URSU ȘTEFAN	Colegiul Național „Gheorghe R. Codreanu”

Secțiunea Adulți

Categoria	Premiul	Nume, prenume
FEMININ	I	VASILACHE SILVIA IRINA
	II	PRUTEANU VALERICA
MASCULIN 51-60 ani	I	CHIRIAC DUMITRU
	I	ANTON VASILE VIOREL
	II	ALBU VASILE
	II	ȘERBAN MARIUS
	III	RÎNCU LIVIU ADRIAN
MASCULIN 61-70 ani	I	SECĂREANU ADRIAN
	II	REBEGEA VASILE
MASCULIN peste 70 de ani	I	ȚĂRU VLAD ALIXANDRU
	II	HAZU GHEORGHE
	III	DUMITRIU ION

Hogaș Flavius, Iosip Radu, Oăsenegre Radu

Valerica Pruteanu

Liviu Adrian Rîncu

Câștigătorii concursului de tenis de masă

Bogdan Jora

Vlad Alixandru Țăru

Adrian Secăreanu

Gheorghe Hazu

Vasile Rebegea

Șahul, sportul minții, a atras drept participanți **23 de copii**. Printre aceștia s-a numărat și un echipaj din comuna Pogana. Concursul a fost supravegheat foarte atent de arbitrii Jean Mocanu și Alexandru Miron. Se impune a mai preciza și faptul că întrecerea s-a desfășurat în „sistem elvețian”, pe durata a șapte runde, fiecare jucător având 20 de minute timp de gândire. Ca și în cazul tenisului de masă, s-au premiat cu diplome, medalii și ajutoare nerambursabile primele 3 locuri de la fiecare categorie de vârstă. Festivitatea de premiere s-a desfășurat în data de 11 octombrie a.c. în prezența președintelui C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad magistrat pensionar Nicolae Mihai, a consilierului Liviu Adrian Rîncu, a maistrului principal Lucian Ursu, directorul Cercului Militar Bârlad, precum și a președintelui Clubului de șah „Gheorghe Neșțianu” Bârlad Jean Mocanu.

Mai jos, redăm clasamentul la această întrecere sportivă:

Secțiunea Elevi

Categoria	Premiul	Nume, prenume	Școala
MASCULIN Ciclul primar	I	POSTOLACHE SEBASTIAN ANDREI	Colegiul Național „Gheorghe Roșca Codreanu”
	II	VASILESCU IOAN IUSTIN	Școala „M. C. Epureanu”
	III	BÎGU BOGDAN ȘTEFAN	Școala „Episcop I. Antonovici”
MASCULIN ciclul gimnazial și liceal	I	MARIAN ROBERT IUSTIN	Școala „Episcop I. Antonovici”
	II	COJOCARU CĂTĂLIN	Colegiul Tehnic „Alexandru I. Cuza”
	III	PETROVICI ANDREI FLORIN	Școala Gimnazială nr.1 Puiești
Ciclul primar	PARTICIPARE	CHIRCIU MARIUS	Școala „N. N. Tonitza”
		TOPALĂ ALEXANDRU ȘTEFAN	Școala „Episcop I. Antonovici”
		OBREJA LUIS ANDREI	Școala Gimnazială Măscurei
		ZODIERU ȘTEFAN	Școala „Episcop I. Antonovici”
		SEBENI MITRUȚ GABRIEL	Școala „George Tutoveanu”
		MARCEA GABI	Școala „N. N. Tonitza”
		MOȘNEAGU ȘTEFAN	Școala „George Tutoveanu”
		PETROVICI FABIO CĂLIN	Școala Gimnazială Măscurei
		GROSU ALEX	Școala „George Tutoveanu”

Secțiunea Adulți

Categoria	Premiul	Nume, prenume
FEMININ	I	VASILACHE SILVIA IRINA
	PARTICIPARE	GIURGEA MIMI
MASCULIN	I	ROMAȘCANU IULIAN
	II	NEDELCU LEONARD
	III	CHIPER VASILE
	PARTICIPARE	DASCĂLU GEORGICĂ
		CHITIGA TOADER
		REBEGEA VASILE
		NECHITA NECULAI
		CRISTEA NECULAI
		IFRIM MARIUS
		MĂRGEAN MARIUS
		STAFIE TITI
		IVAȘCU AUREL
		TALPĂ SIMION
		BROȘTIC GHEORGHE
		BĂNCEANU NICOLAE
		NEDELCU GHEORGHE
		VRABIE MIRCEA

**Silvia Irina
Vasilache**

**Georgică
Dascălu**

**Neculai
Cristea**

**Neculai
Cristea**

Lucian Ursu, Liviu Adrian Rincu, Mircea Fitcal, Jean Mocanu, Nicolaie Mihai, Alexandru Miron împreună cu micii participanți la concursul de șah

Gabi Marcea

**Robert Iustin
Marian**

**Cătălin
Cojocaru**

Alexandru Topală

Mitruc Sebeni

Luis Obreja

Bogdan Bigu

Ediția a V-a a „Crosului Toamnei” desfășurată duminică, 9 octombrie a.c., a reunit la start, în Grădina Publică, peste 200 de persoane. Cu toții, de la preșcolari și până la pensionari de peste 70 ani, au concurat sub motto-ul „Alergăm pentru sănătate!” dorind să dovedească nivelul de rezistență și forma optimă de care se bucură. Menționăm faptul că de buna desfășurare a competiției s-a ocupat profesorul Lucian Bolgar din cadrul Clubului Sportiv Școlar Bârlad.

Prezentăm în rândurile următoare câștigătorii competiției la fiecare categorie de vârstă, precum și rezultatele Tombolei cu premii. Totodată, adresăm mulțumiri tuturor persoanelor fizice și juridice ce au contribuit la buna organizare a competițiilor sportive prilejuite de aniversarea a 118 ani de la înființarea, respectiv a 62 de ani de la reorganizarea C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad.

Secțiunea Elevi

Categoria	Premiul	Nume, prenume	Școala
MASCULIN preșcolari	I	MIHĂILĂ ALEXANDRU	Școala „Episcop Iacov Antonovici”
	II	BOIDACHE EDI-GEORGE	Școala „Iorgu Radu”
	III	CORNEA CRISTINEL-MARINEL	Școala Gimnazială Fălciu
MASCULIN clasele I-II	I	PRICOP DAVID ANDREI	Școala „Manolache C. Epureanu”
	II	MILEA VASILE ANDREI	Școala Gimnazială Pogana
	III	VIOLEȚ DAVID IONUȚ	Școala „Episcop Iacov Antonovici”
MASCULIN clasele III-IV	I	NĂSTASĂ DRAGOȘ IONUȚ	Școala „Episcop Iacov Antonovici”
	II	CARP VLĂDUȚ MIHAI	Școala Gimnazială nr.1 Zorleni
	III	IACOB GABRIEL	Școala „Episcop Iacov Antonovici”
	III	OSMAN IONUȚ BOGDAN	Școala „Episcop Iacov Antonovici”
MASCULIN clasele V-VI	I	CHIPER GABRIEL VALENTIN	Școala Gimnazială nr.1 Perieni
	II	HLIBAN GEORGE	Școala „Stroe S. Belloescu”
	III	BALAN OVIDIU ANDREI	Școala „George Tutoveanu”
MASCULIN clasele VII-VIII	I	IȘFAN COSTEL	Școala Gimnazială nr.1 Gara Banca
	II	PĂSĂRICĂ ALIN	Școala „Stroe S. Belloescu”
	III	MASACHI GABRIEL	Școala Gimnazială nr.1 Ciocani
MASCULIN clasele IX-X	I	ENE RĂZVAN	Colegiul Național „Gheorghe Roșca Codreanu”
	II	BALAN ROBERT	Colegiul Tehnic „Marcel Guguianu” Zorleni
	III	PETRILĂ SEBASTIAN	Liceul Tehnologic „Petru Rareș”
MASCULIN clasele XI-XII	I	BORȘ CONSTANTIN	Colegiul Tehnic „Alexandru I. Cuza”
	II	BUCĂTARU VIOREL	Colegiul Tehnic „Alexandru I. Cuza”
	III	BÎGU CONSTANTIN	Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”
CSS BÂRLAD	I	VRABIE RAUL	Școala Gimnazială nr.1 Perieni
FEMININ preșcolari	I	BOLGAR MARIA CASANDRA	Școala „Episcop Iacov Antonovici”
	II		
	III		
FEMININ clasele I-II	I	PETCU ADELINA MIHAELA	Școala Gimnazială nr.1 Gara Banca
	II	RUSU LUANA	Școala „Episcop Iacov Antonovici”
	III	CONSTANTIN CAMELIA	Școala Gimnazială nr.1 Gara Banca
FEMININ clasele III-IV	I	MIRON FRANCESCA	Școala Gimnazială nr.1 Zorleni
	II	ARTENE IUSTINA	Școala Gimnazială nr.1 Perieni
	III	ICHIM ALEXANDRA	Școala Gimnazială nr.1 Gara Banca
FEMININ clasele V-VI	I	GIUȘCĂ ELENA CRISTINA	Școala „Horia Stamatin” Bogdănești
	II	VIZUREANU ANA MARIA	Școala Gimnazială nr.1 Gara Banca
	III	MARCIUC DENISA	Școala Gimnazială Unțești
FEMININ clasele VII-VIII	I	CĂRIMAN GABRIELA	Școala „Manolache C. Epureanu”
	II	VELEA GEORGIANA	Școala Gimnazială nr.1 Vinderiei
	III	CREȚARU ȘTEFANIA	Școala Gimnazială nr.1 Vinderiei
FEMININ clasele IX-X	I	GRIGORE LUCIA	Liceul Pedagogic „Ioan Popescu”
	II	DUMITRAȘCU MHAELA	Liceul Tehnologic „Petru Rareș”
	III	BULARDA ALEXANDRA	Liceul Pedagogic „Ioan Popescu”
FEMININ clasele XI-XII	I	CERNAT LĂCRĂMIOARA	Colegiul Tehnic „Alexandru I. Cuza”
	II		
	III		
CSS BÂRLAD Clasele V-VIII	I	VAMĂ ALEXANDRA	Școala „Episcop Iacov Antonovici”
	II	ȚUȚU SORANA	Școala Gimnazială nr.1 Perieni
	III	VÂRLAN ȘTEFANIA	Școala „Manolache C. Epureanu”
CSS BÂRLAD Clasele IX-XII	I	BLEOJU AURA	Liceul Pedagogic „Ioan Popescu”
	II	CĂLIN ANA MARIA	Liceul Pedagogic „Ioan Popescu”
	III	RUSU ANDREEA	Liceul Pedagogic „Ioan Popescu”

**Podium
categoria preșcolari**

**Podium
categoria clasele I-II**

**Podium
categoria clasele III-IV**

Bolgar Lucian și Casandra

**Podium
categoria 19-30 ani**

**Podium categoria peste
70 ani - masculin**

**Podium categoria peste
70 ani - feminin**

**Podium categoria 61-70
ani - masculin**

**Podium
categoria 51-60 ani**

**Podium
categoria clasele IX-X**

**Podium categoria clasele
VII-VIII - masculin**

**Podium categoria clasele
VII-VIII - feminin**

**Podium
categoria clasele V-VI**

Secțiunea Adulți

MASCULIN 31-40 ani	I	BORZA CĂTĂLIN	Bârlad
	II	MIHAI EMIL COSMIN	Bârlad
	III		
MASCULIN 41-50 ani	I	PLETEA FLORINEL	Bârlad
	II	STAN ENOH	Sat Movileni, comuna Coroiești
	III		
MASCULIN 51-60 ani	I	GHECIU MIHAI	Bârlad
	II	FLOREA IOAN	Bârlad
	III		
MASCULIN 61-70 ani	I	ANIȚA AUREL	Bârlad
	II	CUCU ANTON	Bârlad
	III	BORȘ LIVIU JENICĂ	Bârlad
MASCULIN peste 70 ani	I	DRAGOMIR GHEORGHE	Bârlad
	II	GERU NECULAI	Sat Floreni, Murgeni
	III	CARP TOMA	Bârlad
FEMININ 19-30 ani	I	MUNTEANU FELICIA	Bârlad
	II	COSTACHE GEORGIANA	Sat Siliștea, comuna Iana
	III	CERNAT OTILIA GABRIELA	Sat Unțești, comuna Bogdănești
FEMININ 31-40 ani	I	SCÂNTEI CARMEN MIRELA	Bârlad
	II	IACOB MIHAELA	Bârlad
	III	DÂNGU ALINA MIOARA	Bârlad
FEMININ 41-50 ani	I	CATRINICI GETA	Bogdănești
	II	HOZU LENUȚA	Perieni
	III	CHITUȚĂ FROSICA	Bârlad
FEMININ 51-60 ani	I	ȚUTUIANU GETA	Bârlad
	II	FLOREA ELENA	Bârlad
	III	ȚURCANU GINA	Pogana
FEMININ 61-70 ani	I	ARTENE VIORICA	Bârlad
	II	APOSTOL ALEXANDRINA	Tutova
	III	LĂCĂTUȘ GEORGETA	Bârlad
FEMININ peste 70 ani	I	PRUTEANU VALERICA	Bârlad
	II	OCRAIM CONSTANȚA	Bârlad
	III		

Tombola cu premii

Nume, prenume	Școala/Localitate	Nr. tombolă	Premiu
BULARDA ALEXANDRA	Liceul Pedagogic „Ioan Popescu” Bârlad	154	TABLETĂ
LUCA MARIUS NICOLAE	Școala „Horia Stamatin” Bogdănești	157	TABLETĂ
CARAVELEA ANA MARIA	Școala „Victor Ion Popa” Bârlad	33	BICICLETĂ
ENACHE PETRUȚ DRAGOȘ	Școala Gimnazială nr.1 Movileni	53	BICICLETĂ
CIOBANU GABRIELA	Școala Gimnazială nr.1 Tutova	37	Împărăția oglinzilor
VRABIE RAUL	Școala Gimnazială nr.1 Perieni	220	Împărăția oglinzilor
CARIMAN GABRIELA	Școala „Manolache C. Epureanu” Bârlad	109	Împărăția oglinzilor
IONIȚĂ GHEORGHE	Liceul Tehnologic „G. Coman” Murgeni	172	Împărăția oglinzilor
ARTENE VIORICA	Bârlad	211	Bucătăria românească
CARP TOMA	Bârlad	219	Bucătăria românească
DULGHERU MITRIȚA	Alexandru Vlahuță	199	Bucătăria românească
MIHAI COSMIN	Bârlad	193	Bucătăria românească
BLEOJU PAULA MARIA	Școala Gimnazială nr.1 Iana	115	Omagiu eroilor jud. Vaslui
VRABIE BOGDAN	Școala Gimnazială nr.1 Perieni	87	Omagiu eroilor jud. Vaslui
DRAGOMIR GHEORGHE	Bârlad	215	Omagiu eroilor jud. Vaslui
ȚUTUIANU GETA	Bârlad	204	Omagiu eroilor jud. Vaslui
BUCĂTARU VIOREL	Ciocani	177	Omagiu eroilor jud. Vaslui
FANTU EMA	Școala „Episcop I. Antonovici” Bârlad	73	Omagiu eroilor jud. Vaslui
GHEORGHU TONI	Liceul Pedagogic „Ioan Popescu” Bârlad	230	Omagiu eroilor jud. Vaslui
CARADINȚĂ ELENA	Școala Gimnazială nr.1 Gara Banca	125	Omagiu eroilor jud. Vaslui
GHECIU MIHAI	Bârlad	201	Joacă-te inteligent cu copilul tău
OCRAIM CONSTANȚA	Bârlad	218	Joacă-te inteligent cu copilul tău
COZMA CRISTINA	Școala Gimnazială nr.1 Perieni	111	Împărăția poveștilor frumoase
BALMUȘ ALIN	Liceul Tehnologic „Petru Rareș” Bârlad	171	Împărăția poveștilor frumoase
ȚUTU SORANA	Școala Gimnazială nr.1 Perieni	224	Împărăția poveștilor frumoase
MOROȘANU CRISTIAN	Școala „Horia Stamatin” Bogdănești	146	Împărăția poveștilor frumoase
TUDORAȘCU PAULA	Zorleni	186	Cele 100 de reguli ale educării copilului
ANIȚA AUREL	Bârlad	203	Cele 100 de reguli ale educării copilului

PLETEA FLORINEL	Bârlad	196	Cele 100 de reguli ale educării copilului
LĂCĂTUȘ GEORGETA	Bârlad	213	Cele 100 de reguli ale educării copilului
STANCIU GEORGIANA	Școala „George Tutoveanu” Bârlad	123	Povești cu animale
DONICĂ ALEXIA EMILIA	Școala Gimnazială nr.1 Perieni	30	Povești cu animale
RÎPANU GEORGE	Liceul Teoretic „Mihai Eminescu” Bârlad	228	Povești cu animale
CROITORU LARISA	Școala Gimnazială nr.1 Gara Banca	72	Povești cu animale
IORGA ADI	Colegiul „Marcel Guguianu” Zorleni	162	Miturile Greciei antice
RĂDUCANU DIANA MARIA	Școala Gimnazială nr.1 Gara Banca	67	Miturile Greciei antice
CERNAT OTILIA GABRIELA	Sat Unțești, comuna Bogdănești	184	Biserica Ortodoxă
BORZA CĂTĂLIN	Bârlad	191	Biserica Ortodoxă
COSTACHE GEORGIANA	Iana	183	Copii născuți sub o stea norocoasă
NENIȚĂ ANDREEA ANI	Bârlad	187	Copii născuți sub o stea norocoasă
STAN ENOH	Sat Movileni, comuna Coroiеști	197	Boli specifice bărbaților
STAN ROBERT	Școala Gimnazială Popeni	150	Apa vie a Evangheliei
POPA REBECA GABRIELA	Școala „Iorgu Radu” Bârlad	39	Apa vie a Evangheliei
MURARU ȘTEFAN	Școala Gimnazială nr.1 Voinești	143	Carte de rugăciuni
ENACHE OANA LUIZA	Școala „Horia Stamatin” Bogdănești	42	Carte de rugăciuni
DINGU ALINA MIOARA	Bârlad	190	Scara duhului
CATRINICI GETA	Bogdănești	200	Scara duhului
MÂNDRILĂ COSMIN	Școala Gimnazială Ciocani	144	Fascinația și mirajul autografului
ENACHE DENISA GEORGIANA	Școala Gimnazială Coroiеști	116	Fascinația și mirajul autografului
APOSTU VLAD ANDREI	Școala „Manolache C. Epureanu” Bârlad	103	Fascinația și mirajul autografului
FLOAREA MIHAELA DELIA	Școala Gimnazială Alexandru Vlahuță	112	Dovada macrobiotică
CHIRIAC NARCIS	Școala „Stroe S. Belloescu” Bârlad	141	Pașaport pentru eternitate
STAN PARASCHIVA	Sat Movileni, comuna Coroiеști	194	Tinere personalități bârlădene
ISTRATE DORU	Școala Gimnazială nr.1 Recea, Iana	149	Tinere personalități bârlădene
ISFAN COSTEL	Școala Gimnazială nr.1 Gara Banca	126	Tinere personalități bârlădene
CĂRCOTĂ CARMEN	Școala „Horia Stamatin” Bogdănești	119	Tinere personalități bârlădene
PETRONELA			
MAGHER MIHAI	Școala Gimnazială Măscurei, Pogana	131	Joc rummy
TĂLPÎȘ LARISA	Școala „Horia Stamatin” Bogdănești	113	Șah
TECLĂ ALEXANDRU	Colegiul Tehnic „Alexandru I. Cuza” Bârlad	181	Șah
GRIGORE LUCIA	Liceul Pedagogic „Ioan Popescu” Bârlad	152	Șah
ZALDEA ALEXANDRU COSTEL	-	168	Șah
GORAN DAN	Școala „Horia Stamatin” Bogdănești	130	Fascinația și mirajul autografului
IOAN FLORIN	Liceul Pedagogic „Ioan Popescu” Bârlad	226	Fascinația și mirajul autografului
CĂLIN ANA MARIA	Liceul Pedagogic „Ioan Popescu” Bârlad	231	Fascinația și mirajul autografului
BIZIM ALEXANDRU	Colegiul „Marcel Guguianu” Zorleni	169	Fascinația și mirajul autografului
BÎGU CONSTANTIN	Liceul Teoretic „Mihai Eminescu” Bârlad	178	Fascinația și mirajul autografului
PAIU IUSTIN ANDREI	Școala „Episcop I. Antonovici” Bârlad	21	Fascinația și mirajul autografului
MIHĂILĂ ALEXANDRU	Școala „Episcop I. Antonovici” Bârlad	5	Fascinația și mirajul autografului
DABIJA IOAN	Școala Gimnazială nr.1 Zorleni	64	Tinere personalități bârlădene
BOIDACHE ȘTEFANIA	Școala „Iorgu Radu” Bârlad	76	Tinere personalități bârlădene
NICULA IOAN GABRIEL	Școala Gimnazială Sărățeni, Floreni	93	Tinere personalități bârlădene
CRISTEA PAULA	Școala Gimnazială nr.1 Perieni	225	Tinere personalități bârlădene
TURBUC ROBERT	Școala „Horia Stamatin” Bogdănești	49	Tinere personalități bârlădene
VELEA GEORGIANA	Școala Gimnazială Vinderei	107	Tinere personalități bârlădene
BALAN ALEXANDRU	Școala „Manolache C. Epureanu” Bârlad	52	Tinere personalități bârlădene
TOMA ANDREI MIHAI	Școala Gimnazială Iana	132	Tinere personalități bârlădene
DOROFTEI LĂCRĂMIOARA	Școala „Horia Stamatin” Bogdănești	26	Tinere personalități bârlădene
CARP VLĂDUȚ MIHAI	Școala Gimnazială nr.1 Zorleni	46	Tinere personalități bârlădene
HUȚUȚUC BIANCA IONELA	Școala „Horia Stamatin” Bogdănești	114	Tinere personalități bârlădene
CHIPER GABRIEL VALENTIN	Școala Gimnazială nr.1 Perieni	79	Comorile muzeelor europene
BLEOJU AURA	Liceul Pedagogic „Ioan Popescu” Bârlad	233	Comorile muzeelor europene
MASACHI GABRIEL	Școala Gimnazială Ciocani	128	Enciclopedia minunilor lumii
MIRON FRANCISCA	Școala Gimnazială nr.1 Zorleni	27	Enciclopedia minunilor lumii
CORNEA FLORINEL	Școala Gimnazială Fălciu	51	Povești europene
PAIU ANA MARIA	Școala „Episcop I. Antonovici” Bârlad	8	Povești europene
HLIBAN GEORGE	Școala „Stroe S. Belloescu” Bârlad	81	Povești europene
TOMA SARA MARIA	Școala „Episcop I. Antonovici” Bârlad	14	Povești europene
VARIA DENIS	Școala Gimnazială Ciocani	102	Set instrumente scrise
BORDEIANU ALINA DANIELA	Școala Gimnazială nr.1 Gara Banca	40	Set instrumente scrise
MORARU ANDREI	Școala Gimnazială Unțești, Bogdănești	148	Set instrumente scrise
STOICA LAURA MĂDĂLINA	Școala „Horia Stamatin” Bogdănești	36	Set instrumente scrise
BALAN OVIDIU ANDREI	Școala „George Tutoveanu” Bârlad	82	Set instrumente scrise
FLOREA ELENA	Bârlad	205	Casetă vin
FLOREA IOAN	Bârlad	202	Casetă vin
MANOLE ANA	Școala „Iorgu Radu” Bârlad	77	Istoria neamului românesc

GHEORGHIU FLORIN	Colegiul Tehnic „Alexandru I. Cuza” Bârlad	180	Istoria neamului românesc
GAVRILĂ MIRELA	Frunțișeni	192	Istoria neamului românesc
BORȘ LIVIU JENICĂ	Bârlad	207	Istoria neamului românesc
PARTENE ANASTASIA	Școala „Manolache C. Epureanu” Bârlad	75	Cană
ICHIM ALEXANDRA	Școala Gimnazială nr.1 Gara Banca	25	Cană
CIURARU MARIUS ANDREI	Școala „Horia Stamatin” Bogdănești	56	Cană
PETREA ADRIAN	Colegiul Național „Gh. R. Codreanu” Bârlad	170	Cană
CREȚEANU ȘTEFANIA	Vinderei	108	Cană
DODOLOI COSMIN ANDREI	Școala „Horia Stamatin” Bogdănești	140	Cană
STAN PAUL DOREL	Sat Movileni, comuna Coroiești	173	Cană
FILIPESCU ANDREI ȘERBAN	Școala „Manolache C. Epureanu” Bârlad	44	Cană
VÂRLAN ȘTEFANIA	Școala „Manolache C. Epureanu” Bârlad	223	Cană
GĂLĂTEANU IONUȚ	Școala „Iorgu Radu” Bârlad	80	Cană
COMĂRGEAN NICOLETA ȘTEFANIA	Școala „Horia Stamatin” Bogdănești	41	Cană
CREȚU LAURENȚIU	Școala Gimnazială Ciocani	85	Cană
PÂSLARU NICOLETA	Școala Gimnazială Popeni	120	Cană
CĂRANĂ SEBASTIAN	Școala Gimnazială Ciocani	97	Cană
GORAN CARMEN FLOAREA	Unțești	78	Cană
NEAGU ROBERTO CĂTĂLIN	Școala „Episcop I. Antonovici” Bârlad	22	Cană
IACOB ANA MARIA	Școala „Episcop I. Antonovici” Bârlad	110	Cană
BÎGU ANDREI VALENTIN	Școala Gimnazială Ciocani	84	Cană
VAREA GEORGE	Școala Gimnazială Ciocani	147	Cană
SCÂNTEI CARMEN MIRELA	Bârlad	189	Cană
SANDU DANIEL GEORGE	Școala Gimnazială Tutova	133	Cană
AZAMFIREI COSMIN GABRIEL	Școala Gimnazială Frunțișeni	139	Cană
HOZU LENUȚA	Perieni	195	Cană
FERARU DUMITRU IONUȚ	Școala Gimnazială Ciocani	88	Cană
PICIU STUPU TEODOR	Bârlad	209	Cană
ȚURCANU GINA	Pogana	208	Cană
NEAGU GEORGE	Colegiul „Marcel Guguianu” Zorleni	165	Cană
SCÂNTEI DRAGOȘ	Școala „Episcop I. Antonovici” Bârlad	18	Cană
CUCU ANTON	Bârlad	206	Cană
SPANACHE TEODORA	Școala „Manolache C. Epureanu” Bârlad	32	Cană
CIOROIU CIPRIAN	Colegiul Tehnic „Alexandru I. Cuza” Bârlad	163	Cană
MANOLACHE CRISTINA IOANA	Școala Gimnazială nr. 1 Gara Banca	11	Cană
CHITUȚĂ FROSICA	Bârlad	198	Cană
SUFRAGIU RAREȘ	Școala „Episcop I. Antonovici” Bârlad	50	Cană
ROTARU ADI	Școala Gimnazială Sărățeni, Floreni	101	Cană
BÎGU ANTON IONUȚ	Școala Gimnazială nr.1 Perieni	58	Cană
GERU NECULAI	Floreni, Murgeni	217	Cană
RÎPAN ADRIANA	Bârlad	210	Cană
SANDU PARASCHIVA	Școala de arte și meserii Tutova	115	Cană
HRESCU SEBASTIAN NICOLAE	Școala Gimnazială Unțești, Bogdănești	89	Cană
MUNTEANU GEORGE	Școala Gimnazială Alexandru Vlahuță	138	Cană
IACOB MIHAELA	Bârlad	188	Cană
ICHIM ANDREEA MIHAELA	Școala Gimnazială nr.1 Gara Banca	74	Cană
IFRIM MĂDĂLINA GABRIELA	Școala „Victor Ion Popa” Bârlad	38	Cană
ILIE GABRIEL	Școala „Stroe S. Belloescu” Bârlad	100	Cană
ROȘCA VALENTIN	Bârlad	212	Cană
APOSTOL ALEXANDRINA	Tutova	214	Cană
PANĂ COSMIN	Liceul Pedagogic „Ioan Popescu” Bârlad	227	Cană
RUSU ANDREEA	Liceul Pedagogic „Ioan Popescu” Bârlad	232	Cană
RUSU LUANA	Școala „Episcop I. Antonovici” Bârlad	9	Cană
TALPIȘ MIHAI ALEXANDRU	Școala „Horia Stamatin” Bogdănești	59	Cană
CHELARU COSMIN	Școala Gimnazială Popeni	134	Cană
BOIDACHE EDI GEORGE	Școala „Iorgu Radu” Bârlad	3	Cană
DUCA CRISTIAN	Școala „Manolache C. Epureanu” Bârlad	105	Cană
DOSPIN GABRIEL	Școala „Horia Stamatin” Bogdănești	57	Cană
BOLGAR CASANDRA	Școala „Episcop I. Antonovici” Bârlad	1	Cană
STAN LAVINIA	Școala Gimnazială Coroiești	124	Cană
MILEA VASILE ANDREI	Școala Gimnazială Pogana	16	Cană
CREȚU ANDREI GEORGE	Școala „Manolache C. Epureanu” Bârlad	95	Cană
DINGU DENIS IULIAN	Școala „Iorgu Radu” Bârlad	23	Cană
ȘTEFĂNIȚĂ VALENTIN	Școala Gimnazială nr.1 Gara Banca	54	Cană
ȚILEA EDUARD IONUȚ	Școala Gimnazială nr.1 Gara Banca	55	Cană

IONIȚĂ ION IONUȚ	Școala Gimnazială Sărățeni, Floreni	99	Cană
ENE RĂZVAN	Colegiul Național „Gheorghe R. Codreanu” Bârlad	159	Cană
ENACHE ALBERT MARIAN	Școala Gimnazială Coroiști	98	Cană
MOTREA ELENA	Școala Gimnazială nr.1 Perieni	28	Teatru
BRĂȚULEANU ANDREI	Școala „Principesa Elena Bibescu” Bârlad	156	Teatru
NANEA MIHAELA IULIA	Școala „Episcop I. Antonovici” Bârlad	175	Teatru
BĂLAN ROBERT	Colegiul „Marcel Guguianu” Zorleni	160	Teatru
MURIS SERGIU	Școala „Horia Stamatin” Bogdănești	61	Teatru
MUNTEANU MIHAI CĂTĂLIN	Școala Gimnazială Alexandru Vlahuță	104	Teatru
GIUȘCĂ ELENA CRISTINA	Școala „Horia Stamatin” Bogdănești	71	Teatru
ONEL ANDREI	Liceul Tehnologic „Petru Rareș” Bârlad	166	Teatru
VIZUREANU ANA MARIA	Școala Gimnazială nr.1 Gara Banca	68	Teatru
FOTACHE FRANCESCO	Școala Gimnazială „Spiru Haret” Viișoara	90	Teatru
PRUTEANU VALERICA	Bârlad	216	Teatru
PETCU ADELINA MIHAELA	Școala Gimnazială nr.1 Gara Banca	6	Teatru
CERNAT FLORIN ION	Liceul Tehnologic „Petru Rareș” Bârlad	167	Teatru
MÎZGĂ IZABELA	Școala Gimnazială nr.1 Gara Banca	222	Teatru
MOCĂNAȘU CLAUDIU N.	Școala Gimnazială „Spiru Haret” Viișoara	94	Teatru
CĂPRARU SIDONIA MARIA	-	12	Teatru
CREȚU ȘTEFAN	Școala Gimnazială nr.1 Zorleni	83	Teatru
ALBU VASILE	Școala Gimnazială Ivești	137	Teatru
DUMITRAȘCU MIHAELA	Liceul Tehnologic „Petru Rareș” Bârlad	153	Teatru
MUNTEANU FELICIA	Bârlad	182	Teatru
BULIGA FLAVIA	Școala Gimnazială Iana	117	Teatru
ARTENE IUSTINA	Școala Gimnazială nr.1 Perieni	24	Teatru
NEGRU COSMIN	Școala „Stroe S. Belloescu” Bârlad	106	Teatru
BOGOS ALEXANDRU	Școala Gimnazială „Spiru Haret” Viișoara	92	Teatru
VÎJU CAMELIA	Alexandru Vlahuță	185	Teatru
PARNEA MIHAELA	Școala Gimnazială nr.1 Iana	121	Teatru
PRICOP DAVID ANDREI	Școala „Manolache C. Epureanu” Bârlad	15	Teatru
PUFLEA BIANCA TEODORA	Școala „Manolache C. Epureanu” Bârlad	70	Teatru
ROCA DARIUS GEORGE	Școala „Episcop I. Antonovici” Bârlad	2	Teatru
CÂRCOTĂ ANASTASIA IOANA	Școala „Horia Stamatin” Bogdănești	35	Teatru
CHIPER ȘTEFANIA ANDREEA	Școala Gimnazială nr.1 Perieni	66	Teatru
SAMOILĂ IONUȚ	Școala Gimnazială Popeni	135	Teatru
CONSTANTIN ANA MARIA	Școala Gimnazială nr.1 Gara Banca	29	Teatru
MIHAI ERICA	Școala „George Tutoveanu” Bârlad	31	Teatru
IACOB GABRIEL	Școala „Episcop I. Antonovici” Bârlad	47	Teatru
OSMAN IONUȚ BOGDAN	Școala „Episcop I. Antonovici” Bârlad	48	Teatru
MARCIUC DENISA	Școala Gimnazială Unțești	69	Teatru
VAMĂ ALEXANDRA	Școala „Episcop I. Antonovici” Bârlad	221	Teatru
PETRIȚĂ SEBASTIAN	Liceul Tehnologic „Petru Rareș” Bârlad	161	Teatru
MUREȘ CLAUDIA ELENA	Școala „Horia Stamatin” Bogdănești	34	Teatru
PÎSLARU GEORGIANA	Școala Gimnazială Popeni	122	Teatru
DANGA RADU	Școala Gimnazială nr.1 Voinești	129	Teatru
STUPU IONUȚ PETRIȘOR	Școala Gimnazială nr.1 Pogana	145	Teatru
STAN ELENA IRINA	Școala „Spiru Haret” Viișoara	65	Teatru
PĂSĂRICĂ ALIN	Școala „Stroe S. Belloescu” Bârlad	127	Teatru
ARSENIE EDUARD	Școala „Episcop I. Antonovici” Bârlad	62	Teatru
CORNEA CRISTINEL MARINEL	Școala Gimnazială Fălcui	4	Teatru
BORȘ CONSTANTIN	Colegiul Tehnic „Alexandru I. Cuza” Bârlad	176	Teatru
LUCA ȘTEFAN GABRIEL	Școala „Horia Stamatin” Bogdănești	60	Teatru
PAPUC MARIAN FLORIN	Școala „Stroe S. Belloescu” Bârlad	151	Teatru
CRAP MATEI DANIEL	Școala „George Tutoveanu” Bârlad	20	Teatru
ALBU FLORENTINA	Școala „George Tutoveanu” Bârlad	118	Tinere personalități bârlădene

Alexandra Bularda

Ana-Maria Caravelea

Petruț Enache

PĂRERI DESPRE POLITICĂ, POLITICIENI ȘI... ALEGERILE DIN „VIAȚA NOASTRĂ”

Selecție de Nelu Vasile - NEVA

Politica

O entitate ce trăiește
Din paradoxuri și minuni!
Ea adevărul îl slujește
Edificându-l din minciuni.

Stelian IONESCU

Răutăți necesare

Politica-i căsătorie,
Cu tot aspectul lor bizar,
Căci amândouă par să fie
Un rău de-a pururi necesar.

Ion BUTULESCU

Politicieni persecutați?

Mai toți i-acuză de atâtea drame,
Că-s hoți, perfizi sau n-au destulă carte,
Dar umoriștii-i bagă-n epigrame,
Iar cei mai pesimiști în altă parte!

Gheorghe BĂLĂCEANU

Autoironia alegătorului

Nu-s fire depravată,
Greșesc – deși n-aș vrea –
La patru ani o dată,
Mi-o fac cu mâna mea.

Valentin GROZA

Pregătire pentru vot

M-am frizat, mi-am ras și barba
Și-am plecat frumos la vot,
Dar votând de-a baba-oarba
Am ieșit... URĂT de tot!

George CEAUȘU

Bucuria alegătorilor

Înnebuniți de bucurie
Că vin alegerile iar,
Ei și-o îneacă în țarie
La crâșma... domnului primar!

Constantin SLAVIC

Urna alege!

Un car cu proști s-a răsturnat
Într-un oraș destul de mare,
Dar unde-anume s-a-ntâmpat,
Vom ști precis după votare.

Nicolae-Paul MIHAIL

Electorale

Toți ne-au promis când i-am ales
C-or să ne ducă spre progres
Și, recunosc, n-a fost un truc,
Că de atuncea ne tot... duc!

Eugen ALBU

După alegeri

Onestitatea ne obligă
Să credem că, votând așa,
Am pus-o rău de mămăligă
Și n-o s-avem cu ce-o mânca.

Gheorghe ȘCHIOP

Opțiuni electorale

Suspina electoratul
Dintr-o țară – țara mea:
„Pe oricine aș vota,
Tot se-alege necuratul!”

Sorin FINCHELSTEIN

Unor aleși

Sigur, fără doar și poate,
Că pe listele de vot
Au fost mulți ce-au dat din coate,
Ca acum să-i doară-n cot.

Ioan TODERAȘCU

Aleșii noștri

Ne promiteau imense binefaceri
Dar azi, loviți complet de amnezii,
Au transformat mărețele prefaceri
În grandioase prefăcătorii.

Miahi MOLEȘAG

Aleșilor noștri

Pân's-ajungă la putere
Vorba lor e numai miere;
După ce votarea trece,
E... rahat cu apă rece!

Virgil PETCU

Promisiuni politicoase

De atâtea vorbe goale
Despre lapte, piept de pui,
Despre miere și sarmale,
Toți flămânzii sunt... sătui.

Janet NICĂ

Politicienii și mirajul puterii

Cu preșul cum ades ne-au dus,
E musai să gândim oleacă
Și la ce fac s-ajungă sus
Și ce ajung apoi să facă.

George PETRONE

Miting aprobat

Că-s opozant eu nu ascund
Și demonstrez în piața mare,
Iar de sus-puși mă doare-n fund!
C-am încasat niște picioare...

Ioan POP

Oportunism

Când aleșii dau cu gura,
La tribună-n Parlament,
Este cel mai bun moment
Să le faci caricatura.

Alexandru HANGANU

Colegii de partid

Colegii mei m-au expulzat
Dintr-un Partid extrem de mare
Doar pe motiv că n-am furat...
Și mă acuză de trădare.

Nicolae BUNDURI

Similitudini

Mint și vânătorii, mint pescarii
Și de multe ori fără sfială,
Însă îi întrec parlamentarii,
În campania electorală!

Nicușor CONSTANTINESCU

Mintea de pe urmă

Candidații paralei,
Pentru încă patru ani,
Dau o pungă de doi lei,
Unor oameni de doi bani.

Ion MICUȚ

Alegeri

Patru puncte cardinale
Am repere când votez,
Caut cea mai dreaptă cale,
Însă... mă debusolez.

Marian POPESCU

Verticalitate

Pentru scopuri de atins,
Ori ciolane de păstrat,
Unii scuipă unde-au lins,
Alții ling unde-au scuipat...

Constantin TUDORACHE

Parlamentarii...

Fiind aleși prin vot, se-mpart apoi
În două grupuri cu tendințe clare:
În cei pe care-i doare-n cot de noi
Și-n cei pe care nici în cot nu-i doare!

Vasile VAJOJA

Ciclul electoral

Ca o turistă, azi, Prostia,
Colindă lumea fără bani
Și-ajunge și în România
La vot – din patru-n patru ani.

Vasile VOROBET

Florian Pricop

60 de ani de rugby la Bârlad

(4)

Anul 1956

La Bârlad, în data de 26 august 1956, la inițiativa inginerului constructor Ionel Mirea și a inginerului Ion Cotaie ia ființă echipa de rugby *Constructorul*, alcătuită din intelectuali, militari și muncitori constructori care lucrau pe șantierele orașului, alături de alți câțiva localnici. Această dată este considerată a fi momentul când Bârladul a intrat în istoria rugbyului românesc.

Iată echipa de atunci:

Ionel Mirea
Gheorghe Melinte
Nicolae Cheleş
Mircea Negrilă
Puiu Bercovici
Gheorghe Vasiliu
Janin Pavel
Laurențiu Cosma
Viorel Călin
Carol Ardöi
Mircea Paiu
Nicolae Balcan
Mircea Călinescu
Marin Păun
Mihai Turlacu
Gheorghe Calalb
Adrian Mareș
Viorel Porumb
Gheorghe Tăbîrcă
Ion Zbîncu
Aurel Pitrop
Emil Gîdei

Mircea Mănescu
Gheorghe Mureșan
Rudi Hockstraser
Antrenori: Ionel Mirea și Nicolae Balcan.

1957

Echipa a activat în Campionatul Diviziei „B”, Seria a II-a, obținând locul V cu următorul lot:

Ionel Mirea
Nicolae Balcan
Mircea Mănescu
Nicolae Cheleş
Mihai Focșa
Laurențiu Cosma
Gheorghe Vasiliu
Gheorghe Dobrescu
Mircea Negrilă
Emil Gîdei
Ioan Bobîrcă
Carol Ardöi
Viorel Călin
Mircea Paiu
Aurel Pitrop
Viorel Porumb
Cornel Văleanu
Rudi Hocstraser
Ioan Mureșan
Janin Pavel
Gheorghe Melinte
Eugen Gîdei

1958

Este adus antrenor reputatul Dragoș Țenescu. Sunt promovate în lot elemente tinere și de perspectivă, precum Ilie Pascal, Ion Alexandru, Anton Grandore și Iulian Brăescu.

Câștigă Seria a II-a, Diviza „B” și promovează în Divizia „A”, alături de *Metalul M.I.G.* și *Știința Cluj*.

Lotul:

Ionel Mirea
Ioan Zbîncu
Anton Grandore
Gheorghe Melinte
Laurențiu Cosma
Marin Păun
Gheorghe Calalb
Gheorghe Rotaru
Viorel Călin
Gheorghe Dobrescu
Mircea Negrilă
Ilie Pascal
Carol Ardöi
Gheorghe Scobercea
Mircea Paiu
Nicolae Balcan
Mircea Mănescu
Nicolae Cheleş
Iulian Brăescu
Mihai Turlacu
Aurel Pitrop
Emil Gîdei
Eugen Gîdei
Cornel Văleanu

Mihai Popa
Ionel Moraru
Gheorghe Vasiliu
Emil Moraru

Gheorghe Melinte și Nicolae Balcan
sunt selecționați în lotul național.

Antrenori: Ionel Mirea și Nicolae Balcan.

În cele ce urmează vom insera articole jurnalistice, programe de joc, fotografii care fac referire la felul în care bîrlădenii au abordat promovarea în Divizia „A”, precum și evoluțiile ulterioare apărute în presa din acea vreme. (Am respectat ortografia de atunci).

Constructorul Bîrlad – o echipă de rugby cu frumoase perspective

„La jocul *Constructorul – Progresul* București am avut prilejul să stau în tribună cu rugbiștii de la *Știința* Iași și de multe ori am auzit de la aceștia cuvinte de laudă la adresa tinerei echipe din Bîrlad. La un moment dat studenții, încântați de jocul prestat de bîrlădeni, au uitat de emoțiile pe care le aveau (ei trebuind să joace după acest meci cu CFR București) transformîndu-se în adevărați susținători ai echipei bîrlădene. E drept că rutina și-a spus cuvîntul, deoarece echipa bîrlădenilor a părăsit terenul învinsă cu 13-5, pînă în min. 78, *Progresul* conducea cu 8-5 și a trebuit să lupte din răsputeri pentru a menține rezultatul. Dacă bîrlădenii ar fi practicat același joc ca în repriza a doua, sigur că ar fi obținut o victorie de prestigiu.

Constructorul a dominat copios această parte a jocului, organizînd numeroase grămezi spontane unde cîștigă cu regularitate baloane inițiind totodată contraatacuri rapide rămase fără rezultat. Iată cum au fost înscrise punctele: în min. 4 *Progresul* transformă o lovitură de pedeapsă: 3-0. Minutul 31, jocul este concentrat pe extrema dreapta, balonul ajunge la Ghiuzelea, care printr-o excelentă lovitură de picior, deschide trei-sferturile și aripa de pe acea parte culcă balonul în terenul de țintă bîrlădean. Se reușește transformarea și scorul devine 8-0. În min. 44 bîrlădeanul Calalb face o cursă frumoasă și reușește încercarea, transformată de Mănescu: 8-5. La acest scor, *Constructorul* domină cu insistență silindu-i pe bucureșteni să se apere. Bîrlădenii ratează doua ocazii clare trimițînd de la 6 m de terenul de țintă bucureștean mingi „înainte” și arbitrul fluieră off-side. În min. 78, *Constructorul*

comite o greșeală elementară în apărare de care profită bucureștenii și scorul devine 13-5, meciul fiind deja jucat. S-au remarcat de la *Constructorul* Melinte și Mănescu.”

(I. Arhip „Flacăra Iașului”)

Constructorul Bîrlad pe primul loc în clasamentul seriei a II-a

„Peste 1500 de spectatori au fost duminică martorii unei antrenante dispute de campionat în jocul care a avut loc pe Stadionul tineretului între *Petrolul* Ploiești (liderul seriei) și *Constructorul* Bîrlad. Jocul începe în nota de dominare a bîrlădenilor care pot înscrie, dar gazdele se angrenează în jocul închis al oaspeților. Mai bine formați fizicește, petroliștii forțează nota și asistăm la o ușoară dominare a lor. Deși dominați, constructorii beneficiază de un cufran (lovitura de pedeapsă) pe care Călin, spre surprinderea jucătorilor și a spectatorilor, îl transformă și astfel constructorii conduc cu 3-0. Dominarea oaspeților continuă și iată că spre sfîrșitul reprizei, Grădișteanu (*Petrolul*) primește balonul și printr-o acțiune personală scapă de fundașul Călin și de urmăritorul lui, Paiu, și marcă spectaculos eseu netransformat: 3-3, rezultat cu care ia sfîrșit prima repriză. La reluare tot oaspeții sunt cei care stăpînesc întru-cîtva jocul. Arbitrul jocului acordă un cufran oaspeților de la jumătatea terenului și, nesperat, lovitura este transformată: 6-3 pentru Ploiești. Constructorii nu-și pierd curajul, atacă dezlănțuit și datorită unui elan de nedescris împing grămada adversă în terenul de țintă, iar Zbîncu culcă balonul: 6-6. În ultimul minut al jocului Gîdei fentează doi adversari, trimite balonul lui Paiu, care printr-un sprint spectaculos marchează eseu care aduce victoria bîrlădenilor și primul loc în Seria a II-a. S-a evidențiat întreaga echipă. Locul I unde se afla astăzi echipa de rugby *Constructorul* în clasamentul seriei nu trebuie să facă pe jucători și nici pe cei care-l conduc să se culce pe laurii victoriei. Pînă la cîștigarea campionatului mai sunt încă 5 jocuri.”

(gazeta „Rulmentul”, material nesemnat)

Această partidă a fost arbitrată la centru de Valentin Hossu, tatăl cunoscutului jurnalist Emil Hossu-Longin.

Constructorul își menține șefia în clasament

„Jucătorii constructori au avut de

înfruntat duminică un adversar dificil. După un joc viu disputat, bîrlădenii, mai bine orientați în teren și cu mai multă voință, și-au adjudecat o meritată victorie cu scorul de 9-3 (3-0) în întîlnirea cu *Știința* Galați. În felul acesta, echipa noastră și-a mai adăugat o victorie în palmaresul său, victorie care concretizează tot mai mult drumul spre categoria „A”. Au marcat: Negrilă (eseu), Mănescu (eseu) și Paiu (eseu)”.

(gazeta „Rulmentul”, material nesemnat)

Constructorul a cîștigat încă o victorie

„Jucînd duminică în deplasare cu echipa *Progresul* Galați, constructorii bîrlădeni au reputat încă o victorie cu scorul de 16-3, consolidîndu-și poziția în clasamentul seriei și netezindu-și drumul spre categoria „A”. Au marcat eseuri: Zbîncu, Ardöi, Paiu, Brăescu, iar Călin a transformat de două ori”.

(gazeta „Rulmentul”, material nesemnat)

Constructorul Bîrlad – Aeronautica București 16 – 3 (13 – 3)

„Jocul constructorilor n-a dat satisfacție, deși scorul arăta că ei au fost superiori bucureștenilor. Sunt mai multe motive care ne determină să afirmăm aceasta. În primul rînd, bîrlădenii s-au angrenat în jocul închis al oaspeților care s-au mulțumit cu repetate tușe pentru a cîștiga teren, pentru a ajunge mai repede în terenul de țintă. Condiția fizică și-a spus cuvîntul mai ales în partea a doua a meciului cînd constructorii nu au reușit decît o singură dată să culce balonul. Dacă ei ar fi atacat în șarje cu mingea, pînă la ultimul om, eseu se marca, dar în majoritatea atacurilor, mingea s-a oprit la penultimul jucător (Mănescu) și astfel, scorul meciului nu oglindește raportul de forțe dintre cele două formații. În general, constructorii au jucat sub posibilitățile lor (în special Paiu, Mănescu și Calalb). O greșeală intolerabilă a jucătorilor din Bîrlad este aceea că nu se orientează în teren: ei primesc balonul și, în loc să gîndească, să creeze faze bine concepute, cu balonul la mînă, se îndreaptă spre adversari cu privirea în jos. Tinerii rugbiști Pascal și Moraru (de la *Constructorul*) au avut o comportare meritorie.

Au marcat și transformat Gîdei, Mănescu, Moraru, Călin și Zbîncu”.

(gazeta „Rulmentul”, material nesemnat)

VIZIUNE PRIVIND VIAȚA NOASTRĂ (3)

(fantezie)

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1													
2													
3													
4													
5													
6													
7													
8													
9													
10													
11													
12													

ORIZONTAL: 1) ... 2) ... 3) Gaie apteră! – Se află în plină penurie! – Lat în spate! **4)** A se îngriji de sănătate – Iese primul din luptă – Citit din copertă în copertă! **5)** Găsite în naos! – Meserie desăvârșită – Rășină sintetică. **6)** Rar dimpotrivă – Tras la margine – Preferințe speciale. **7)** E ciudată în sine! – Bun de plată – Jumătate din stomac! **8)** Aripă de ibiși! – Generator de unde electromagnetice folosit în chirurgie – Fără dăru. **9)** Ultima masă – Spune ba – De-al lui CREANGĂ. **10)** Infarct miocardic acut (abr.med.) – Obişnuință – Centru de înot! **11) ... 12) ...**

VERTICAL: 1) ... 2) ... 3) Stau la casă! – Nevăzută de la margini! – Trag la pește. **4)** Trăgător în poligon – Prevăzute în plan! – Limitele oricărui medic! **5)** Publicație cu periodicitate la 12 luni – Marginile papornice! **6)** Sentiment de iubire – Bit! – Resturi la dărac. **7)** Irod fără inimă! – Lumești (fem.) – Tragere la poligon. **8)** Aspirator la purtător – A inaugural o expoziție. **9)** Cetățean din Como! – Aripă de sitar! – Alipit. **10)** Exprimă o șovăială – Scrise la temă! – Autoturismul baronului! **11)** Aripă de erete! – Oricare dintre substanțele identice dar cu însușiri diferite – Apar după neg! **12) ... 13) ...**

Dicționar: IMA.

P.S.: Pornind din stânga sus și urmând în spirală traseul rasterat, veți descoperi viziunea lui Mircea Trifu cu privire la viața noastră (o epigramă, începând cu titlul).

Nelu VASILE – Turburea, Gorj

Aritmogrila

	1	2	3	4	5
1	12	7	11	13	9
2	6	4	10	2	1
3	8	14	3	5	15

Orizontal: 1) Parfumuri. **2)** Material rezistent. **3)** Cord. **Vertical: 1)** La sabie! **2)** Rumegător nordic. **3)** Prefix la ureche. **4)** Bere germană. **5)** Ieșirea din scenă!

Dicționar: MOM.

De la 1 – 15: Brumarul și anotimpul.

AUTUMNALĂ

~ fantezie ~

Serghei COLOȘENCO

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

ORIZONTAL: 1) Zarul cu puncte – Capacitate creatoare. **2)** Întărirea corpului – Subsemnatul. **3)** Fixează ușa (sg.) – Alean. **4)** Pantă greu accesibilă. **5)** Animal sălbatic – Cortegiu. **6)** Căni! – Piatră prețioasă verde. **7)** Caut! – Observații. **8)** Aleși – Cant! **9)** Umăr mecanic – Căinii din Deltă. **10)** Vechi – Vesel.

VERTICAL: 1) Specie de fluier – A se veșteji. **2)** Cântece de leagăn – Aflat înăuntru. **3)** Roman de Guy de Maupassant (2 cuv.) – Literatură (abr.). **4)** Pește marin, viu colorat – Temperaturi scăzute. **5)** Imagine imprimată în relief pe hârtie cu ajutorul unui dispozitiv metalic, pentru a întări valoarea unui act (2 cuv.). **6)** Om cu părul și pielea de culolare neagră (pop.) – Lună de primăvară (pop.). **7)** Cap de lebădă! – Arbori tropicali cu flori galbene. **8)** Antrax – Vas de lut. **9)** Prefix pentru nou – A mângâia. **10)** Bosumflat, supărat – Sportul la țintă.

ARITMOGRIFUL TOAMNEI

		A							
1		5	8	1	3	9			
2	6	8	10	2	11	3	8		
3	10	8	15	3	5	3	7		
4	11	4	12	4	13	10	9		
5		7	2	5	8	1			
6		12	8	6	3	13			
7		6	2	7	2	13			
8	3	2	1	16	3	12	12	8	14
9		14	2	17	4	7	8	13	
		B							

1) Poetul care a scris „Glas de toamnă” și „Furtună de toamnă” (Adrian). **2)** A descris un „Amurg de toamnă” (George). **3)** Scriitorul născut la 10 noiembrie 1932 (Ștefan). **4)** Coscenaristul filmului „Noiembrie, ultimul bal” (Șerban). **5)** Autorul melodiei „Seară de toamnă” (Elly). **6)** „Când toamna...” este poezia acestui liric (Nicolae). **7)** Regizorul filmului „Într-o zi de noiembrie” (Haralambie). **8)** Poetul care ne-a oferit o „Toamnă la Florica” (2 cuv.). **9)** Rolul lui Marin Moraru din filmul „Toamna bobocilor”.

A – B: ultima lună a toamnei.

Noiembrie

G. Topîrceanu

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										
11										

BRUMĂRELE

A						C
1				5		
2						
3			6		8	
4			10		9	
5						
6				7		
7			1	4		
8			2			
9				3		
B						D

1) Instrument optic portativ. **2)** Pânză care imită pielea, folosită în legătoria de cărți. **3)** Frici. **4)** Purtare bandă. **5)** Liniștit, domol. **6)** Arbore din Africa tropicală. **7)** Instrument pentru linierea portativelor. **8)** De neînchipuit (pl.; masc.). **9)** Poem epic de mari dimensiuni.

A – B și C – D: lunile de toamnă numite *brumărel* și *brumar* în popor.

De la **1 – 10:** prima lună de toamnă, *răpciune* în popor.

Dezlegări: *Viziune privind viața noastră* (3): VIATADINOMENE - DESINODAMDECS - AI - NUR - R - E - AT - TRATA - LAS - ITI - AO - ARTA - REZOL - DENS - TIV - MODE - UDA - P - CEC - MAC - II - LASER - NETO - CINA - T - NU - RAM - IMA - RUTINA - NO - AEDMIPISIROER - MAECTARATOHEI (*Viața! Din omenestile comori/E - hotărât - cea mai ciudată:/ Deși n-o dăm decât o dată,/ Ne-o risipim de mii de ori*). *Aritmogrii:* AROME - BETON - INIMA. *Autumnal:* CUB - TALENT - OTELIRE - EU - BALAMA - DOR - U - ABRUPTA - G - ZIMBRU - ALAI - NI - SMARALD - UT - REMARCI - SELECTI - NT - CRIC - ENOTI - ANTIC - ILAR. *Aritmogriul toamnei:* MANIU - BACOVIA - CAZIMIR - VELESCU - ROMAN - LABIS - BOROS - ION PILLAT - TODERAS. *Noiembrie:* APLICE - PUMA - PLOUA STUPID - U - T - TOID - LI - PLOUA PERFID - AU - STI - IACA - PLOUA DE SUS - SUE - OR - R - PLUA PLACID - A - NL - IA - REA - NOIEMBRIE - T - ZENIT - INTRA. *Brumărele:* OCHEAN - CALICO - TEMERI - OMENIE - MOLCOM - BOBAB - RASTER - IREALI - EPOPEE. *Sărbătorii:* SAPOTIER - PROBANTA - EDELVAIS - INCRETI - MLP - MIHAI - CAO - I - OCINAS - URIC - RONT - OGRADA - TL - AS - ROTAT - EAR - TAUL - LISTERIA - AI - NOVAC.

... **(2) oriz.** ...

Cerul își scutură
Ca dintr-o ciutură
Frigul lichid

... **(4) oriz.** ...

Și-n doză minimă
Picură-n inimă
Neant acid.

(O Halima, –

Pentru că nu cere
Nici introducere
Nici „va urma”...)

Cârduri de ciori –

Neagră pecingine,
Flori de funingine
Zboară sub nori...

... **(6) oriz.** ...

Toamna ironică
Îmi scrie-o cronică
Cât un *Larousse*.

... **(8) oriz.:**

A...e...i...o...u...ă...
Dacă continuă
Mă sinucid!

(10) oriz.) Titlul poeziei.

Celelalte definiții – ORIZONTAL: **1)** Corpuri de iluminat fixate pe pereți – Felină din America. **3)** „Türk Oral Implantoloji Derneği” (siglă) – Lei! **5)** Posedă – A cunoaște – Privește! (reg.). **7)** Scriitor francez (Eugène) – În cort! **9)** Canele! – Pune mâna – Haină. **11)** Opus nadirului – A pătrunde.

VERTICAL: **1)** A se înclina, datorită încărcăturii neuniforme la o navă – Erbacee cu flori verzui purpurii. **2)** Pluralul scurt – Boier din „Zodia Cancerului”, de Mihail Sadoveanu – Olga Enache. **3)** Joc de noroc – Ca de leu. **4)** Chiot – Râu în Italia – Lichid vegetal. **5)** Fel de a privi (pop.) – Munte! **6)** Cartea cu viața și fabulele lui Esop – Produs intern brut (abr.). **7)** Pronume – Banii de peste ocean. **8)** Cutioara cu fard – Plantă textilă. **9)** În cupă! – Haină de ploaie – Păr ondulat. **10)** A mia parte din activitatea substanțelor radioactive. **11)** Încălțăminte de sport – Oferită.

Dicționar: SUE, USO.

SĂRBĂTORIILE

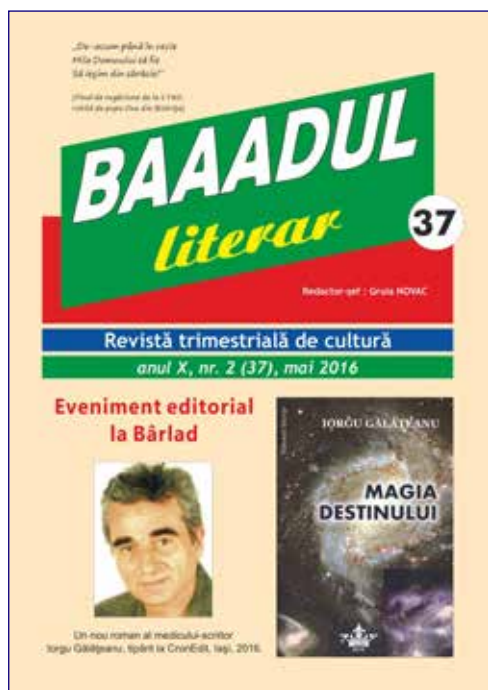
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											

ORIZONTAL: **1)** Arbore din Antile cu fructe foarte dulci. **2)** Concludentă. **3)** Floare-de-colț. **4)** A ondula părul – Matrice logică programabilă (abr. inf.). **5)** . . . – „Clubul Athletic Oradea” (siglă). **6)** Rugăciune (înv.) – Document din vechime. **7)** Imită zgomotul făcut de cel care roade ceva – Curte, la țară. **8)** Județul Tulcea (abr.) – Birlic – Înfoiat. **9)** Iar (od.) – Surd (reg.). **10)** Gen de bacil mic, foarte mobil. **11)** Diftong latin – . . .

VERTICAL: **1)** Flori-de-paie. **2)** . . . **3)** Durere fizică – Curse! **4)** Nădăjduială – Catene! **5)** A iuți mâncarea – Pseudonim al poetului Șt.O. Iosif. **6)** Versificator – Răsare soarele! – Râu în Elveția. **7)** Pieziș – . . . **8)** Literă grecească – Vopsește elemente metalice. **9)** Îndrăgostit. **10)** Radical chimic – Munte în insula Creta. **11)** Bine determinat.

Dicționar: EAR, TAUL, ARV, TAV, IDA.

RĂMĂȘITE dintr-o revistă care-ar fi putut să fie ! (Sugrumată, azi !)

Rubrică întocmită de Gruia Novac

EDITORIAL

Gruia NOVAC

LUPTA CU MORILE DE VÂNT ÎNTREȚINE SPERANȚELE

În februarie, 2016, apărea nr. 36 al revistei trimestriale *Baaadul literar*. În luna mai, în nr. 37, publicam, la rubrica „Ecouri“, o scrisoare, sosită electronic, din care redau un fragment: „Am primit *Baaadul literar* 36, mulțumesc pentru urare (și pentru publicarea poemelor). Sunteți atât de generos! Îmi scot pălăria.../ *Felicitări pentru revistă! E o minunăție că la Bârlad se găsește înțelegere pentru apariția ei* și că Bârladul are o personalitate ca dumneavoastră, dedicată literaturii“. Etc. Scrisoarea era semnată de scriitorul *Liviu Ioan Stoiciu*, redactor la revista „Viața Românească“ din București. Bineînțeles că ne-a bucurat...

Am subliniat, nu întâmplător, o propoziție din textul scrisorii, propoziția care aprecia sincer, nu surprinzător, inițiativa și efortul edililor Bârladului pentru a dura și menține o revistă de cultură, care, în cei zece ani de apariție, a reușit să se facă știută în

țară, dar și-n afara ei.

Nu știam atunci că numărul din Mai va fi și ultimul!...

Revista **Baaadul literar** a fost suprimată. Din pricina lipsei banilor, zice-se! Faptul e fapt și nu e căderea mea (**a noastră!**) să-l comentăm... Acum, în primărie, e liniște. Starea de tensiune, creată de cheltuiala **imensă** care grevă bugetul local prin tipărirea „trimestrialei“, a dispărut. D-l primar și-a îmborsătat alura, consilierii sunt în continuare deconectați (unii aflând că „a existat“ o revistă (chiar?!) la Bârlad abia acum la... suprimare), doamna președinte al Comisiei de Cultură a Consiliului Local, care e și președinta Societății Literare „Academia Bârlădeană“ (Vai, vai, vai!), profesoară (zău!) de umanioare, n-a scos o vorbă, acceptând tacit, ca o liberală disciplinată, hotărârea. Alții, pe care nici nu-i mai amintesc (!?), își trăiesc zilele după principiul poltronului „n-am văzut, n-am auzit, nu mă bag!“ și așteaptă liniștiți... ziua de mâine,

că **apoi** sugerează altceva!

Baaadul literar, revista sugusată fără regrete, nu mai este. Însă nici ei nu mai sunt oameni, fiindcă omul adevărat nu are nevoie numai de... borș; își mai aruncă ochii, din când în când măcar, și spre o... icoană. Dar traiul gătuitorilor **Baaadului literar** este asemenea primului sărut: stângaci și fără consecințe!

Baaadul literar a murit!

Trăiască **Baaadul literar** !

Post scriptum afectiv

Niciodată n-o să pot mulțumi îndeajuns „gazdelor“ noastre, C.A.R.P. „Elena Cuza“ Bârlad, care, la sugestia insistentă a președintelui, d-l magistr. (pens) Nicolaie Mihai, ne publică așa zisele RĂMĂȘIȚE ale **Baaadului literar**, atenuându-mi mahnirea nutrită de o dispariție neașteptată și... tehnocrată. Semnează cernit fostul coordonator al B.L., prof. Gruia Novac.

Restitutio

O ipostază din junețea octogenarului **Gruia NOVAC**, datată 1967, la Movila lui Burcel, în plină recitare din Vasile Alecsandri. Vorba lui Tudor Arghezi: „*Până-n sfârșit, să nu uiți marea sărbătoare, / Când te-ai sculat din pulberi deodată în picioare.*”

Fotografie transmisă de istoricul literar Mircea Coloșenco din București, în a cărei colecție de fotografii se află.

Când visele se împlinesc

De când exist, mă simt un om al codrului. Nu haiduc, ci închinător. Rădăcinile mele acolo se află.

Din picina timpului pe care l-am tot adunat, precum un țăran recolta, și-l tot tăbâresc în spate, de-o vreme nu am mai fost în stare să mă mai dăruie pădurii. Asemenea cerbilor. Sau cocoșilor de munte. Chiar și lupilor, că doar și ei sunt... oameni.

Nu mă mai duc în pădure, dar visez pădure. În visele somnului, nu se află alt cadru decât casa părintească și codrul. Am “văzut” și codrii cei mari de stejar care coborau, în vremuri demulte, până aproape de inima lașului cel vechi și iubitor de pădure. O dată am dat ochi în ochi cu Bunul Alexandru, cel care, spune legenda, ar fi pus umărul la facerea baștinii mele. Altă dată, pe căprioara care avea să moară am văzut-o. Părea că îl caută pe poetul Nicolae Labiș.

Pădurile... Doamne, că multe, și frumoase, și ocrotitoare au mai fost. “Codrul, frate cu românul”, “Frumnoasă ești, pădurea mea”, “Fiind băiet, păduri cutreieram”, “Codrule, codruțule”. Și câte alte cântări de slavă și de prețuire... Pădurile au fost tăiate, ... ucise mișelește... Au rămas, însă, zicerile. Pe ele încă nu le-a tăiat nimeni. Deși...

Nu multă vreme în urmă, într-o noapte adâncă, m-am visat prin munți. Nu știu ce căutam pe acolo, dar am avut o tresărire. Și un suspin: “Dar unde sunt pădurile?” Am șezut într-o așteptare disperată și într-un timp, am auzit o șoaptă, ca o pală de vânt: “Aici suntem, noi am fost pădurea pe care o cauți”. Mi-am împrăștiat privirile în toate părțile și am înțeles. Mă aflam într-o pădure de cioate.

Cioate multe, nenumărate... Cât puteam cuprinde cu privirile.

Tot uitându-mă mirat și tot uimindu-mă scâncit, am făcut o descoperire: din mai multe cioate, răsărise câte o mlădiță. De stejar, de fag, de carpen, de tei, de jugastru, de frasin, de paltin. Iar din conuri de brad încolțise câte un sâm bure. Parcă mirosea a rășină...

Cred că chipul meu a înflorit în zâmbet. În adâncul ființei mele, răsărise mlădița speranței... “Pădurile nu mor niciodată...” Și m-am trezit din vis și din somn mai încrezător ca niciodată. Și mai închinător codrului...

Nu știu cum s-a făcut - poate chiar știu, însă, păstrez taina - dar gândul a zburat, ca un porumbel alb, către admirabilul meu prieten, Gruia Novac, și către... dispăruta (!?) revistă “Baaadul literar”. A fost, poate, o premoniție...

Nu s-a depănat prea multă vreme și prietenul meu mi-a trimis o altă revistă. “Viața noastră” se cheamă și este opera Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor bărlădeni, Casă al cărei gospodar și părinte-îndrumător este dl. magistrat (pens.) Nicolaie Mihai. Am mai tresărit o dată, de data asta, însă, de mare bucurie. În frumoasa revistă am descoperit “RĂMĂȘIȚE dintr-o revistă care-ar fi putut să fie (sugrumată, azi)!”

Am închis ochii, dar nu am putut să visez. Am gândit doar: “Pădurile nu mor niciodată...” Iar prietenul Gruia și distinșii pensionari din Bârlad se metamorfozează într-un argument pe care numai orbii în fața actului de cultură nu-l văd. Pentru că ei nu pricep nimic din rosturile omului pe pământ, la fel cum nu înțeleg noimele codrului...

CINE MAI ARE NEVOIE AZI DE LITERATURĂ ?

Aceasta este întrebarea pe care știutul critic literar Alex Ștefănescu și-o pune și ne-o pune, gândind că ne surprinde prin „neadevărul” probabil, când, de fapt, adevăr mare grăiește primejdiosul tâlcuitor de texte de la „România literară”.

Domnule Alex Ștefănescu, stimați prieteni prezenți aici și acum, nu se citește astăzi literatură. Și-i exclud din discuție pe scriitorii - mari scriptori sau mici scriptori - care se plâng, prea des mi se pare, că cei din specia aceasta nu se citesc nici măcar între ei. Eu mă gândesc la compatrioții de fiecare zi, trecuți printr-o instituție de învățământ, măcar prin cea numită pe vremuri... elementară, cărora li se adresează - sau ar trebui s-o facă - scriitorii.

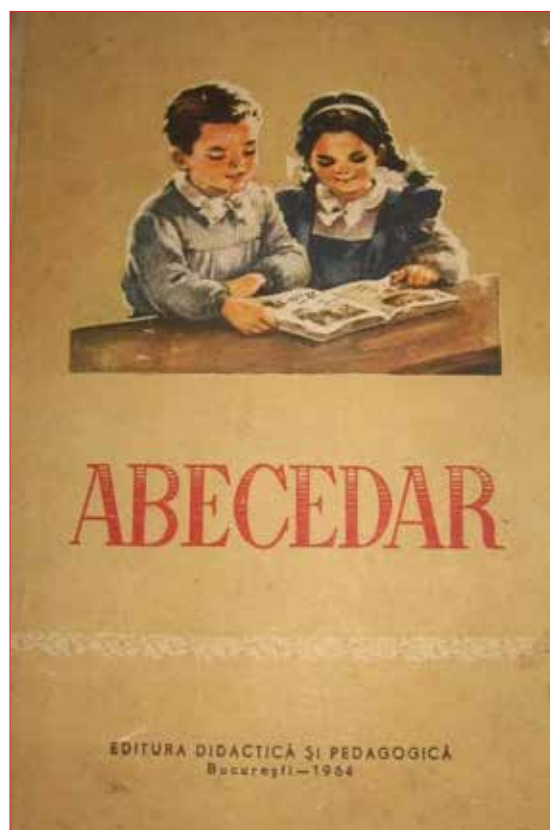
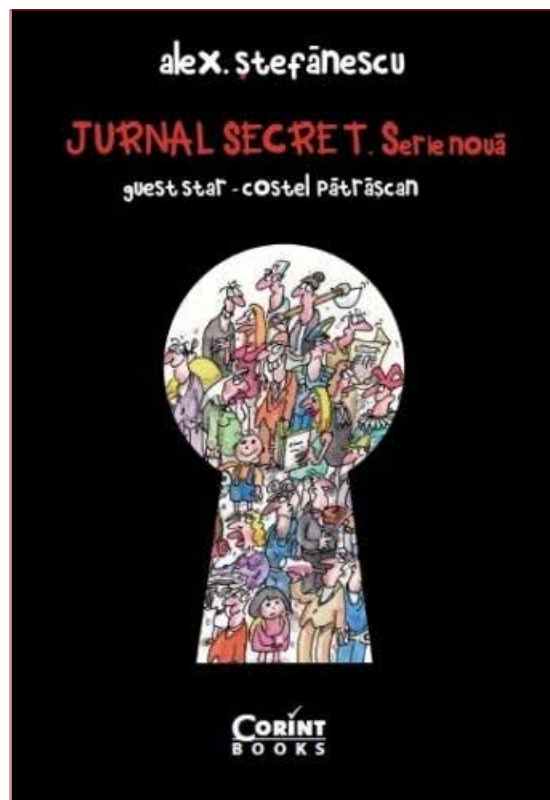
Motivez. Personal, de-un „par egzempl”, am rezistat vreo... destule minute pledoariei repezite a unui profesor de română, înscris numai ce pentru gradul al II-lea, teribil de pornit împotriva acelor care mai cred în gogorița cum că tinerii, «bacalaureații» de azi, nu citesc literatură, dar domnul PROFESOR n-a fost în stare să-mi „divulge” numele celui care a scris romanul *Orbitor!*? - Poate știți cumva cine e izvoditorul cărții numite *Levantul*? - Cum să nu! Eugen Barbu. - Mai știți și altă carte a lui Eugen Barbu? - Cum să nu! *Principatele*. (!!!)

Și, într-o atare situație, ne mai mirăm, domnule Alex Ștefănescu și stimați prieteni prezenți aici și acum, că cei mai mulți candidați la bacalaureatul din anul acesta, 2016, au cerut ca romanul *Moromeții* să fie considerat... interbelic!?

Mai e nevoie de literatură? De ce nu se citește sau de ce se citește atât de puțin? Răspunsurile - sute - vor veni imediat. Între toate, **internetul**, ca alternativă, e cel mai la îndemână. Dar, până la urmă, răspunsul pe care nimeni nu-l dă, din pricini obscure și lașe, tot va trebui, odată și odată, rostit: **ȘCOALA...**

Vă salut cu respect, d-le Alex Ștefănescu, iar pe ceilalți îi rog să nu mă linșeze... mediatic. Alte „amănunte” le-am trecut și în **Jurnal**(ul meu) secret!!!...

P.S. Cuvânt rostit în ziua de 6 octombrie, 2016, ora 13:00, la întâlnirea cu d-l Alex Ștefănescu, ca manifestare din programul *Festivalului Internațional de Umor „Constantin Tănase”*, Vaslui.

Spre centenar!

**TEATRUL
„VICTOR ION POPA”
BÂRLAD
1955-2016**

Stagiunea 2016-2017
22 octombrie 2016

Farsa „Împrumutați-mi un tenor!” sau „Scandal la operă” de Ken Ludwig

Înscriindu-se în seria de încercări de atragere a publicului prin comedie, spectacolul cu piesa „Scandal la operă” (regia: Dorin Mihăilescu) deschide stagiunea 2016-2017, într-adevăr, cu hohote de râs declanșate de quiproquo-uri și contrapuncte îmbinate sub cupola unei situații, măcar în aparență, foarte serioasă: un mare tenor, sub influența mâncării, băuturii și a unui pumn de sedative, aproape este declarat mort când urma să susțină un spectacol cu „Othello”. Dar el este doar... mort de somn. Managerul artistic are un om de încredere în persoana lui Max, care îl va scoate, să zicem, din încurcătură, acesta preluând din mers sarcina maestrului și înlocuindu-l pe scenă, fără ca cineva să se sizeze furtul de personalitate (aici fiind taxați „snobii din sală” care nu vor remarca absența celebrului invitat).

Desigur, nu pot trece neobservate obișnuințele vieții de artist: fani, autografe, pasiuni, rugăminți și promisiuni de propulsare ale aspiranților la celebritate - acestea făcând deliciul publicului, mai ales când furioasa soție a artistului este prin preajmă. Pe fundal, se desfășoară și o scurtă poveste de dragoste între fiica managerului și angajatul acestuia. Maggie - mare admiratoare a tenorului, înțelege că iubitul ei a interpretat, de fapt, pe scena operei și-l privește într-o lumină mai bună. După a doua vizionare a spectacolului, la prima fiind prinsă în iureșul întâmplărilor și surprinsă de abordarea

transparentă a scenografiei ce permite urmărirea simultană a acțiunii în ambele camere ale apartamentului de hotel, am primit și privit altfel întreaga desfășurare a piesei. Deja se improvizează, aplombul s-a răstăcit, impactul asupra publicului este mai scăzut decât la prima reprezentație, deși, publicul s-a declarat încântat. Ar putea părea o montare fără cusur, cu decor impunător, costume frumoase, ancorată în realitate - nimănui nu-i pasă de artist, de actul cultural, ci de profitul bănesc și... nu numai. Așteptăm să se mai așeze.

Piesa dramaturgului american a fost premiată la Londra, în 1986 și câștigătoare a: Tony Awards, a premiului Laurence Olivier, Drama Desk Award și a premiului Organizației

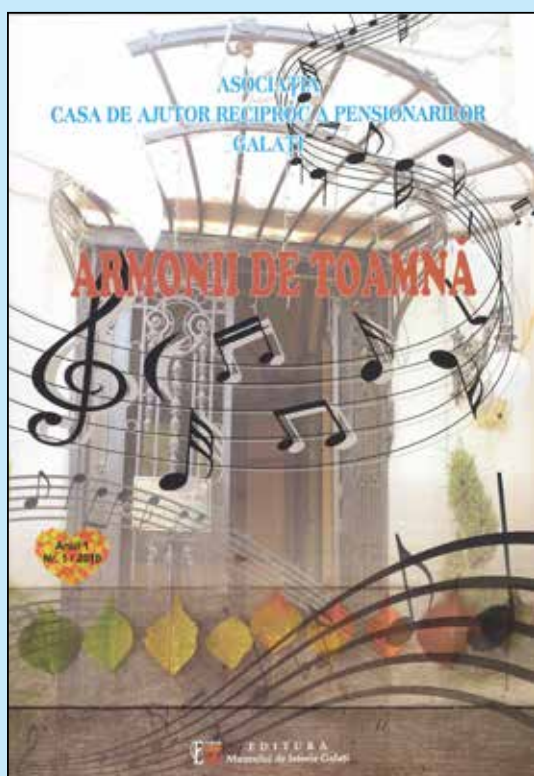
newyorkeze a scriitorilor și criticilor (**Outer Critics Circle**), pentru regie, costume și light-design. A fost apreciată ca fiind „capabilă să umple teatrul de hohote”, „cel mai amuzant spectacol de pe Broadway”, „un rollercoaster al distracției pentru fiecare, un bulgăre accelerant de zăpadă al comediei”...

Montarea bârlădeană este susținută de: George Sobolevski, Sorin Ghiorghe, Cella Todică, Simon Salcă, Lucian Arhire, Ramona Părpăliță, Oana Pavalache-Florea, Cătălina Rusu. Decor și costume: Sandu și Iuliana Maftai.

O nouă revistă de bun augur !

Felicitări, domnule **Ionel Hâncu**, președinte al C.A.R.P. Galați !

Din cuprins:

În așteptare

Să trecem și să dăm un bună-seara bătrânilor ce-au mai rămas în sat pe la apusul Soarelui, când vara se pregătește-n taină de-ntomnat!

Ei sunt demult cu stirpea în alarmă și trupul li se-ndoaie de poveri - nu pot de reumatisme să mai doarmă nici să iubească viața n-au puteri.

În pragul casei mai citesc ziare cu vești din urbea-n care sunt chemați li-s ochii slabi dar inima li-i mare și sufăr de uitarea fiilor plecați.

În așteptarea lor ei par zidiți în poartă privirea blândă tot caută prin zări și răbdători ei nu se plâng de soartă când trenurile goale fulgeră în gări.

Și la apusul Soarelui, când vara se pregătește-n taină de-ntomnat să trecem și să dăm un bună-seara bătrânilor ce-au mai rămas în sat!

Coriolan PĂUNESCU

LITERATURA - O PĂDURE MIRIFICĂ

Literatura română seamănă cu o pădure mirifică, în care admirăm brazii semeți, stejarii falnici, fagii, mestecenii și plopii fără soț, dar, după ce obosim de privit în sus, ne uităm la păducelul ale cărui fructe sunt un balsam pentru inima noastră, la zmeura și fragii care se topesc în gură, la arbuștii de mur, cătină și măceș, ale căror fructe reprezintă alte surse inestimabile de sănătate, ne oglindim în „lacul codrilor albaștri, în timp ce „flori de tei deasupra noastră/or să cadă rânduri- rânduri”, apoi cădem în genunchi și culegem toate varietățile de plante medicinale. Acest „împărat slăvit” care e codrul a salvat viața multor oameni în timpul secetei/foametei din anii 1946-47. Din fericire, nimeni nu s-a gândit să elimine din pădurea fermecată arbuștii care au menirea lor în lumea aceasta.

Tot astfel și în istoria unei literaturi, nu putem include numai scriitori geniali, după cum, într-un tablou, pictorul nu folosește o singură culoare.

Un domn, al cărui nume nu-l mai pomenesc, scria că „avem o literatură mică de diletanți și de veleitari 90%”. Nu cumva cei care gândesc așa nu mai văd pădurea din cauza copacilor? Curios e că tot ei spun că marii scriitori sunt citați adesea, dar nu prea sunt citați. În schimb, lumea se dă în vânt după anumiți scriitori pe care marii critici îi numesc minori.

Altcineva spunea — și-i dau deplină dreptate — că timpul și cititorii sunt judecătorii supremi ai valorii unei opere literare. Criticul este doar avocatul care, de cele mai multe ori, pierde cauza pentru care pledează. Fiecare carte are rostul și destinul ei. Iată un pasaj dintr-un poem scris de Remus Valeriu Giorgioni: „există cărți pe care, uitate/seara pe-un țarm înalt/le răsfoiește doar briza mării/și le citesc numai ei, îngerii mării”

(revista *Conta*, nr. 24/2016, pag. 70).

Nu vreau să spun că trebuie să renunțăm la critică, dar afirm că nu voi aplauda niciodată pe criticul care lovește cu barda, doar după ce a citit o jumătate de pagină dintr-o carte. E ca și cum ai tăia copacul de la rădăcină, pentru că ai observat o rămurică uscată. Un asemenea critic aprobă pe Papa Francisc, atunci când acesta afirmă că „o persoană poate fi ucisă prin cuvinte”, dar nu se gândește că și verbul său poate fi ucigător, când este grăbit și nedrept.

Consider că un critic este mare când aplică o judecată dreaptă, observând și împlinirile și minusurile unei opere, iar acest lucru nu se poate face în zece rânduri dintr-o revistă. Un critic este mare numai în măsura în care reușește să promoveze, prin îndrumările sale, un mare număr de scriitori. Un asemenea critic literar, adevărat spirit socratic, a fost regretatul Laurențiu Ulici, al cărui testament intelectual și moral ar trebui cunoscut și respectat mai mult. Cu invidie și resentimente nu se consolidează o literatură.

A șterge cu buretele valoarea unui scriitor pe care, într-o vreme, l-ai apreciat cum se cuvine, numai pentru că acum te-a supărat cu ceva ce nu are legătură cu literatura, nu mai este un gest al unui om de mare caracter. Și fără caracter nu există critică literară dreaptă. Tot ce ți se pare că ai construit se va năruși ca un castel de nisip. Valoarea sau nonvaloarea trebuie argumentate cu probe concludente, nu declarate ca o sentință fără drept de apel.

Istoria literaturii ne-a demonstrat de atâtea ori că un critic, fie el cât de mare, s-a înșelat adesea în aprecierea unui scriitor, fie văzând în acesta un viitor geniu, ceea ce nu s-a adevărit, fie minimalizându-l/ignorându-l, pentru ca apoi

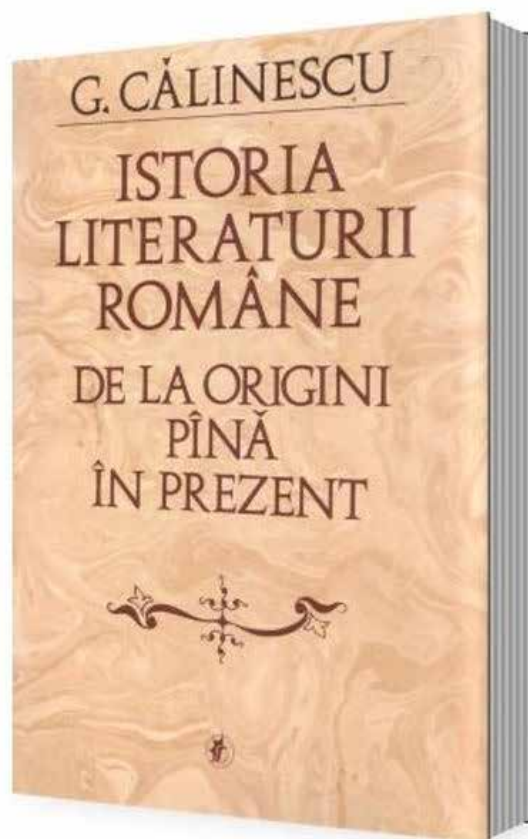
respectivul să se afirme ca un mare scriitor, așa cum s-a întâmplat, de pildă, cu George Bacovia. Dacă vrei un alt exemplu mai surprinzător, romanul *Ulysses*, de James Joyce, „n-a făcut neapărat de la început deliciul criticilor și al scriitorilor, însă s-a bucurat, încă mai inexplicabil, de un enorm succes de public” (Nicolae Manolescu însuși, în *România literară*, nr. 46/28 octombrie 2016).

Având în vedere asemenea situații, Adrian Alui Gheorghe, cu umorul lui caracteristic, propune o soluție: inventarea *talentometrului*: „În lupta cu certitudinile, scriitorul este o victimă sigură: nu există un *talentometru*, care să îi spună unde se situează. Poate că «specialiștii în toate» ar trebui să inventeze acest obiect care ar simplifica foarte tare evaluarea textelor literare, a operelor”. (revista *Conta*, nr. 24/2016, pag. 3). Totuși, unii critici literari se comportă ca și cum ar fi deja în posesia acestui instrument miraculos, operând cu dezinvoltură clasificări și evaluări, care apoi se dovedesc inoperante. O opinie destul de caustică despre critica literară superfluă și superficială, redusă la imaginea unui ornament, ni se dezvăluie în poemul *Artist uitat în ploaie* semnat de Mircea Dinescu: “Pssst/Vă rog puțină liniște/În spatele cortinei/criticul /cu o balanță de bijutier cântărește/mucii de pe batista lui Dumnezeu” (din volumul *Întoarcerea barbarilor*)

Referindu-se la aceste stări de lucruri, Gheorghe Erizanu, scriitorul, editorul și patronul

unui lanț de librării din Republica Moldova, face o observație pertinentă și de mult bun-simț: „Nicio literatură nu se construiește doar din capodopere. Se face cu mulți grafomani, cu multă literatură de raftul doi și trei și cu foarte puține opere bune. Sunt foarte mulți cititori care au nevoie de grafomani ca să ajungă la cărțile din raftul doi. Apoi să se îndrepte spre operele esențiale. Problema nu este a grafomanilor, ci a criticilor și a instituțiilor culturale (edituri, biblioteci, media, școli etc) care sunt *obligate* (s.n.) să fie oneste, corecte și să așeze cărțile, scriitorii acolo unde merită. Fără party-priu-ri, fără spirit de gașcă, fără ranchiună și fără corupție intelectuală”. (revista *Scriptor*, septembrie-octombrie 2016, pag. 46).

Așadar, dragi critici literari, nu distrugeți arbuștii fructiferi și nu împușcați păsările care nu cântă precum privighetorile! În literatură, avem încă multe de recuperat pe palierul teoriei critice și nu vom putea îndeplini acest deziderat decât prin reîntoarcerea la valorile emblematice. Un text numai bun pentru gravat în marmură, care să stea pe biroul fiecărui critic literar, ne-a lăsat ilustrul Tudor Vianu: „Nu există lucru în această lume, care, făcut cu iubire, să nu ofere laturi cu adevărat luminoase”. Dar, pentru a vedea aceste laturi luminoase, îți trebuie o inimă iubitoare și necătrănită, o privire exersată, respect față de tine însuși și față de semeni, bunăvoință, răbdare, caracter și frică de Dumnezeu.

MIRON MANEGA - „POETA FABER” INEPUIZABIL

Scriitura lui Miron Manega este a unui inconformist, așa cum, din plecare, i-a fost viața: personaj al propriului său roman liric, având tentația nativă a primejdiei - experiment artistic al unei aspirații umane fără renumerații anume. Scriitura sa e o conversație cu sine însuși, în care este prezent dialogul intim cu *alter-ego*-ul său = *pseudonimul*. De aici, mecanica literaturii sale (în proză, poezie, dramaturgie), o ziaristică a unui univers pelerin ori, cu alte cuvinte, o expediție ca o narațiune presărată de considerații cvasifilosofice (la prima vedere) cântătoare de lumini solare, vitaliste de esență withmaniană, psalmodiind în mistere creatoare serafic de trubadur post-modern, vorbind disimulat mulțimilor (de cititori), fără a cultiva lozinci vide, ci ca un efeb într-o serenadă translucidă și, totuși, ermetică.

Nu, nu e un versificator imperceptibil sau corect și personal, căci respirația sa lirică este bogată și fără prețiozități, un adversar vehement al gravității filistine. Și asta, din cauză că s-a luat întotdeauna în serios datorită inteligenței, autoironiei. În spatele vorbăriei, are veleități umoristice cu exaltări baroce, explorând meridianele visului ca pe o călătorie în neant.

Ce este cartea titrată *De ce urâm femeile?* (Editura Ștefan, 2011), altceva decât o explorare de roman foileton în... cinci capitole și o addenda, un poem în proză de o tristețe inexplicabilă și savantă: „Frumusețea, zicea Aristotel, e un dar al zeilor. Socrate o considera o domnie de scurtă durată, Platon o superioritate de la natură, Theofrast - o înșelăciune mută,

Theocritos - o pedeapsă de fildeș (ce frumos!), iar Carneade - o domnie fără paznici.”

Cartea aceasta nu-i antonimul celei datorate lui Mircea Cărtărescu *De ce iubim femeile* (Humanitas, 2004). Este o compoziție livrescă, exterioară și în niciun caz banală, ci într-o viziune pitorească: o călătorie aventuroasă în universul uman de turnură cinematografică amabilă. Nici *prefața* („la pa....”) a d-lui Pavel Șușară, nici motto-ul autorului, dar nici alte scuze invocate în *Cuvântul autorului* nu intră în lipsa de încredere în critica română. E un manifest din care nu lipsește vigoarea, dimpotrivă, pentru că nu-i lipsită de unitate epică, o interminabilă țesătură de întâmplări și ziceri, care ne desfată spiritual; meditația sa epicureică se impune ca o reversiune la puritatea miturilor străvechi - motiv fundamental sau implacabil trecerii timpului... în prezent continuu:

«Femeia, „eterna poveste”, nu are nici început și nici sfârșit. Și este imposibil să separi în ea sublimul de abject, tandrețea de sălbăticie, iubirea de ură. Iar dacă am dori, cu tot dinadinsul, să împărțim femeile pe categorii, cea mai complexă și mai subtilă formulă ar fi aceea că femeile sunt de două feluri: femei și... FEMEI.»

Concluzia devine paradox sau o absurditate sublimă, cum singur se explică la o asemenea apreciere.

Așa îi putem înțelege poezia din volumul cu dublu sens titrat politiceste: *Salonul Refuzaților* (Editura Junimea, 2008, cu o prefață semnată de Laurian Stănescu), dar și din plachetele

recente: *Inscripții pe poarta infernului* (PIM, 2015) și *Rostiri* (PIM, 2015), trecute prin labirintul publicisticii sale sau, cu alte cuvinte, prin paradigma unui „optzecist întârziat”, autorul avangardist din umbra operei de artă - creator de artă autentică nu numai evaluator al produsului în sine făcut de alții, pentru a-i depista contrafacerele, genetice.

Dar nu numai atât. Întreaga lui viață zbuciumată (sătească, militară, reportericească, bisericească ș.a.m.d.) i-a dat câștig de cauză celei literar-artistice, ucenicind pe lângă consacrații în ale artei cuvântului, respectiv Tudor George, *alias* Ahoe, și Cezar Ivănescu, temerarul. (Explicații plauzibile se pot găsi în cartea Mariane Cristescu *Miron Manega - rebelul dogmatic*, Editura NICO, 2013) cu o dedicație olografă: „De la Don Quijote de Romanași, vezi capit. IV, cu drag, pentru Stela Covaci, în numele aceleiași inocențe. 17. 03. 2013.”

În amfiteatrul liricii române contemporane, poetica lui Miron Manega are ca temă principală misterele creatoare teiste-atee, mai degrabă creștine, serafice, dar disimulat adresate mulțimilor ca poezie cu substrat social pe ton discursiv, cu ingenuități fabricate ingenuu... Este recursul său la trăirile intense parcurse sub raport artistic, adevărate treceri - credem noi - suprarealiste.

În seria de *Erezii în formă fixă*, cum este subtitrat volumul *Inscripții pe poarta infernului* (PIM, Iași, 2015), întâlnim închise în limitele formulelor consacrate (haiku-uri, sonete, rondelle) invocații poetice rarefiate de imn, elegie, catilene - cu rezonanțe adânci: „Sunt scribul ciung ce-ncearcă transcrierea poverii
Din sufletu-i becisnic și scund de arlechin
Cu mâna stângă numai - duhnind a mirt și vin
Căci dreapta-i prăbușită spre stelele puzderii...”
(*Sonet cu mâna stângă*)

Astfel, sugestiile plastice în viziuni de grații preraphaelite pot tăia grave acorduri elegiace în rondeluri:

„Mă-ndepărtez de toate câte-un pic,
Imagini triumfale sunt ruine,
Amurg efeminat de trestii, zic
Și trestii se dezic de mine.”
(*Rondel cu trestii*)

sau în haiku-uri:

„și lacrimile
care n-au mai fost frunze
n-au mai fost frunze.”
(*În moartea tatălui*)

„ți-e rugul monarc
loana d'Arc,
loana mea d'Arc.
Ce a-sfințire!”
(*Amurg*)

În cea de a doua plachetă - *7 rostiri* (PIM, Iași, 2015) - îi găsim poezia într-o tonalitate de psalm: „astupă-ți urechile cu ceară/moartea începe în zori/odată cu plecarea primului tren” (*A cincea rostire*), care are ca punct de declanșare a inspirației, rostirea cristică „Mi-e sete” din textul *Evangeliei după Ioan*, nefiind reprodus integral aici: „După aceea, Iisus, care știa că acum totul s-a sfârșit, ca să împlinească Scriptura, a zis: «Mi-e sete» (19, 28), respectiv din capitolul *Răstignirea*, precedent versetului menționat ca primul: «Și-a dat duhu»

Titrat ezoteric, *7 rostiri* - întregul volum este un poem dedicat vieții Mântuitorului, învățăturilor lui: „eu sunt lumina lumii!/a strigat/și tăcu/Întinericul. (*Ultima rostire*. «tată, în mâinile tale îmi încredințez duhu.»), îndemnului de a-l urma.

Deosebit de interesantă este cealaltă carte a inepuizabilului Miron Manega „*Acești netrebnici care ne conduc*”. *Interviu cu Mihai Eminescu*, subtitrată *Piesă de teatru într-un act și 4 scene* (Ediție revăzută și adăugită, Editura NICO, 2014). Pentru explicitare, chiar la începutul celor *Câteva lămuriri necesare*, ce prefătează creația dramaturgică, autorul declară: „Sensul acestui *interviu* este acela de a releva halucinantă actualitate a gândirii lui Eminescu și vastitatea preocupărilor sale.”

Piesa a fost pusă în scenă, la Teatrul Elisabeta din București și se impune o prezentare independentă, fiind acțiunea Asociației Socio-Culturale Florești, în colaborare cu Uniunea Generală a Sindicatelor din România, cu premiera la 13 ianuarie 2015, avându-i în rolul lui Mihai Eminescu pe Dan Seevaldt Bălășoiu, iar în cel al jurnalistului pe însuși autor - Miron Manega.

A fost succes artistic și de public.

1 februarie 2016, București

George Irava - *Cântece de acasă*

Lumea poezilor români contemporani se împarte în două: de o parte sunt poeții născuți, nu făcuți, iar de cealaltă parte se află lumea „făcătorilor de cuvinte”, cu mult mai numeroasă și mai zgomotoasă.

Afirmația noastră nu este făcută ca să insulte, ci ca să descurajeze nontalentele de a mai produce maculatură. Este ceea ce se străduia să facă Titu Maiorescu în studiile sale critice, îndeosebi în „O cercetare critică asupra poeziei române de la 1867”, „În contra direcției de astăzi în poezia și proza română” (1868) și „Direcția nouă în poezia și proza română” (1872).

Cartea *Cântece de acasă* (Editura „Sfera”, Bârlad, 2016) poate fi considerată o adevărată „Carte de învățătură” pentru mai tinerii sau mai vârstnicii poeți de astăzi: un limbaj curat ca lacrima, izvoare de inspirație ale acestui pământ numit România, teme și motive eterne, o armonie care încântă și o muzicalitate care seduce, o poezie scrisă cu talentul unui mare maestru.

Un motto izvorât dintr-o adevărată inimă de român: „Pretutindeni și în toate, iubirea de Dumnezeu, de Patrie și de Neam” și o dedicație pioasă: „Această carte se dedică memoriei bunicilor mei ION și CATRINA IRAVA - în linie paternă - și PARASCHIV și BALAȘA BADIU - în linie maternă”, constituie un afectuos „Captatio benevolentiae”. Fotocoperta aparține lui Doru Irava, tehoredactarea lui Bogdan Artene și prefața criticului literar Gruia Novac, a unsprezecea carte cu asemenea certificat de noblete. Avem de-a face cu un model de prietenie literară demn de urmat. Ultima

copertă exterioară cuprinde citate din recenziile volumelor anterioare, aparținând lui Gruia Novac, Liviu Apetroaie și Petruș Andrei.

Adverbul *acasă*, articulat cu articolul hotărât, devine substantiv și temă majoră a creației sale. În prim-planul acestui volum stau „Poetul” și „Poezia”.

„Poetul” (poezie dedicată lui Nichita Stănescu), strânge „cerul în privire” și ni-l dă ca „ținere de minte”. El își pune întrebări existențiale cu privire la rolul și „Destinul” său în lume („Mă adun într-o risipă”, „Destin”, „Autoportret pe nisip” ș.a.). „Poetul” este o „tainică zidire”, „în care s-a zidit o cununie”. „Când îți hrănești iubirea cu lumină,/ Și ceri acasei tale să te ndure,/ Fii, întâi de toate, rădăcină,/ De vrei să înverzești ca o pădure”.

„Rădăcina” poetului este „Bunicul” ION IRAVA care: „A cioplit o masă, o lingură și-un blid,/ Și cu toiagul lui Iisus Hristos,/ Din credință și-a ridicat un zid”. „Când a fost gata Acasa nemuririi/ Și-a înălțat cămașa-n vârf de băț/ Și au venit pe căile iubirii/ Și Cerul și Pământul la ospăț.// Spre seară, moș Irava, obosit,/ A închis ochii-n pururea hodină,/ N-a dus nimic cu el în asfințit,/ Și a lăsat ca totul să rămână.”

„Bunica”, mama Balașa, înmormântată „Într-o cerească peșteră de stele/ Pe unde trec zboruri dureroase” „încă mai scaldă cu lacrimi Carpații/ Că-n piatra lor își fac statuie alții/ Ce-au cuibărit pe-aicea cu chirie.”

Ca fiu al meleagurilor moldave, George Irava spune cu pioșenie și evlavie bunicilor: „Sărut mâna bravii mei bunici!”, „Sărut mâna bunii mei

Carpați” („Bunicii”). Cercat de „Singurătate”, dar însetat de „Puritate”, poetul ajunge la „Voronet” pentru „Pomenire” și „Privigherea neamului”.

Moldova, o parte din inima României, deține izvorul de apă vie a nemuririi pentru cei însetați de frumos artistic și de miturile românești: „Cerbul din Carpați”, „Fiul Răișoaiei”, „Mioriță laie”, „Nunta moldavă”, „Trandafir moldav”, „La Bârlad”, „Trandafir de la Moldova”...

Remarcabilă creația pe care o putem intitula ca marele romancier Liviu Rebreanu „Lauda țăranului român”: „Odihnă țărănească”, „Țăran moldav”, „Peisaj rural”, „Plugarul”.

Dacismul din străvechime nu este nici el uitat: „Lupul dacic”, „Doina” și „Dorul” înseamnă „Tradiție”.

Poezia lui George Iruva este bogată în simboluri: mielul, cerbul, stejarul, lupul ș.a.

Bârladul este orașul din inima sa: „C-aceia, la Bârlad, mi-e neamul tot/ Cel pogorât și cel ce-o să răsără,/ Aici simt gerul cum îmi bate-n cort/ Să mă purifice și să mă doară.”

Câteva „Dialoguri pe cord deschis” încheie această frumoasă carte de poezie, cu poeme memorabile, din care unele au valențele capodoperei. Cităm în întregim una dintre cele mai profunde, mai pline de semnificații, mai armonioase și mai sensibile creații:

Trage cortina, doamnă

Mi-e fig. Și noaptea asta va fi lungă.
Acoperă-mă cu frumusețea ta,
Și-nșiră-mi toți cocorii pe o dungă...
Să tragi cortina, Doamnă-n urma mea.

Ceartă-mă, dar iartă-mă, de poți,
N-am fost decât o lumânare tristă,
Ce-a-mprăștiat lumină pentru toți,
Și pentru tine-o lacrimă-n batistă.

Las un sărut pe umărul tău stâng,
Să-ți amintească de-o nefericire.
Promit că-n noaptea asta n-o să plâng,
Când îmi vei spune că n-a fost iubire.

Sărut mâna, Doamnă! Am să plec.
N-am fost decât o tristă amânare.
Nu m-aștepta. Eu nu am să mai trec.
Îmi ești datoare, Doamnă, c-o uitare.

Referință critică

Cele paisprezece *Dialoguri pe cord deschis*, secvență extravagantă, dar mai cu seamă fantasmagorică, merită o atenție aparte. Poetul e pus parcă în postura tălmăcitorului de vise neuitate. Pe alocuri e ca un oracol, pricină pentru care întrebările aproape că nu au sens, iar răspunsurile se nasc anevoie, dar cu folos, fiindcă important e finalul, concluzia convinge, iar mirarea nu întârzie. „- Și oamenii ce-i zic?! - Ce să zică unui mort!” (*Întoarcerea soldatului*, pg. 78).

Cartea e în mâna dumitale, Cititorule. Depinde de cât de zelos ești, ca s-o citești până la final, pentru a o pricepe. Poetul **George IRAVA** merită un asemenea efort din partea Ta. Fiindcă și leabăda cântă!...

Gruia NOVAC

Meșcreacul de ieri și de azi într-o monografie

Mircea Stâncel & Ioan Man, *De la Terra Germand la Meșcreacul de azi*

Monografia lui Mircea Stâncel și Ioan Man, *De la Terra Germand la Meșcreacul de azi* (Editura Emma Books, Colecția revistei *Discobolul*, 2016) reînvie istoria de veacuri a satului Meșcrec, atestat documentar în 1264, ca proprietate a nobilului Andrei de Geoagiu, deși e mai vechi, figurând în documente istorice ca moșie arondată Capitulului Bisericii Romano-Catolice (corporație de călugări) din Alba Iulia, încă din 1015-1017. După unii istorici, vechea denumire de *Germand* ar fi o influență a colonizării cu populație germană a zonei Aiud-Teiuș în sec. XII-XIII, asimilată treptat de populația românească, fiindcă satul rămâne până azi o *enclavă pur românească din depresiunea Mureșului mijlociu*, la fel ca Pețelca și Beldiu. După alții, s-ar explica prin ritualul consacrat unei divinități străvechi, de origine tracă, German.

O carte complexă, documentată, scrisă din pasiune pentru locul natal de un poet și un istoric, se convertește în memorie a unui topos privilegiat din Valea Mureșului, cu rădăcini în epoca neolitică, după cum indică descoperirile arheologice. Autorii surprind evoluția localității sub aspect geografic, demografic, economic, istoric, etnografic, folcloric.

Un amplu capitol este consacrat istoriei așezării, desprinse din surse istorice și arheologice. Relicvele descoperite în urma săpăturilor efectuate de arheologi pe vatra satului sunt argumente decisive pentru a demonstra evoluția populației care a rezistat migrațiilor: vizigoți, gepizi, avari, pecenegi, turci, tătari, slavi. Dintr-un val de migratori, doar slavii au lăsat urme vizibile în limba română datorită șederii

lor îndelungate în spațiul românesc: denumiri de unelte folosite în gospodărie și toponime.

Autorii trasează etapele istorice importante ale evoluției populației românești în relațiile sale cu etniile minoritare, care ajung să domine în Transilvania: populația maghiară. Identifică încă din Evul Mediu mai multe pături sociale: oamenii liberi (*libertinorum*) și coloni (*colonorum*), dependenți de nobilimea locală. Din documentele studiate, nu reiese participarea populației sătești la răscoalele țărănești sau mișcările religioase din Transilvania înainte de sec. XIX, când este consemnată implicarea ei în Revoluția de la 1848, în activitățile culturale ale ASTREI, în Mișcarea Memorandistă, iar în secolul XX, în Primul Război Mondial, Unirea din 1918, al Doilea Război Mondial, urmărind și efectele trecerii de la capitalismul interbelic la comunismul postbelic, cu evocarea rezistenței anticomuniste din sat.

Un capitol la fel de amplu e dedicat etnografiei localității, cu subcapitole focalizate pe organizarea administrativă, evoluția demografică, etimologia localității, îndeletnicirile tradiționale ale sătenilor (viticultura, pomicultura, agricultura, creșterea animalelor), portul popular, descrierea casei țărănești și anexele sale.

Formația de literat a lui Mircea Stâncel își pune amprenta asupra abordării problematicei rurale și structurării monografiei. Astfel, introduce un capitol aparte despre modul de utilizare a timpului de către săteni, timpul profan și timpul sacru, cu interesante relatări despre cutume, jocuri arhaice, relații sociale, comerț sătesc, sărbători, superstiții, ritual de înmormântare,

firea meșcrechenilor, preocupări intelectuale, circulația corespondenței. Demnă de amintit este mărturia poetului despre existența unor biblioteci personale în sat, pe care a avut ocazia să le vadă în anii '50. De asemenea, amintim glosarul local, onomastica localității, numele antice, medievale și moderne, precizând etimologia cuvintelor din graiul meșcrechean: dacă, latină, slavă, germană, maghiară, poloneză.

Capitolele finale sunt consacrate folclorului literar și muzical și arborilor genealogici ai tuturor familiilor din Meșcreac (sec. XVII-XXI). Mircea Stâncel transcrie doine și strigături culese de studenții Augustin Radu, Dumitru Marian, de el însuși, și colinde culese de istoricul Ion Man.

În anexe sunt reproduse hărți, descoperiri arheologice, acte oficiale, scrisori, icoane, fotografii ale unor personalități din Meșcreac, familii, o istorie în imagini a evoluției satului sub aspect etnografic.

Cartea lui Mircea Stâncel și a lui Ion Man este rodul unui act de iubire și totodată de profund respect pentru satul natal; astfel se explică efortul îndelung și riguros de documentare pentru reconstituirea universului rural în care au copilărit. Pe de altă parte, poetul și publicistul Mircea Stâncel depășește sfera preocupărilor sale literare, demonstrând abilități de cercetător științific, cu efect benefic, dovadă

monografia recent apărută, ceea ce îi întregeste personalitatea de scriitor.

E o carte bogată în informații, scrisă cu plăcere și nostalgie de un connaisseur al locului, o reîntoarcere spre origini altfel decât poetic prin poemele lui Mircea Stâncel din volumul *Dincolo de melancolie* (2013). Se citește cu interes și plăcere, propune redescoperirea trecutului pe care se clădește identitatea noastră culturală.

Reflecții

Gândire profundă, realistă și rațională a unui intelectual asemenea:

„Eminescu este o șansă posibilă la intervale foarte mari. De aceea nesăbuițele spuse despre el nici nu vor fi receptate de urechile formate.”

(Dan Hăulică, 1932-2014)

Puțină fericire de toamnă

La 80 de ani, Dionisie Stoica și-a dat seama că a trăit aiurea, pe o traiectorie greșită, lunecoasă, unde destinul a deraiat spre comodități dulcege, de mucava. Nicio problemă - și-a zis el, cu același entuziasm tonic, molipsitor - sunt sigur că se poate repara totul. A vândut casa de la oraș, păstrând doar câteva cărți și portretul soției decedate. A trimis vorbă fiului din America că dorește să-l vadă urgent, însă Gelu i-a transmis prin același vecin călător că n-are chef de toanele lui senile și teatrale. Astfel că Dionisie a plecat în grabă spre casa cumpărată la capătul unui sat îndepărtat. L-a dus cu mașina băiatul unui fost coleg.

În primul rând trebuia să uite televizorul, radioul, internetul. Mai apoi, încălzirea centrală, apa curentă, electricitatea, aragazul. Gata cu cafeaua și cu alcoolul. Țigări, nici vorbă. Lemne de foc, lumânări, cărți, ceaiuri din plante. Va avea grădină, va cultiva legume. Fără covoare, aspirator, frigider, reșou, telefon, cafetieră.

Știa că nu va fi ușor, dar când n-a fost el la înălțimea situațiilor? A găsit vreascuri în spatele casei, a aprins focul și i-a auzit glasul cald, liniștitor. A mâncat în grabă din merindele aduse, a aprins lumânarea și, în lipsa televizorului, și-a auzit sinele, în sfârșit. Nu-i spunea lucruri vesele. Se plângea de oboseli acumulate. A pus pe prim-plan niște porcării minuscule, chestii de doi bani. S-a înhăitat cu dorințe pestrițe, pline de mucegai.

A doua zi l-a apucat o durere inexplicabilă la ceafă. Răcise. Strănuta. Uitase să pună ceva medicamente. După ce primele raze de septembrie i-au zâmbit în ocol, fruntea i s-a descrețit. A mai căutat lemne, a aprins focul și a pus ibricul pentru ceai. Ce uitase să ia cu el? Pliculețele de ceai. A găsit în livadă un smoc de busuioc, tocmai bun de ceai, dar și la gătit. O să vadă dacă există vreun magazin prin apropiere. O să facă zilnic plimbări, deși piciorul stâng dădea semne de oboseală. Spera să nu fie gută.

Adevărul era că avea o stare ciudată, o greață acidă, plus dureri de stomac. A adormit în curte sub mângâierea soarelui, rezemat de un prun. A hotărât să se mobilizeze, a desfăcut din bagaje, a mai procurat lemne, a măturat pe prispă și în casă, a pus busuioc pe plapumă, a încălzit tocana adusă de la oraș. Semăna a puțină fericire de toamnă.

Când s-a întunecat, a aprins lumânarea. Era atât de cald și de plăcut! A luat o carte, s-a întins sub plapumă, și-a pus perna mai sus, ca să poată citi. A pus lumânarea așezată într-un pahar mai aproape de carte, cât mai aproape. Se auzea focul și zgomotele dulci ale nopții rustice. A adormit în atingeri de vată simfonică, iar paharul s-a culcat spre bărbia lui, împrăștiind flăcări agresive peste plapuma de puf. Mai apoi ardeau și masa, etajera, hainele, cu o furie domolită, prietenoasă.

Elevă în ultima clasă a Colegiului Național „Gheorghe Roșca Codreanu” din Bârlad, este o poetă temperamental-timidă, dar nu fricoasă.

Spuneam altădată că e posesoarea unei scânteii care ar putea deveni flacăra și riscam, atunci, să girez, pentru ea, talentul și, poate, destinul ei.

Am în față zece poezii ale **Alexandrei Teodora Concită**, toate fiind un fel de încredințări a ceea ce sper să fie creatura mâine. Poate că sunt eu prea îngăduitor, dar și îngăduința are o limită, pe care, aici și de data aceasta, n-o sesizez. Citesc poeziile și mă declar satisfăcut. Se-ntâmplă la fel și când le recitesc.

Deci...

Mă sprijin chiar pe starea poetei și zic, odată cu ea: „...toate senzațiile păreau să se amestece / Și să se suprapună”. Fata asta înțelege ce este iubirea mult dincolo de marginile ei, fiindcă pentru Alexandra Teodora Concită

astă noapte-mi bătea inima atât de tare
c-am scos-o din piept
și-am început s-o scutur ca pe solniță
în căutarea vreunei bucăți de TU
rămase acolo.

așa de mult mi-aș dori
să pot să scriu și despre tine
cum scriu despre mituri.
să scriu despre tine
ca despre prezent de-a pururi,
sau măcar o vreme.
despre poezie ca despre tine
și despre tine ca despre fluturi.
așa mult îmi doresc
să te confund cu toate viorile
care-mi sună în minte dimineața.

ajunsesem într-un punct
în care toate senzațiile păreau să se amestece
și să se suprapună
ca într-un colaj imperfect, asimetric.
aș fi vrut să trec peste ele cu un burete de vase și cu mult Cif
însă timpul mi-a luat-o înainte,
implacabil, necruțător,
și mi le-a lipit în amintire
cu fierul de călcat
precum imprimeurile de duzină pe tricourile albe.
tabloul rezultat mă înfiorase într-atât
încât l-am aruncat într-o margine de lume,
l-am acoperit cu un cearșaf
și am hotărât să-l dau uitării.

au demonstrat unii
că nu există
viteză mai mare
decât
viteza luminii.
dar n-au văzut
cât de tare îmi bate mie inima
când îmi privești adâncul sufletului.

iubirea (nu ca temă, nu ca pretext, nu ca tremur epidermic după El, nu ca umbră sau abur...) este infinit altceva decât ni se pare nouă că știm sau exersăm. „Astă noapte-mi

bătea inima atât de tare/ c-am scos-o din piept/ și-am început s-o scutur ca pe o solniță/ în căutarea vreunei bucăți de TV/ rămase acolo”.

Eu cred că poeta aceasta n-are vârstă, maturitatea ei se înființează chiar și-n clipele când vrea cu tot dinadinsul să fie (nu să pară) adolescentă.

Citiți-i poezia căreia i-a pus, ca din întâmplare, titlul „Doftorie”. Apoi scoateți din raftul bibliotecii dumneavoastră volumul *Operele*

imperfecte al lui Nichita Stănescu (după care eu nu alerg chiar cu limba scoasă!) și căutați poezia „Lecția despre cub”.

Comparați-le! Cine va câștiga trofeul, depinde de flerul artistic și valoric posedat. Cine știe!

Numai A. T. Concita și Cititorul cu majusculă vor înțelege ce însemnătate are starea cuiva „la peste 200 de grade de iubire”.

Nu te gândi câți ani ai, Cititorule! Învață să exiști de la această Poetă.

Fiindcă existența nu înseamnă ani, ci trăiri...

Calea Poetei e deschisă.

Doar de Alexandra Teodora Concită depinde ca drumul să nu fie o fundătură.

Gruia NOVAC

am să încep să caut fericirea în hazard.
oricum, e infinit și am șanse să mai găsesc
câte o firmitură
din când în când.

se mai poate întâmpla
să mă amestec cu neprevăzutul
să devenim tot una,
să bântuim cot la cot
pe străzile Bucureștiului
odată cu luna
în fiecare lună
plină.

și așa am să-ți cai calea regulat.
odată cu răsuflarea
și cu sclipirile stelelor,
care au să strălucească
infinit mai mult sau dimpotrivă,
deloc
atunci când hazardul o să-ți sară în față.

între secunda în care
talpa piciorului se desprinde
de pe nisip
și cea în care atinge valurile,
între două respirații
reci,
grăbite,
nerăbdătoare,
există o fracțiune de bătaie de inimă
când lumea încetează să mai existe,
se întredeschid buzele,
se strâng pleoapele în clipire,
iar sufletul se contopește cu aerul sărat
și plin de vise
înecate în adâncimi.

Ei,
fiecare are câte o icoană
preferată
la care se uită noaptea târziu
și se roagă
cu lacrimi multe
și pline de dorințe,
cu ochi inocenți și mari.
fiecare are câte o icoană

pe care o poartă în buzunar
aproape de inimă
80 de ani la rând,
de la început până la sfârșitul
sfârșitului.
a mea
ai fost tu.

nu-i cam greu să nu iubești un om
după ce i te-ai plimbat prin suflet?
după ce-ai bătătorit potecile
și ai șters pânze de păianjen
cu bucăți din sufletul tău?
după ce l-ai văzut
sfârâmat în bucăți mititele
ca o sticlă aruncată pe trotuar
după beție.
nu-i greu să nu-l iubești
când ai fi dat totul
și-un tub de superglue
să i-l poți lipi la loc
și-apoi să i-l săruți pe frunte.
nu-i cam greu să nu iubești un om
când știi exact
câte lingurițe de cafea
și câte zeci de cristale de zahăr
numărate unul câte unul,
cu dragoste,
să-i pui în ceașcă dimineața?
nu-i cam greu să nu iubești un om
când ții minte câte pastile trebuie să ia zilnic
și la ce ore,
când te apucă grijile
că uită să le ia
și poate cădea în visare?
nu-i, oare, imposibil
a nu iubi un suflet,
când toate drumurile,
toate privirile,
toate cuvintele rostite în șoaptă,
toți norii
și toate razele de soare
și picăturile de apă
de pe geamul trenului
duc spre dânsul?

Doftorie

se amestecă un noiembrie întâi
prăfuit
cu un cub de gheață și două părți de tequilla,
se sparge
separat un ou, un pahar, trei vase.
se adaugă niște zăpadă,

două căni de cafea tare
fără zahăr și
cu mult lapte
și frișcă.
se amestecă.
se modelează.
se taie.
se sfărâmă.
se plânge.
se lasă să cadă lacrimi
pentru sare.
se șterg obrazii.
se resemnează.
se pune la spălat
în mașină.
se învârtă.
se curăță.
se adaugă balsam.
se clătește bine.
se pune la uscat pe sârmă,
la soare.
se prinde bine cu cârlige.
se lasă să bată vântul.
se scutură frunzele galbene.
se trece cu mașina
prin noroiul din fața sârmei.
se dă drumul la ploaie
și-apoi se scoate soarele din nori
vreo două dimineți
sau se dă la cuptor
vreo două ore
la peste 200 de grade de iubire.
se servește cu gheață și polei,
tot pe vremea lui noiembrie.

mi-am strâns haina în jurul inimii
de frică să nu observi
cât de tare încă mai bătea
sau poate tremura
de frig,
de prea mult octombrie pe sfârșite.
am strâns din dinți și din pleoape
și mi-am acoperit ochii
cu nepăsare
în timp ce ai tăi căutau
cu stăruință,
implorând, parcă,
o urmă de "încă".
nu-mi mai aduc aminte
câte zile de noiembrie
or să mai treacă
de când nu ți-am mai văzut ochii.

Poetul CORNELIUS DRĂGAN s-a născut la Vaslui, în prima zi de toamnă a anului 1981. A urmat liceul teoretic *Mihail Kogălniceanu*. A urmat cursurile *Facultății de Economie și Administrarea Afacerilor* a Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași pe care a absolvit-o în anul 2004, precum și cursurile *Facultății de Psihologie*, absolvită în 2014. Două mastere - de *Studii Europene și Managementul Resurselor Umane*.

Lucrează în cadrul *Asistenței Sociale și Protecției Copilului Vaslui*.

Activitate literară - poezii publicate în diferite reviste și ziare autohtone vasluiene precum *Ecouri literare*, *Adevărul de Vaslui*, *Elanul*, revista *Iuventa (din Iași)*, *Baaadul literar*, *Sintagme literare*, precum și revista *Onyx* (revistă care apare în Marea Britanie). De asemenea, publică și pe Internet, pe diferite site-urile de literatură.

Mai nou, este membru al *Cenaclului literar Qpoem (Qpoem este un cenaclu virtual de poezie înființat și susținut de Editura Paralela 45)* unde este destul de activ, apărând în câteva antologii săptămânale.

Distinctii literare mai însemnate:

- premiul II la secțiunea poezie-debut girată de „Literatura de azi”, la Festivalul-Concurs Național de Literatură „Alexandru Macedonski”;

- premiul Special la Secțiunea poezie la Festivalul Național „Virgil Carianopol”, 27-29 mai 2016;

- în cadrul Concursului Național de Poezie și Interpretare Critică a Operei Eminesciene „Porni Luceafărul...”, ediția a XXXV-a, 10-12 iunie 2016, Botoșani premiul editurii Junimea, revistei Vatra, respectiv revistei Scriptor;

- premiul III la Concursul Național de Literatură „Geo Bogza”, ediția a VII-a -

2016, de la Câmpina.

La Festivalul-concurs național de literatură „Moștenirea Văcăreștilor”, ediția a 48-a, 2016, poetul Cornelius Drăgan, din Vaslui, a primit:

1. Premiul revistei „Impact” - secțiunea poezie;
2. Premiul „Mircea Horia Simionescu” al Societății Scriitorilor Târgovișteni” - secțiunea proză scurtă;
3. Premiul al II-lea - secțiunea teatru.

Pe 25 noiembrie va avea loc lansarea, la Vaslui, sala Bibliotecii Județene „Nicolae Milescu Spătarul”, a volumului de poezie - debut - *Mușcătura Fluturelui Japonez*, după ce, la București, a fost prezentat, în perioada 16-20 noiembrie, 2016, în cadrul Târgului Internațional Gaudeamus - Carte de învățătură.

nu mai văd bine ținutul
decăzut
întregul atins
de umbra necuvântării
trupuri
hulpave
mișcate
retușate direct pe mușchi-
trupuri care vor
care mă vor
înghițit
până ce mă simt doar pe mine
vertebră cu vertebră
os cu os
puls cu puls
izolat în cuvântul NIMIC

tăcere!
tăcere!
tăcere!

întinsa masă a singurătății
trezește
rugăciunea mistică de a nu
mă mai naște

cu ochiul ieșit - eu, copilul -
îngân și gem profund
învăluit în mucus aidoma
melcului de livadă

cer părăsit - apus
în care străjuiesc
minunate ființe de tablă
colțuri gri acaparând
pulsul blocurilor
felul meu de a fi

rezonez uneori
timpul se scurge
cu sânge
a m i n t i r i
pe care nu le stăpânesc
întru totul -
aproape albituri șterse

stau drept/ mai sus de mine pământul/ când
m-am dezbrăcat țărână părea o mană dulce
acrișoară/ am supt-o s-o știu pe de rost/ în
fața-mi un porumbel sădea grâu cu ciocul / apoi
fâlfâitul de aripi m-a făcut să strig/ alergam ca

un apucat prin țărână / mi se năclăiau călcâiele/
dinții mestecau scrâșnet de țărână/ alergam
alergam/ găfâiam găfâiam/ lung lung/ mult
mult/ până când am devenit teribil de gol și mi
s-a terminat pământul

n
o
i
suntem
G
O
I

marchează începutul
revoluției interioare

red - nu e culoare e puls

nu visez
nu știu decât că mama era îmbrăcată simplu
nu mint

red e sacrificiu
te-am atins/ te ating
ne ungem între noi
două aliaje mult învechite

red e vocea pieirii mele intrinseci

who's red? următorul meu prieten

vede-mă

nu te îndepărta

vara asta
port tricou negru
pe el voi scrie
cu litere albe
Cornelius
e
sensibil
și moare
dacă nu e
iubit

nu te îndepărta
siluetă
feminină

am palmă cu degete
larg întinse

salvează
ce a mai rămas
din
suferința mea

pe ea o chema Flavia

avea părul lung
negru
aproape mătăsos

în nopțile cu lună plină
le povestea fiilor ei
întâmplări cu eroi

avea pas și mână demnă de
zeitate grecească

avea ochi care-ți pătrundeau
în măruntaie
te strângeau atât de tare încât
abia îți puteai articula
numele

nu te puteai îndrăgosti de ea
era deja luată

cel mult puteai
doar
să-ți curmi zilele

*Motto : „Unde sunteți voi cei care sunteți,
iară voi cei care nu mai sunteți, unde sunteți?”
(Nichita Stănescu)*

C O L E C T I V

e intubarea trupului tânăr
mamă o să mușc mai tare că
un tigru
tată o să smulg mai puternic decât
o hienă
din V i a ț ă !

ne vom bate ca leii-
colectiv

vom aplica mușcături care-ncotro
să rupem
realitatea
să reformăm spitalele
să anihilăm bacteriile
să le trimitem la ele acasă!

mamă mă voi trezi de pe patul spitalului
voi spune
goodbye to gravity
vom fi din nou
prunc și maică
îmbălsămați

tată tu cu vocea asta umană
nu mă vei mai petrece spre
moarte
ne vom bea gândurile
clipele
bărbile
în infuzii filozofice
ce e viața
ce-ți este seamănu-
nu ajutorul tău?

ce e mai aproape de tine dacă
nu umărul
ce e mai aproape de inima ta
arsă?
plămânul tău strivit
de gustul arsurii amare
ce suntem noi -
doar puncte efemeride
ale unor
zvâcnete

strigă!
strigi

iubește!
iubești

mamă la mormânt să nu aduci
flori
încă nu m-am uscat
tată la mormântul meu să nu
plângi

încă nu sunt bărbat
am doar 19 ani chipul meu
nu e conturat încă
nu mă pot mișca aici
atât nu-mi convine
malurile reci îmi înnoadă
sufletul
făcându-mă
să tac

Mamă și Tată
celor mulți
iubiți-vă
strângeți-vă
mult mult
focul să nu pătrundă
niciodată decât
din interior
spre restul de lume

dileme: Tvr 1
dezbate acid legea
fumatului
eu casc
amicul meu rudimentar
a adormit în bar
Caffe'80 & restul
aparatele de tip Nikon
par obosite
după atâtea cadre
trase în ritm alert
puținul zilei se
duce subit peste
blocuri
ar trebui să
mergem acasă
zic io'
totuși rămân
pironit pe canapea
la talk show-ul dinamic
de genul lui Tucă
cu ochiul
fixat în gol
deși nici măcar
nu fumez

viața-i grea
berea curge la *Phoenix-*
prilej de vorbă
numai unu-i Costică
Șchiopu' cu durere-n
suflet și miros
de garsonieră
proaspăt vopsită
eu stau pe gard
privesc nestingherit
frânturi din oraș

Eduard nu are tată
e *singur*
într-o zi mi-a spus
că-și hrănește ființa
din frunzele unui prun
am privit în gol
și am început
să-mi strâng puternic
coapsele acoperite
de blugi
Eduard nu are tată
mă regăsesc
gemând *încet*
în lunga
noapte liniară

30 de zile toate pline
Monaco
franțuzoaico
cu dinți diafani
ce-mi rupeai privirea
ca un cosaș
30 de zile în care
m-am născut
a doua oară
în care am simțit
în care am zis:
o, da, D-zeu există!
în care am plâns
pe sânul tău
pe mângâierea ta
pe sărutarea ta fierbinte
fierbinte rău
încât astăzi
când mă uit în oglindă
văd pe coapsa-mi
tatuaajul roșu al
gurii tale

semilună vântul trece
prin tine și-mi spun
dragostea
e jumătatea albă
nu sunt pierdut
încă te am
știu doar pe
jumătate
cealaltă parte-
eu-ul meu confuz
de aceea te înșel
de aceea te calc
de aceea te rănesc
femeie!

[noi]* când ne întâlnim
nu ne salutăm deloc
suntem ca două umbre
care-și împart egal ținutul
când plouă eu mă culc
pe partea din Nord
tu cast îmi pregătești
așternutul apoi
dezbrac restul de
trup de la tine

* a se citi în DO grav

Poetul timișorean, în avanpremieră, cinstește viitoarea Capitală a Culturii Europene

VALSUL TIMIȘOAREI

Ești în țară reper luminos,
Un oraș secular și frumos,
Ai la tâmpile argint
Și veșmânt - mărgărint, (bis)
Mica Vienă, cetate și stea,
Timișoara, tu, dragostea mea.

Ești orașul ce-i „fruncea” demult,
Plin de farmec, de har, și tumult,
Pentru mulți - paradis
Primitor și deschis, (bis)
Și mereu tot așa te voi vrea,
Timișoara, tu, dragostea mea.

Umplu parcuri buni și copii,
Iar pe „Corso” la ore târzii
Merg la braț dor cu dor
Fremătând de amor, (bis)
Fericire tu știi a crea,
Timișoara, tu, dragostea mea.

A pornit din orașul erou,
Libertatea - cu veșnic ecou,
Îi cinstim pe eroi, (bis)
Domnul este cu noi,
Viitorul visat să ni-l dea,
Timișoara, tu, dragostea mea.

(bis-final)

Stăm de-o viață aici și trăim
Toți în pace iubim și muncim,
Să lăsăm la urmași
Un simbolic oraș
Mica Vienă, cetate și stea,
Timișoara, tu, dragostea mea.

(bis)

CEASUL CU CHEIE

Dimineață de sfârșit de martie. Mă întorc din târg. Undeva, în umbra resturilor zidurilor Atelierelor Nicolina, dimpotrivă vine o mână de om. Un bărbat de o vârstă nedefinită, îmbrăcat ca vai de lume cu un surtuc purtat de stăpân în bătaia tuturor vicisitudinilor vremii și timpurilor... Se ghicește, totuși, „gabardina” - cândva stofă de calitate. O căciulă de o culoare incertă, întoarsă cu fața la spate - poate și invers - îi șade într-o parte, lăsându-i la vedere o frunte înaltă...

Merge sprijinindu-se într-un ciomag - mult mai lung decât i-ar fi trebuit pentru a-și ajuta picioarele deformate de „ramatizme” vechi, dobândite în cel puțin vreo trei sferturi de veac de viață... Când ajunge în fața mea, se oprește cu privirea aruncată peste „toloaca” rămasă după dărâmarea fostelor Ateliere ale Nicolinei... M-am oprit și eu. Omul mă privește cercetător și întrebător: „Oare duminică pot să-ți spun durerea pe care o simt când privesc acest maidan?” „Sigur că poți să-mi spui tot ce gândești” - îi răspund eu, tot din priviri. A priceput...

- Vezi dumneata ce a ajuns o fabrică de renume? Iaca, pe aici, unde stăm noi, era cazangeria... Acolo era podul, unde locomotivele cu abur erau rotite în fel și chip, și, când erau gata reparate, le îndreptau cu botul spre ieșirea din ateliere și... „cale lungă, drum de fier”...

- Adică podul turnant?

- Da, da. Întocmai... Dincolo era turnătoria. Uite colo a rămas încă în picioare forja grea. Probabil că n-au putut să demonteze ditai ciocanele pneumatice... Aici se lucra și duminică. Se zguduia pământul când ciocanele de nu știu câte kilograme-forță loveau fierul înroșit...

Mă uit la el. Deși este de o vârstă respectabilă, din găvanele orbitelor mă privesc

doi ochi pătrunzători. Cu toate că în gură are doar câțiva dinți, vorbește limpede. Memoria nu-l trădează nicio clipă. Îi numește la rând pe foștii lui șefi: „domnul inginer cutare, maistrul cutare...”

Îi spun că și eu am cunoscut - datorită profesiei - toate fabricile și uzinele lașilor „din talpă până-n creștet”. Mă ascultă aproape cu evlavie...

După o vreme, mă întreabă:

- Oare unde găsesc un ceas de masă din cele pe care le întorci cu cheia?

- Nu știu unde, dar de ce nu luați unul cu baterie, care merge la fel de bine ca și cele mecanice?

- Ei. În aiestea electronice nu am nădejde, că una-două nu-i mai merge bateria și... Da' aiestea cu cheie merg fără mofturi. Îl întorci o dată la „doușpe” ore și gata. Nu mai ai nicio grijă. Merge „ca ceasul”, cum se spune...

La despărțire, îmi urează sănătate și îmi întinde mâna, recomandându-se... Nu i-am reținut numele, fiindcă toată atenția mi-a fost atrasă de palma întinsă să i-o strâng... În ea am putut citi, ca într-o carte, că a fost un om care a folosit palmele pentru muncă adevărată! Era cât o lume! Palma întinsă nu mai purta bătăturile din tinerețe, dar vorbea pur și simplu. Vorbea o limbă astăzi mai puțin cunoscută. O limbă a muncii și a respectului față de ceea ce pot făuri mâinile omului...

Ne-am despărțit. După câțiva pași, mi-am întors capul ca să privesc în urma lui...

Cu mers greoi, din cauza picioarelor deformate de „ramatizme”, se ducea să caute un ceas cu cheie...

„Drum bun, prietene!”

29 martie 2012

Un interviu

- Dane, ți-am urmărit emisiunea de ieri. E strigător la cer. Sunt momente când mă întreb în ce lume trăim? Fără să urmăresc ratingul de la ora 18, mi-am dat seama de audiența emisiunii. Cred că procurorul Mătușelu a fost mai afectat decât profesorul Toșca, auzind cele relatate de domnul profesor Vasile Iorgu.

- De unde știi?

- Astăzi de dimineață am primit un telefon de la procuror. Ei, de obicei, nu intervin când ceva îi deranjează, preferă să se adreseze Consiliului Superior al Magistraturii ca să li se „repereze” onoarea, vorba lui Caragiale. Acum domnul procuror s-a arătat deranjat de cele rostite la adresa lui și ne-a prevenit că s-ar putea să nu ni se mai prelungească contractele de publicitate. Nu ți se pare obrăznicie?

- Nu i-ai spus că nu cenzurăm opiniile celor intervievați?

- Parcă el nu e convins de lucrul acesta. Văd că și reclamele ni se urmăresc cu un scop anume. Poate îi are deja pe niște stenograme pe patronii firmelor cu care avem contracte de publicitate.

- Tot ce se poate, altfel n-ar fi așa de sigur. Ce ar fi să-i întindem o cursă? Să ne mai gândim. Mă bucur că ți-a plăcut interviul de ieri.

*

„Domnule profesor Iorgu, atât în municipiu, cât și la Universitate și la Colegiul universitar se discută mult pe seama Dumneavoastră. Puteți să ne relați cum s-a ajuns la situația devenită de-a dreptul șocantă?

- E vorba de o stare tensionată de vreo doi ani între profesorul C. Toșca și șeful catedrei de

Drept, Litere, Științe sociale.

- Acesta sunteți dumneavoastră.

- Exact.

- Cum a început?

- De când suplinesc un post de lector și îndeplinesc funcția de șef de catedră cu delegație, am constatat din partea directorului tot felul de șicane. Dorea, probabil, să mă determine să renunț la activitatea mea didactică de la Colegiu.

- În ce constau șicanele?

- Îmi returna de două-trei ori statul de funcții pentru anul universitar viitor. Făcea modificări nejustificate. În norma didactică a unui titular nu pot figura, de exemplu, și discipline lingvistice, și discipline din domeniul literaturii. Cred că știa și dânsul acest lucru, nu-l împiedica nimeni să se lămurească, dar trebuia să-l știu că e director. Altă dată am creat un post de lector format numai din ore de limba română, pentru a fi scos la concurs pentru o colegă de la Litere, care suplinea deja o normă de lector la Colegiu. Am fost stupefiat când am văzut că fusese publicat pentru concurs un post de lector cu discipline mozaic, creat pentru plata cu ora, adică cu ore de limba română, de literatură, de stenodactilografie. Degeaba am protestat. Concursul s-a susținut la Universitate, nu la Colegiu, într-o zi neștiută de nimeni.

- Interesant.

- Într-o zi directorul a anunțat ședință de birou de consiliu profesoral la o oră aproape de ora plecării noastre, a navetiștilor, la tren. Întâmplarea a făcut să văd că o secretară introducea pe calculator propuneri de noi planuri de învățământ la specializările existente. Orele

de limba română erau drastic diminuate, în favoarea celor din domeniul economic. Dorea să fim de acord cu propunerile lui, să le votăm fără să vedem despre ce este vorba. Am crezut că iau foc. Așa atitudine critică am avut la ședință, încât am încheiat cu cuvintele: Aici suntem într-o instituție de învățământ superior de stat, nu în țara lui Toșca vodă. Propunerile n-au mai fost luate în discuție, dar și-a aranjat un interviu ca să se justifice în fața corpului profesoral informat de acest lucru, să arate câtă aplecare are pentru dezvoltarea Colegiului. Interviu a apărut în Gazeta Independentă.

- Înseamnă că pentru Dumneavoastră a fost o nouă provocare.

- Normal. Iată interviul. Am pus în chenar roșu opinia dânsului cu privire la restructurare.

„Problema e ceva mai nuanțată. E vorba să facem niște corecții ale planului de învățământ. Astfel, la profilul pedagogic, vom avea o nouă specializare (institutori - o limbă străină). Învățământul economic de la Colegiu va fi paralel cu forma lungă, prin susținerea examenelor de diferență. Administrația Locală și Birotica trebuie orientate astfel încât să sporească ponderea disciplinelor care pot contribui la pregătirea economică serioasă a studenților. În încadrarea inițială, Administrația Locală era axată pe domeniul juridic, iar Birotica pe litere. Acestea sunt, desigur, niște recomandări, pe care trebuie să le analizăm cu maximă seriozitate până la adoptarea unor măsuri definitive”.

- O derulare a faptelor ca în filme.

- Nu vă contrazic. Replica mea a venit la o săptămână într-un articol apărut tot în Gazeta Independentă. Iată articolul. Și aici am încadrat cu culoare roșie răspunsul meu la propunerile dânsului.

„Aflat în imposibilitatea de a se asigura transformarea unor posturi de preparator în posturi de asistent, din cauza numărului insuficient de ore de seminar, directorul C. Toșca s-a gândit la o soluție salvatoare: schimbarea profilului secției Administrație - Secretariat (cu specializările Birotică și Administrație Locală și Secretariat) în ADMINISTRAȚIE ECONOMICĂ ȘI SECRETARIAT, cu modificarea planurilor de învățământ pentru a face loc unui număr sporit de discipline din domeniul economic. Am spus un număr sporit, deoarece în prezent la cele două specializări se studiază între 5 și 6 discipline economice. În concepția directorului C. Toșca, o secretară sau un funcționar de la Notariat trebuie să știe să țină evidență contabilă și să calculeze prețuri și tarife etc.! Și toate acestea în condițiile în care la Colegiu funcționează deja

două forme de învățământ cu profil economic.”

- Ați procedat corect. Dar cred că spiritele s-au încins și mai mult. Faptele au trecut de zidurile Colegiului.

- Așa de mult au trecut, încât la câteva zile m-am pomenit cu o înștiințare să mă prezint la Procuratură. Mi s-a adus la cunoștință că C. Toșca a depus o plângere penală împotriva mea, acuzându-mă de amenințare. N-am știut, pe moment, ce să-i spun procurorului. Apoi am adus vorba de textele din ziar. Procurorul îmi cerea să precizez în ce constă amenințarea. Altceva nu dorea să afle. Discuția asta penibilă a durat până la o oră târzie, după care mi s-a spus că sunt reținut. A doua zi instanța a dispus să fiu supus controlului judiciar. La poliție mi s-a stabilit ziua de luni pentru verificarea săptămânală. Am spus că luna și marțea am ore la Colegiu. „Mutați-vă orele”, mi s-a spus. Imposibil. Suntem cadre didactice de la mai multe facultăți care avem ore la Colegiu. Nu putem umbla la poziția orelor din orar. Cu mare greutate au admis ziua de joi. Parcă și cei de la poliție erau în vorbă cu procurorul.

- Nu m-aș mira. Domnule profesor, de când au apărut textele acestea în presă, am reflectat mult asupra lor. Ce m-a surprins mai mult e graba cu care s-a dat curs plângerii penale. Cine este procurorul care instrumentează dosarul?

- Are vreo importanță?

- Eu am aflat pe surse că e vorba de procurorul Mătușelu. Știam că i se încredințează dosare grele, cu parfum politic.

- Poate că și dosarul meu degajă parfum politic. În toamnă avem alegeri parlamentare, eu sunt vicepreședinte al organizației județene a Partidului Prosperității Personale. Nu mi-am anunțat intenția de a candida, dar iată că alții se gândesc la așa ceva.

- Peste puțină vreme, juriștii intră în vacanță. În septembrie putem să ne vedem iar. Îmi promiteți?

- Desigur. Aș vrea să cred că dosarul va ajunge mai repede în instanță.

- Să sperăm. Vă mulțumesc pentru interviu și vă urez succes.”

*

- Dane, știi pe cine am în birou? Inspectorul Matei de la Fisc.

- Ce vrea?

- Contractele cu publicitatea.

- Cum așa? Pe primăvară au venit în haită, ne-au verificat de nu mai știam de noi.

- Și-au zis, probabil, că trebuie să găsească ceva cu care să amendeze poziția noastră de leader regional TV.

- E cu substrat. Mă bate gândul să cred că de la caracterul incisiv al multor emisiuni ni se trage.

- Crezi că despre asta e vorba?

- Câtă vreme critica noastră e cu bătaie lungă și fără menajamente, ne putem aștepta la orice.

*

- Domnule director, față de spoturile publicitare verificate rândul trecut a mai apărut unul, dar nu văd contractul.

- Domnule inspector, nici nu aveți de unde să-l vedeți.

- Nu există așa ceva?

- E vorba de spotul publicitar cu blacheurile? Credeți că există publicitate pentru ce a dispărut de pe piață?

- Nu știam că nu se mai găsesc.

- Nu se mai fabrică, iar cei care le produceau nu mai există, ca multe alte societăți comerciale care ne-au rămas în minte ca amintiri.

- Pe mine nu mă interesează dedesubturile economiei.

- Dar ale politicii?

- Cu atât mai mult. Nu m-ați lămurit cum e cu contractul. Spotul publicitar se difuzează.

- Așa este. Iată cum stau lucrurile, că e bine să știți. Am convenit cu colegul Dan Ionescu să răspundem într-un fel pornirilor împotriva noastră ale unei persoane importante din municipiu. Era convinsă această persoană

că vom ajunge la faliment din cauza lipsei de publicitate. Ne-a și asigurat de așa ceva. Pentru că n-am găsit pe moment un nou client, ca să-i arătăm că lucrurile nu stau cum le dorește, am creat acest spot publicitar. Facem publicitate la blacheuri.

- Treaba Dumneavoastră. Să zicem că așa e. Pentru mine e suficient să constat că nu există acte în regulă. În condițiile astea, în loc de altceva mai rău, aplic o amendă de douăzeci de mii de lei. Puteți contesta în justiție și să vă recuperați banii. Vă recomand Casa de avocatură Adamescu...

*

- Șefule, hotărârea a rămas definitivă. Recuperăm banii, iar Fiscul suportă și cheltuielile de judecată. Numai onorariul avocatului înseamnă două mii de lei. Dacă suma ar fi fost de un milion de lei, avocatului îi revenea 10%, adică o sută de mii de lei. De ce ne-a fost recomandată casa de avocatură Adamescu? Merită să facem investigații. Paguba Fiscului e paguba statului, dar câștigul e al casei de avocatură. Mă frământă cele întâmplare și mă întreb cine i-o fi asmuțit pe cei de la Fisc să ne calce tocmai pe subiectul acesta: publicitatea.

- Subiectul a căpătat contur de la interviul luat profesorului Vasile Iorgu. Ce mai știi de dânsul?

- E cu nervii la pământ. Așteaptă să ajungă în instanță.

Ecouri

Dragă domnule Gruia Novac,

Ce surpriză neașteptată încetarea apariției revistei „Baaadul literar”! E regretabil gestul autorităților bârlădene care ar fi trebuit să fie onorate de existența unei asemenea reviste literare la Bârlad. Regret din tot sufletul, toți colaboratorii revistei o regretă, parcă un prieten drag ne-a părăsit brusc. Mare păcat! Cred că spiritul ei independent și nesupus n-a plăcut și au eliminat-o, cum se întâmplă adesea cu revistele. Și, totuși, își urma calea demn, fără a face rău cuiva, doar promova literatura. Nu-mi vine să cred. Pentru neobositul și intransigentul Gruia Novac e o lovitură nedreaptă. Din surpriză în surpriză. Ați găsit formula potrivită să mai salvați o dată revista înglobând-o în alta, nu mai e la fel, dar ați păstrat-o încă, poate că cei vinovați se vor răzgândi și veți putea relua „Baaadul literar”. O dorim din tot sufletul.

Mă bucur că a ajuns romanul meu la dumneavoastră, e pe mâini bune și va fi judecat obiectiv. Contează mult opinia lui Gruia Novac, o voce critică exigentă și francă de care fiecare scriitor are nevoie, iar noi, cei care vă cerem părerea, am găsit-o în dumneavoastră și vă rămânem îndatorați și prieteni fideli în orice situație.

Vă urez să aveți parte cât mai curând de revenirea „Baaadului literar” în atenția publicului și mulțumiri calde pentru sprijinul asiduu al colaboratorilor ei, pentru legătura afectivă pe care ați creat-o între dumneavoastră, ca redactor șef, și colaboratorii revistei. Spiritul și demnitatea n-au vârstă, domnule Gruia Novac, ați dovedit-o din plin.

Cu prețuire și regret pentru întâmplarea nefericită cu revista.

Sonia Elvireanu

11 octombrie, 2016

...HOLOCAUST...

Cuvânt săpat în conștiințele contemporaneității, dar cu rezonanță mult mai veche decât lagărele naziste din Mondialul al 2-lea. E un cuvânt al cărui vitriol și-a păstrat integral efectul, mai cu seamă împotriva acelor care se prefac a nu-i pricepe sensul. Dar, dincolo de toate celelalte, e un cuvânt care ține rațiunea trează, fiindcă nebunia fascistă a generat atrocități pe care oamenii întregi la minte nu le mai vor repetate.

Comemorarea din acest an coincide fericit, ca în fiecare toamnă de câțiva ani încoace, cu începutul anului evreiesc, cu sărbători care îndeamnă la respect, împăcare și iertare. În centrul tuturor acestor omenești sentimente stă **omul**, omul cel zămislit de Dumnezeu tuturor, în zidirea sau surparea căruia nimeni nu trebuie să intervină... nicicum.

O poetă rațională, dar sensibilă, *Magda GRIGORE*, ne lămurește mai bine și mai cald... povestea **OMULUI**. „*Omul de lângă mine/ vine direct din trecut, din amintirea mea,/ din cercul copilăriei, din arcul tinereții,/ vine din strigătul vârstelor spre mine, până în prezent/ / ...prezentul seamănă mereu cu o dimineață/ umplută cu aer proaspăt/ se mișcă în prezent legat între trecut și mâine.// La marginea acestui tărâm de poveste stau zilnic/ cu ochiul inimii,/ așteptând să vină omul de lângă mine,/ așteptând să vină și să privim,/ fără să ne vorbim,/ răsăritul.*”

9 octombrie, 2016

PROCEDEE STILISTICE ȘI... PROCEDEE

Stâlcirea (modificarea) cu bună știință a oricărui cognomen, pentru a evidenția o însușire morală sau un defect, cu scopul creșterii efectului artistic al intenției, trebuie să se facă în mod decent, cu atenție, fără a cădea în rizibil. Altfel, procedeul artistic virtual se transformă în mod de siluire a gândului de început, textul voit artistic devenind inacceptabil, inapt, dacă nu cumva chiar dezagreabil. Un exemplu, cu valoare albă de data asta, găsim în *Amintiri din copilărie* (partea a III-a, al. 26), din care și citez „Galbeni, stupi, oi, cai, boi și alte bagateluri de alde astea, prefăcute în parale, trebuia să ducă

dascălii poclon catihetului de la fabrica de popi din Fălticeni; și-apoi lasă-te în **conta** (sublinierea lui Creangă, sic!) sfinției-sale, că te scoate poponeț, ca din cutie... Pentru mine însă numai două merțe de orz și două de ovăș a dat tata cui se cuvine, de am fost primit la Fălticeni, căci școala era numai de mântuială; boii să iasă!”

Scriitorul, mai cu osebire iubitorul de pamflet, are libertăți stilistice nemăsurate, depinde doar de bunul simț personal, dar și cât de bine intuiești sensibilitățile cititorului căruia te adresezi. Dacă nu te acceptă, chiar dacă nu ți-o spune din mii de motive, înseamnă că e mai deștept decât tine.

Fine: să nu uităm că, atunci când scriem oarece, în dreapta noastră se găsește și un coș pentru... rebuturi!

CLAUZA NIMICITORULUI (PROIECT „POSTLEGISLATURI” (!)...)

Îmi propun ca odată sau, dacă vreți, oarecând să scriu o poveste. Divulg schema: o poveste în care o nevastă râde mereu cu toată gura, să i se vadă dantura, la brațul fantelui și el zâmbind fals, căruia i se adresează des cu feciorelnica expresie europeană ”mit herzlicht!”

Eroul cel mai prima, snobul snobilor adică, va purta un nume demn de zodia cancerului: **Klausel Vernichten IOHAOS**.

...Și acolo povestea va continua până la... kaputt !

... CA LA NOI, LA... BÂRLAD

Istoria literar-culturală a unui etern fidanțat

Mai abitir trebuie să iau foarte în serios chestiunea adresabilității: pentru cine scriu, cui mă adresez, cine este chiar interesat de o asemenea istorie, are cartea vreo șansă de a pătrunde în intențiile neîntâmplătoare ale grăbiților și superficialilor contemporani?

Apoi, cu seriozitate, trebuie rezolvată problema cadastrării zonei. Ce înseamnă de fapt **Bârlad**? Până unde se întinde? E un teritoriu limitat geografic, administrat de aleșii vremelnici ai unor electori permanenți sau e un spirit original iradiind mereu și mereu dincolo de fruntariile prin înțelegere stabilite? Există posibilitatea restrângerii exagerate, după cum poate tenta și o deschidere excesivă,

oricare dintre ipostaze complicând, mai mult decât mulțumind. *Sad but true* („Trist, dar adevărat!”).

Până în cele din urmă, o asemenea scriere e aproape obligatorie să aibă în vedere, pentru început, sfârșitul; adică ce vrei, tu, autor, să demonstrezi prin „încărcătura” cantitativă pe care intenționezi s-o etalezi. Pentru a evita posibilitatea ivirii vreunui paradox, hotărârea trebuie luată rapid, curajos. Privește totul de sus, selectând așa zisele vârfuri reprezentând perioade stabilite temporal, ori ai în vedere „grămada”, urmărind cronologic tot ce a contribuit la sporirea ei? La care să renunți dintre criterii? La cel estetic - nu! Simpla inventariere a faptelor nu ajută nimănui, poate

doar orgolioșilor și colecționarilor de orice. Și mai e ceva: Bârladului și bârlădenilor „neaoși”, care nu privesc decât în interiorul sferei, le place să aglomereze cu fapte aduse de... *departe*, obturând, fără vreo vrere anume, orizontul(!), dar pregetând să încerce măcar „rectificarea trecutului”, cum ar spune Eminescu, intenție care ar salva, cât de cât, împietrita mentalitate târgovețească.

Misie grea, soluție obligând curajul și, implicit, riscul. Dar e clar că demersul scriitoricesc nu trebuie să fie populist, nici să vizeze „larga popularizare”, ci, riguros, cercetășesc, să vizeze *valoarea*, nu... simpla „contribuție” fiduciară.

Două noi premii literare pentru V. Ghica

Recent, scriitorul tecucean a primit, la Festivalul Internațional de Creație literară „Titel Constantinescu” de la Râmnicu Sărat, Premiul „Al. Deșliu”. Instituit în memoria publicistului și scriitorului focșănean cu acest nume, premiul a constat în editarea volumului de aforisme „Insomnii pestrițe” semnat de V. Ghica. La manifestarea inițiată și coordonată de scriitorul C.Marafet au participat 60 de scriitori din diferite zone culturale ale țării. Au mai fost premiați și alți autori români stabiliți în: Canada, Scoția, Franța.

În cadrul amplelor manifestări reunite sub genericul „Toamnă bacoviană”, V. Ghica a primit un alt premiu „Pentru recunoaștere internațională” oferit de Uniunea Scriitorilor din România, Filiala Bacău. Este vorba despre volumul de aforisme „În ghearele răsului”, care a fost tradus și publicat, în ultimii doi ani, în Franța, Liban și Spania. La Beirut, volumul a apărut în 3000 de exemplare (în regia gazdelor) și a fost prezentat la Forumul Asia-Europa și la Congresul criticilor și istoricilor literari din țările arabe.

La gala băcăoană, au mai fost premiați scriitorii: Petre Isachi, N. Scurtu, Lucian Vasiliu, Adrian Dinu Rachieru și acad. M. Cimpoi. Au participat la festivitate: acad. N. Dabija, acad. Valeriu Matei, acad. Vasile Tărățeanu, Th. Codreanu, Calistrat Costin și alți cca.200 de scriitori din țară și din afara ei.

Mihaela Popa

Nota redacției:

Premiile scriitorului tecucean **Vasile GHICA**, prieten și colaborator al nostru, ne face să ne mândrim și cu premiile similare primite de scriitorul bârlădeano-nemțean **Petruș Andrei**, care, atât la Râmnicu Sărat, cât și la Bacău, s-a bucurat de Premiul „Fănuș Neagu” și, la „Toamna bacoviană”, Diploma și Medalia „George Bacovia”, pentru cartea *Călător prin timpul vieții mele*.

Prilej de satisfacție și de apreciere a muncii artistice valoroase a Prietenilor Noștri, adevărate valori!

BIBLIOGRAFIA OPEREI LUI TUDOR PAMFILE

~ *Agricultura la Români*. Studiu etnografic cu un adaus despre măsurătoarea pământului și glosar de Tudor Pamfile. Cu 103 figuri în text. Ședința dela 28 Maiu 1912. București (inst. de Arte Grafice „Carol Göbl” S-r I.St. Rasidescu), 1913. (24X16,5). VII+265 [-267]p. cu ilustr. 5 lei. (Academia Română) Din viața poporului român. Culegeri și studii, XVI). (II 30880).

Tipografia pe verso f. de titlu.

~ *Boli și leacuri la oameni, vite și păsări după datinile și credințele poporului român* adunate din comuna Țepu (Tecuci) de Tudor Pamfile. Ședința de la 16 mai 1911. București (Tip. „Cooperativa”), [1911]. (24X16,5). 1 f. + 87 p. (Academia Română). (Din viața poporului român. Culegeri și studii, XIII). (II 25994).

Lipsă coperta.

~ *Cântece de țară* adunate de Tudor Pamfile. Ședința dela 19 Mai 1910. București (Tip. „Cooperativa”), 1913. (23,5X16,5). XIV+359 p. 4 lei. (Academia Română). (Din viața poporului român. Culegeri și studii, XII). (II 29200).

Tipografia pe verso f. de titlu.

~ *Cerul și podoabele lui după credințele poporului român* de Tudor Pamfile. Cu 11 figuri în text. Ședința dela 28 Maiu 1914. București (Birlad, Tip. Și Legătoria de cărți, Const. D. Lupașcu), 1915. (22,5X15,5). V+192 p. 2 lei. (Academia Română). (Din viața poporului român. Culegeri și studii, XXVI). (II 41375).

Tipografia pe p.4 copertă. Exemplar incomplet, lipsă pp. 193 și urm.

~ *Cimilituri românești*. Introducțiune și glosar de Tudor Pamfile. Ședința dela 28 Martie 1908. București (Inst. De Arte Grafice „Progresul”, Ploiești), 1908. (23X16). 55[-57] p. 1 leu. (Academia Română). (Din viața poporului român. Culegeri și studii, II). (II 10851).

~ *Culegere de colinde, cântece de stea, vicleime, sorcove și plugușoare întocmite pentru folosul tineretului ce urmează la Crăciun și Anul-Nou* [de] Tudor Pamfile. București, Edit. Librăriei Leon Alcalay (Tip. Profesională, Dim. C. Ionescu), [1942]. (14,5X10). 221 [-224] p. 60 bani. (Biblioteca pentru toți, 734-735). (I 29571).

Tipografia la p. 224. Pentru an, vezi și: *Luc*, 12 (1913), nr.2, p. 80: Bibliografie.

~ *Culegere de Ghicitori românești (Cimilituri)* [de] Tudor Pamfile. București, Edit. Librăriei Leon

Alcalay (Tip. Profesională, Dim. C. Ionescu), (15X10,5). 126 p. 30 bani. (Biblioteca pentru toți, 766). (I 29594).

Tipografia pe verso f.

de titlu. Pentru an, vezi: *Bădic*, p. 40.

~ *Diavolul Învrăjbitor al Lumii după credințele poporului român* de Tudor Pamfile. Cu 1 stampă. Ședința dela 14 Maiu 1914, București (Bârlad), Tip. Și Legătoria de Cărți Const. D. Lupașcu), 1914. (23X16,5). 1f.+128 p. 1 leu. (Academia Română). (Din viața poporului Român. Culegeri și Studii, XXV). (II 38662).

Tipografia la p. 4 copertă.

~ *Feți-frumoși de odinioară* [de] Tudor Pamfile. Povești. București, Edit. Librăriei Leon Alcalay (Atel. Tip. „Ziarului Adevărul”), [1910]. (15,5X11,5). 131 p. 30 bani. (Biblioteca pentru toți, 587). (I 20064).

Tipografia pe verso f. de titlu.

~ *Firișoare de Aur* [de] Tudor Pamfile. Povestiri și legende din popor. București, Edit. Librăriei Leon Alcalay, [1911]. (15X10). IV - 80 p. 30 bani. (Biblioteca pentru toți, 670). (I 24740).

Pentru an, vezi: *Bădic*, p. 40.

~ *Graiul vremurilor* [de] Tudor Pamfile. Povești. Vălenii-de-Munte (Tip. „Neamul Românesc”), 1909. (19,5X13). 185 - [187] p. 2 lei. (I 14099).

~ *Industria casnică la Români*. Trecutul și starea ei de astăzi. Contribuțiuni de artă și tehnică populară de Tudor Pamfile. Premiul „Neuschotz” din 1909. București (Tip. „Cooperativa”), 1910. (23,5X16). 2 f.+504 p. cu ilustr. 10 lei. (Academia Română). (Din viața poporului român. Culegeri și Studii, VIII). (II 19778).

~ *Jocuri de copii adunate din satul Țepu (jud. Tecuciu)* de Tudor Pamfile. București (Inst. De Arte Grafice „Carol Göbl” (S-sor Ion St. Rasidescu), 1906. (28X22). 140 p. cu ilustr. 1,40 lei. (Extras din Analele Academiei Române. Seria II. Tom. XXVIII. Memoriile Secțiunii Literare, Nr. 6, pp. 273-412). (II 4184).

Descriere după copertă.

~ *Idem*. Memoriul al doilea. București (Inst. de Arte Grafice „Carol Göbl”. (S-sor Ion St. Rasidescu), 1907. (28X22). 175 p. 1,60 lei. (Academia Română). (Extras din Analele Academiei Române. Seria II. Tom. XXIX. Memoriile Secțiunii Literare, Nr. 6, pp. 249-423). (II 4184).

Descriere după copertă.

~ *Jocuri de Copii*. Urmare la memoriile publicate în *Analele Academiei Române*, Tom. XXVIII și XXIX, *Memoriile Secțiunii literare*. De Tudor Pamfile. Ședința din 19 Decembrie 1908. București (Ploiești, Inst. de Arte Grafice „Progresul”), 1909. (23X16). IV+98 p. cu ilustr. (Academia Română). (Din viața poporului român. Culegeri și studii, VI). (II 15971).

~ *Mitologie Românească*. I. *Dușmani și Prieteni ai Omului* de Tudor Pamfile. Ședința dela 6 Februarie 1915. București (Bârlad, Tip. și Legătoria de Cărți Toriceli C. Slobozeanu), 1916. (24X17). IV+400 p. + 1 f. Erata. 3 lei. (Academia Română). (Din Vieța Poporului Român. Culegeri și Studii, XXIX). (II 47069).

Tipografia pe p. 4 copertă.

~ *Idem*. II. *Comorile* de Tudor Pamfile, Ședința dela 4/17 Decembrie 1915. București, Librăriile Socec & Comp. C. Sfetea, Pavel Suru (Bârlad, Tip. și Legătoria de Cărți Toriceli C. Slobozeanu), 1916. (23X16,5). 2 f. + 71 p. 1 leu. (Academia Română). (Din viața poporului român. Culegeri și studii, XXX). (II 47069).

Tipografia pe p. 4 copertă. Vol. III a apărut în 1924.

~ *Povestea lumii de demult după credințele poporului român* de Tudor Pamfile. Ședința de la 3 Februarie 1913. București (Inst. de Arte Grafice „Carol Göbl” S-r.l. St. Rasidescu), 1913. (23X16,5). 1 f. + 187 p. 2 lei. (Academia Română). (Din viața poporului român. Culegeri și studii, XVIII). (II 32539).

Tipografia pe verso f. de titlu.

~ *Povestire pe scurt despre neamul românesc* alcătuită de Sublocotenentul T. Pamfile. Bârlad, Edit. proprie (Tip. G.V. Munteanu), 1907. (17X10,5) 80 p. 20 bani. La cereri de cel puțin 10 exemplare pentru corpuri de trupă, școli, etc., 18 bani exemplarul, franco. (Regimentul 3 Roșiori, Escadronul II, Școala gradelor inferioare). (I 6979).

~ *Sărbătorile de vară la Români*. Studiu etnografic de Tudor Pamfile. Ședința dela 26 Noemvrie 1910. București (Tip. „Cooperativa”, [1911]). (23,5X16). 2 f. + 235p. 2 lei. (Academia Română). (Din viața poporului Român. Culegeri și studii, XI). (II 49667).

Pe verso f. de titlu la anunțurile de cărți, este menționat: „Hore și chiuituri din Bucovina” de S.Fl. Marian, 1911.

~ *Sărbătorile la Români. Crăciunul*. Studiul etnografic de Tudor Pamfile. Ședința dela 27 Maiu 1913. București (Tip. „Cooperativa”), 1914. (23,5X16). 1 f. + 249[-252] p. cu ilustr. 3 lei. (Academia Română). (Din Vieța poporului român. Culegeri și studii, XX). (II 38911).

Tipografia la p. 4 copertă.

~ *Idem*. *Sărbătorile de toamnă și postu*

Crăciunului. Studiu etnografic de Tudor Pamfile. Ședința dela 27 Maiu 1913. București (Tip. „Cooperativa”), 1914. (23X16). 1 f. + 217 p. 2 lei. (Academia Română). (Din viața poporului român. Culegeri și studii, XIX). (II 35111).

Tipografia la p. 4 copertă.

~ *Sfârșitul lumii după credințele poporului român* [de] Tudor Pamfile. Bârlad („Moderna” Tip. și legătoria de cărți), 1911. (15,5X11), 80 p. 40 bani. (Biblioteca Revistii „Ion Creangă”, Nr. 1). (I 23222).

~ *Sibile și filosofi în literatura și iconografia românească* de Tudor Pamfile. Bârlad (Tip. și Legătoria de Cărți, C.D. Lupașcu), 1916. (19X12,5). 31 p. 40 bani. (I 48804).

~ *Un tăciune și-un cărbune* [de] Tudor Pamfile. Povești. București, Edit. Librăriei Alcalay & Co., [1914]. (15,5X10,5). 192 p. 60 bani. (Biblioteca pentru toți, 896-897). (I 45063).

Pentru an, vezi: *Bădic*, p. 42.

~ *Văzduhul după credințele poporului român* de Tudor Pamfile. Ședința dela 6 Februarie 1915. București (Bârlad, Tip. și Legătoria de Cărți, toriceli C. Slobozeanu), 1916. (23,5X16,5). 2 f. + 178[-181] p. 2 lei (Academia Română). (Din Vieța Poporului Român. Culegeri și Studii, XXVIII). (I 47006).

Tipografia pe p. 4 copertă.

În colaborare:

~ *Carte pentru Tineretul de la Sate* cuprinzând: Rugăciuni, cântece de stea, Irozii, urături, povești, glume, frământări de minte și de limbă, colinde, rostiri de nuntă, cântece, bocete, gâcitori și felurite sfaturi și învățături pentru viață: Alcătuită de Tudor Pamfile, Ofițer în oastea Țărei, Mihai Lupescu și Leon Mrejeriu, Învățători. Editura Autorilor (Zorleni-Tutova). Bârlad (Tip. și Legătoria de Cărți, Constantin D Lupașcu), 1907. (22X15). 285[-288] p. 1,25 lei. (II 8999).

~ *Cromatica poporului român* de Tudor Pamfile și Mihai Lupescu. Ședința dela 14 Maiu 1914. Cu 46 figuri în text. București (Bârlad, Tip. și Legătoria de Cărți, Const. D. Lupașcu), 1914. (24,5X17=. 1 f. + 242 p. cu ilustr. 2 lei. (Academia Română), (Din viața poporului român. Culegeri și Studii, XXIV). (II 38967).

Tipografia la p. 4 copertă.

~ *Însemnări cu privire la moșia, satul și biserica dela Strâmba din comuna Puiești, județul Tutova* de T. Pamfile și V.C. Nicolau. Bârlad (Tip. și Legătoria de Cărți, Const. D. Lupașcu), 1914. (24X16,5). 17 p. cu ilustr. (Aparte din revista „Miron Costin”, An. II). (II 38894).

Descriere după copertă. Cu mențiunea: Se vinde în folosul Muzeului regional de Istorie și Etnografie al Jud. Tutova.

Vezi de asemenea: *La vatră* (Pilde și glume țărănești). Cluj, 1912.

PERSOANE DE BUNĂ CREDINȚĂ CE AU CONTRIBUIT ÎN ANUL 2015 LA PROTECȚIA SOCIALĂ A MEMBRILOR CASEI DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR "ELENA CUZA" BÂRLAD

Activitatea de protecție socială desfășurată sub egida Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad nu ar fi posibilă fără **contribuția unor persoane de bună credință**, fie ele **fizice sau juridice**. De altfel, mare parte din manifestările cu caracter cultural artistic pe care asociația le realizează sunt organizate tocmai cu sprijinul material ori intelectual al unor astfel de oameni de bine (spre exemplu în anul 2015, activitatea cultural-artistică a fost susținută cu suma de **144.962,52 lei** provenită din donații și sponsorizări). În această categorie, înscrinem și ajutorul venit din partea **voluntarilor și colaboratorilor** noștri, ce s-au implicat trup și suflet în activitățile culturale, sociale, sportive desfășurate de către asociația noastră.

Pe parcursul anului 2015, asociația s-a bucurat de sprijinul unor asemenea persoane, în așa fel încât **suma totală obținută din donații** s-a ridicat la finele anului la **239.545,50 lei**. Au contribuit **280 persoane juridice** și peste **2.649 persoane fizice**.

Amintim aici și contribuția unui număr de **1.111 persoane** ce au ales să direcționeze 2% din impozitul pe venit, sumă ce s-a ridicat în anul 2015 la cifra de **38.858,90 lei**.

Demn de amintit este și ajutorul oferit de către firma S.C. Confecții S.A. Bârlad ce a acordat unui număr de **854 membri C.A.R.P.** cămăși în valoare de **29.982,08 lei**, dar și donația ce a fost pusă la dispoziția asociației de către cunoscuta **interpretă de muzică populară Mioara Velicu** constând într-un pat de masaj cu pietre de jad în valoare de **11.048,00 lei**.

Pe parcursul anului 2015, asociația a declanșat și o campanie de strângere de fonduri în vederea editării unei **Monografii a eroilor din județul Vaslui**. În acest sens, s-a strâns suma de **14.694,00 lei**.

Nu putem uita nici **contribuția acelor entităților juridice** ce ne-au sprijinit în demersul nostru de asigurare a protecției sociale a persoanelor vârstnice pe parcursul anului 2015, precum: Prefectura județului Vaslui, Consiliul județean Vaslui, Primăria municipiului Bârlad, primăriile din comunele unde Casa deține sucursale, Casa de Cultură a Sindicatelor „George Tutoveanu” Bârlad, Muzeul „Vasile Pârvan”, Teatrul „Victor Ion Popa”, Centrul „Mihai Eminescu”, Sindicatul Liber al Pensionarilor prin președinte Popa Catinca, Poliția municipiului Bârlad, Tipografia S.C. Irimpeș S.R.L., mass media locală și alții.

De asemenea, aducem pe această cale mulțumiri și celor **97 de persoane fizice și juridice** ce au sprijinit manifestările dedicate celebrării cuplurilor ce au împlinit 50 de ani de la căsătorie – **Nunta de Aur** ce au donat suma de **14.185 lei**.

Lista persoanelor juridice, a persoanelor fizice autorizate și a persoanelor fizice ce au contribuit material, bănește, prin voluntariat și colaborări, la bunul mers al asociației pe parcursul anului 2015 s-a regăsit publicată în revista „Viața noastră”, numerele 29-31, precum și la avizierele asociației din municipiul Bârlad și de la sucursalele.

Totodată, precizăm faptul că lista persoanelor fizice și juridice ce au contribuit la bunul mers al Asociației noastre pe parcursul anului 2016 o veți putea regăsi în primul număr al revistei din anul 2017.

Colectivul de redacție

- Gruia NOVAC
- Serghei COLOȘENCO
- Nicolaie MIHAI
- Gheorghe GHERGHE
- Petruș ANDREI
- Teodora ZALDEA - asistent relații publice și comunicare
- Sorin BOCAN - operator I.T.

Tehnoredactare:

- Bogdan ARTENE

Adresa redacției:

CASA DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR „Elena Cuza”
Str. Nicolae Iorga nr. 7A, cod 731182, Bârlad, jud. Vaslui, et. 2,
cam. 13

Tel.: 0235 421 340, Fax: 0235-421.341, 0235-425.933

E-mail: revista@carpbarlad.ro

Web: www.carpbarlad.ro

Tipărit la S.C. IRIMPEȘ S.R.L. Bârlad
ISSN 2247 - 3580 ; ISSN-L = 2247 - 3580

Responsabilitatea pentru conținutul textelor aparține autorilor.

1 DECEMBRIE

UN PAS PÂNĂ LA **CENTENAR!**

1918

2018

*„Când Patria ne cheamă sub drapel,
Datori sunt toți copiii ei s-alerge,
Să-l apere, să moară pentru el.
La arme, cei de-un sânge și de-o lege.”*

(Șt. O. Iosif, **La arme**)